

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/06 • 5 Şubat 2000 • 5 DM

HİZBULLAH

Devletin kirli, karanlık ve kanlı yüzü!

✓ Kaçırma

✓ Kaybetme

✓ Katletme

✓ İnfaz

✓ İşkence

✓ Toplu mezar

Bu pisliği

devrim temizler!

E M S E N Y A Y E N C İ L İ K

Hizbullah aynasında yansıyan, sermaye diktatörlüğünün kanlı yüzüdür

“PKK’den daha tehlikeli”, “Bunlar insan değil” gibi söylemler, ve ceset torbaları, kafatası sergileriyle “sözde” teşhir edilen “Hizbullah vahşeti”, sermaye diktatörlüğünün kanlı-karanlık yüzünü bir kez daha ortaya sermiş bulunuyor.

MGK’dan Cumhurbaşkanı’na, devletin en üst mercileri, bir zamanlar nasıl kontr-gerillayı, JİTEM’i inkar ettilerse, ağız birliğiyle “devlet-Hizbullah” ilişkisini de inkardan geliyor, Hizbullah’ın (dolayısıyla islamcı terörün) ne kadar tehlikeli olduğu üzerine nutuk çekiyorlar. Oysa bu aynı ağızlar, faili meçhullerin doruğa çıktığı ‘91-’92-’93 yıllarında da Hizbullah’ın varlığını inkar ediyorlardı. Çünkü o günlerde Hizbullah’ın PKK’ye karşı ordu (JİTEM, kontr-gerilla) tarafından kurulduğu ve kullanıldığı iddiasını çürütmeleri gerekiyordu. Bugünse “en tehlikeli örgüt” diyorlar. Çünkü şimdi de kendi pisliklerini bu taşeronu yıkıp aklanmaları gerekiyor. Çünkü Kürt hareketini teslim aldıkları bir sırada bu kanlı örgüt onlara artık gerekli değil.

Bugün “yukarı”dakiler tarafından inkar ediliyor ama, dün kontra örgütlenmeler için görevlendirdikleri “eleman”ları tarafından kabul edilmiş ve açıklanmıştı. Hem de meclis komisyonları önünde, medya organlarında. Özellikle JİTEM’in kurucusu Binbaşı Cem Ersever’in itirafları, devletin (en çok da kendi kurumu olan ordunun) Kürdistan’da, çoğunluğu itirafçılardan ve eski MHP militanlarından oluşma cinayet şebekelerini nasıl örgütlediği ve kullandığını tüm açıklığıyla sergilemekteydi. (Kontracı Ersever ve iki arkadaşı, bu itiraflarından sonra yine kendi kontra yöntemiyle ortadan kaldırılmış, yani “faili meçhul”lere karışmıştır.)

Devletin bir başka “değerli” itirafçısı da, kontr-gerillanın emniyet içindeki ayağının örgütçülerinden Hanefi Avcı’dır. TBMM Susurluk Komisyonu’na ifade verdiği dönemde Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı sıfatıyla görev yapmakta olan Avcı, kendi itirafları yanında, Ersever’in itiraflarını da tümüyle teyid etmişti. Gerek bu iki kontracının ifade ve itirafları, gerekse de TBMM komisyonlarının kanaati, Hizbullah’ın kontr-gerilla devleti tarafından örgütlendiği ve Kürt halkına karşı tetikçi olarak kullanıldığı yönündedir. Ve bu sadece vahşetin devlet kaynaklarından ortaya koyulan bölümüdür.

Devlet-Hizbullah ilişkisinin kanıtı bizzat operasyonun kendisidir

Aslında, ilişkiyi ayrıca kanıt aramaya gerek bırakmayacak açıklıkta sergileyen, bizzat operasyonun kendisidir. Ordu ve polis istihbaratı ile MİT, tüm o eski “rekabeti” bir kenara bırakıp, müthiş bir işbirliği örneği sergileyerek, tüm tetikçileri (ve kamuflaj için yakın çevrelerini) “elleriyle koymuş” gibi, üç günde toplayıvermişlerdir. Bu bir.

İkincisi; bunca vahşeti sergilenen Hizbullah’a yönelik tüm operasyon boyunca, ilk gün “ölü ele geçirilen!” Velioğlu dışında, tek kişinin burnu kanatılmamıştır. Oysa polisin, bırakın örgüt operasyonlarını, işçi-emekçi kitlelerin en basit hak arama eylemlerinde bile nasıl vahşice saldırdığı biliniyor. Bırakın devrimcileri, gözaltına aldığı gazetecileri, sendikacıları bile döve döve öldürdüğü biliniyor. Öyleyse, bu “insanlık dışı”, “vahşi”

katillere böylesine özen gösterilmesinin nedeni “mesleki dayanışma” ya da dünyanın suç ortaklığı olsa gerektir... Bu arada ne hikmetse, görünürde saatler süren bir çatışmaya rağmen diğer iki Hizbullah yöneticisi, burunları bile kanamadan (üstelik nedense çatışma boyunca imha edilmeden korunan tüm Hizbullah arşiviyle birlikte!) ele geçiriliyor ve itirafçı oluyorlardı. Bu kanlı komediyi “Hizbullah operasyonu” adı altında sahneleyenler, halkı aptal sürüsü sayıyorlar anlaşılan.

Neden inkar yolunu seçiyorlar?

Hep inkar yolunu seçen “üst makam”ların bundan amacı, çok sıkıştıkları noktada, her zamanki “münferit görevliler” açıklamasıyla kurtulabilmek içindir. Yoksa, aşağıda neler olup-bittiğinden habersiz olmaları gibi bir durum kesinlikle sözkonusu değildir. Her NATO ülkesinde olduğu gibi, Türkiye’de de kontr-gerilla örgütlenmesi tepeden aşağı doğru (emir-komuta zinciriyle) örgütlenmiştir. Bu sadece teorik olarak değil, Türkiye’de yaşanan somut olaylar üzerinden de kanıtlı ve belgelidir. Ordunun, ‘80 darbesi sonrasında adım adım “MGK konsepti” içine aldığı tüm burjuva siyaset erbabı (her dönemin cumhurbaşkanı ve başbakanı başta olmak üzere), polisin ve MİT’in en başındakiler, kimi medya organlarının yöneticileri-köşe yazarları... Hepsi kontr-gerilla bünyesinde şu veya bu ölçüde görevlidirler. Her biri, makamları ne kadarını gerektiriyorsa o ölçüde kontr-gerilla eylemlerinden haberdardır. Dolayısıyla Hizbullah’ın vahşetinden de... Özellikle de, “bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz” sözüyle ünlü olan ve bugün cumhurbaşkanlığı makamında bulunan zat. Kontr-gerilla cumhuriyetinin bu 40 yıllık yöneticisinin, gelmiş-geçmiş tüm kanlı olayların canlı tanığı ve baş sorumlularından biri olduğu unutulmamalıdır.

İnkarlarını az-buçuk “gerçekçi” kılmak için, operasyonu İstanbul’dan başlattılar. Yani Hizbullahçıların “devlet için” faaliyetlerinin bitip, “kendileri için” faaliyetlerinin başladığı yerden. Öncelikle islamcı iş adamlarının cesetleri çıkarıldı. Şeriatçı terörün iç hesaplaşması görüntüsü çizmeye çalıştılar güya. Oysa Hizbullah’ın işe başladığı, yani “devlet için” kurşun sıkıldığı, satır salladığı yer Kürdistan’dır. Vahşetin en büyüğü buralarda yaşanmıştır. Bu taşeron tetikçiler, 3 yıl boyunca yüzlerce Kürt yurtseverini, çocuk-yaşlı demeden katletmişlerdir. Katliam listelerinin nerede hazırlandığını, “elimizde isimleri var” sözleriyle deşifre edense, zamanın başbakanı Çiller’dir.

Peki, neden ihtiyaç duyular bunca vahşete?

Bunun açıklaması, yine zamanında devlet ağzından savunulan, “balığı yakalamak için denizi kurutmak” stratejisinde yatıyor. Sivil halkın terörle yıldırılması olarak özetlenebilecek bu kontr-gerilla taktiği uyarınca, Vedat Aydın, Musa Anter gibi ünlü aydınların yanısıra, sıradan emekçiler ve köylüler de kimi gizli-kimi açıktan katledilmiş, Vedat Aydın’ın cenaze töreninde ve Newroz kutlamalarında olduğu gibi toplu katliamlar denenmiş ya da düzenlenmiştir.

Fakat Türkiye Kürdistan’dan ibaret olmadığı gibi, sadece Diyarbakır’dan da yönetilemiyor. Dolayısıyla

kontr-gerilla operasyonları, salt Kürdistan’daki katliam ve cinayetlerle sınırlı kalamazdı. Bu bir yönetim tarzı olduğuna göre, kontra suçlarının tüm coğrafyaya yayılması kaçınılmazdı. Aynı dönemlerde Türkiye’nin metropollerinde patlayan bombalar, faili meçhul cinayetler, kaçırma-kaybetme, evde-sokakta infaz, işkencede ölüm olayları da had safhadadır.

Ve, “PKK terörüne karşı mücadele”de her türlü yöntemi mübah görmeye hazır kimi sosyal-şoven aydınlar bu kaosun ilk kurbanları olmuşlardır. Örneğin, Mumcu cinayetindeki Hizbullah izi, sonraki yıllarda şeriata karşı mücadelenin kahramanları yapılan kimi savcılar tarafından özenle kapatılmıştır. Çünkü bu izi takip edenlerin sonunda devlete ulaşacağı bilinmektedir.

Aklanma operasyonunun başarı şansı var mı?

Hizbullah devletin kirli-kanlı aynasıdır. Peki bu ayna kırıldığında devlet aklanabilecek midir? Hizbullah operasyonu birliğinde devlet, elinin kanını yıkayıp kenara çekilebilecek midir? Buna niyeti olup olmadığı bir yana, bunun imkanı var mıdır?

Türk devletinin tüm tarihi, bunun imkansız olduğunun ispatıdır. Geçmiş bir yana, özellikle son 6 ayda, içerde ve dışarda giriştiği kanlı serüvenler bunu yeterince göstermektedir.

Hizbullah’ın göklere çıkarılan vahşeti üç-beş mezar ev, üç-beş yüz cinayettir.

Sermaye devleti ise;

√ Ülkeyi emperyalist efendilerinin peşinden Balkanlar’da kanlı bir maceraya sürüklemiş, ABD’nin Yugoslav halklarına karşı işlediği suçlara ortak olmuştur.

√ Sırf deprem vahşetiyle binlerce mezar eve, onbinlerce cinayete birkaç dakikada imza atmıştır.

√ Ulucanlar’da hapis 10 devrimciyi, saatler süren süre avı ve işkencelerle katletmiştir.

√ Sırf düşük ücreti protesto ettikleri için, kamu emekçilerinin üzerine coplarla, kurt köpekleriyle saldırmıştır.

√ Nükleer faciasını onaylatabilmek için, göz göre göre, Cumhurbaşkanı dahil tüm “yetkili”lere yalan söyletmiştir.

Ve hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki; işçi sınıfını ve emekçileri azgın bir sefaletle mahkum eden İMF programını hayata geçirebilmek için, yarın itiraz eden herkesin üzerine aynı “kararlılıkla” gidecek, Hizbullah vahşetini aratan kanlı tablolar çizmekten kaçınmayacaktır.

Çünkü kana asıl ihtiyacı olan, asalak sermayenin çürüten düzenidir. Ve kanı asıl durduracak olan da, bu düzenin tüm pislikleriyle birlikte ortadan kaldırılmasıdır. Çoktan aklanmış Susurluk katilleri ve yine yarın aklanacağı çok açık olan Hizbullah katilleri (bunu itirafçılık örtüsü altında yapmaya hazırlandıkları anlaşıyor) dahil olmak üzere, tüm kontra örgütlenmesiyle birlikte sermaye devletini dağıtmadan, bu vahşetten kurtulmanın imkanı yoktur.

Bu nedenle, her vesileyle olduğu gibi Hizbullah vesilesiyle bir kez daha, devletin çeteci yapılanması ve suçları, en geniş işçi-emekçi kitleler nezdinde en etkili biçimde teşhir edilmelidir. Sistemin teşhiri (Lenin’in sözleriyle “suçüstü yakalanması”), ona karşı başarılı bir devrimci mücadelenin her dönem için en temel ve vazgeçilemez gereklerinden biridir.

Devlet bir taşla birkaç kuş vurmak hesabında...

Hizbullah operasyonuyla ne hedefleniyor?

Sermaye devleti Kürt halkına yönelik saldırılarında kendi örgütlenmesi olan Hizbullah'ı yıllarca kullandı. Yürüttüğü kirli savaşın bir aracı olarak kullandığı bu kontra örgütle işi artık bitti. Sıra bu operasyonla kâr hanesine birçok artı atmanın olanaklarını yaratmaya geldi. "Önce kullan sonra kurtul" yöntemini birçok defa uygulayan sermaye devleti, yabancısı olmadığımız bir dizi senaryoyla planlarını hayata geçirmeye başladı.

İşçi sınıfı ve emekçilerin gözünde Susurluk kazasıyla, sebebi olduğu depremlerle, uluslararası emperyalizme köleliğiyle, Kürt halkına karşı yürüttüğü yok etme politikasıyla, Ulucanlar katliamıyla, kontra yargı kurumlarıyla, yargısız infazları ve işkenceleriyle iyice "kirlenen" devlet kendini aklamak için herşeyi kullanmak isteyecekti. Kısacası devlet işçi sınıfına karşı yürüttüğü sosyal ve siyasal saldırılarıyla kitlelerin gözünde iyice teşhir olmuş ve kredisini yitirmiş bir durumdaydı. Bu nedenle her zaman olduğu gibi ilk başta orduyu çürümüş düzenin dışında tutmaya ve aklamaya ihtiyaç vardı.

Sermayenin iktidarı olan devlet bu senaryoları hayata geçirme görevini her zaman olduğu gibi, bütün kirli oyunlarının baş aktörü, burjuva medyaya verdi. Kanlı terör örgütü Hizbullah'a yapılan operasyonla 28 Şubat sürecinde ordunun ne kadar haklı olduğunu öne çıkarma çalışmalarıyla işe başlandı. Bu sadece bütünün bir parçası ve bir yüzüydü.

Haftalarca medyada aslında kendi gerçekliği olan Hizbullah'ın "kanlı terörü", "vahşi katliamları", "yürek dayanmaz işkenceleri" gösterildi. Toplu mezarlar, kimliği belirlenemeyen kurbanlar, örgüt evleri, sanki devletin bunlardan hiç haberi yokmuş gibi sergilendi. Öne çıkarılan en önemli vurgu Hizbullah'ın bir "terör" örgütü olduğuydu.

Bununla kitlelere verilmek istenen mesaj oldukça açık; terörün teşhiri. Yasadışı örgütlerin ne kadar eli kanlı acımasız katiller olduğunu göstermek. Bunu kontra dinci örgüt aracılığıyla devrimci-sosyalist yapılar üzerinde de meşrulaştırmaya çalışmak. İnsanlar günlerce böylesi bir vahşeti izledikten sonra artık kime söylendiği önemli olmadan terörü lanetleyeceklerdir. İnsanlığın ve emeğin kurtuluşu hedefiyle sömürsüz bir dünya için haklı bir mücadele yürüten devrimcilerle devletin kontra örgütü aynı kefeye konularak, ikisi de terör örgütü olarak gösterilmeye çalışılacak. İnsanlara terör örgütü denildiğinde, gözlerinin önüne günlerce TV'de izledikleri Hizbullah'ın yaptığı işkence ve katliam görüntüleri gelecek. Böylece devlet artık istediği herkese terörist, yasadışı örgüt üyesi diyerek yargısız infazlarda bulunabilecek. Ve insanlarda buna sessiz kalacak.

Asıl "terör" örgütü devletin kendisi

Yıllarca Kürt halkına ve işçi-emekçilere yürüttüğü saldırılarla kimin terörist olduğu gerçeği ortadadır. Ulusal kurtuluşları için yıllarca haklı bir mücadele yürüten Kürt halkı, devletin polisi, askeri, kontr-gerillası ve Hizbullah gibi kontra örgütleriyle imha edildi, köyleri yakıldı, insanları işkencelerden geçirildi, katledildi. Devlet kendi eliyle ileri Kürt

unsurlarına yargısız infazlar uyguladı. Hizbullah'ın kullandığı işkence yöntemleri kontr-gerilla devletinin uyguladığı işkence yöntemleridir.

Devletin işçi-emekçilere uyguladığı baskı ve terörde günümüz Türkiye'sinde bilinen bir gerçek. Daha iyi şartlarda yaşamak için demokratik hak ve talepleri doğrultusunda mücadele veren işçi ve emekçiler her defasında devletin terörüyle karşılaştılar. Grev ve direnişlere kolluk güçleriyle saldıran, 1 Mayıs'ı kana boğan, devrimci gazeteci ve sendikacıları yargısız infazlarda katleden, ev baskınlarında, emniyette işkenceli sorgularda birçok öncü-devrimci emekçiyi katleden, ülkenin kaynaklarını emperyalistlere sunan, dizginsiz sömürü şartlarında emekçileri yaşamaya mahkum etmeye çalışan devletin kendisidir. Bundan daha açık terör olabilir mi?

Şimdi kime "terörist" diyeceğiz? Haklı talepleri uğruna katledilen işçi-emekçi ve Kürt halkına mı, yoksa bu haklı talepleri kendi çıkarları zedelendiği için kanla bastırmaya çalışan sermayenin devletine mi?

Hizbullah operasyonunun diğer bir yüzü: "Kahraman polis" imajı

Devletin ve kolluk güçlerinin Türk ve Kürt emekçilere yaptığı saldırılar ayyuka çıkmışken sırada "Türk polisi"ni kahramanlaştırmamanın olması ise hiç şaşırtıcı değil. "Derin devlet" in ne kadar "güçlü" olduğu imajı A. Öcalan'ın uluslararası komployla yakalanması sürecinde yaratılmaya çalışılmıştı.

Şimdi Hizbullah operasyonu bu imaj tazelenmeye ve aynı zamanda işçi ve emekçilere gözdağı verilmeye çalışılıyor. Bu iki olgu arasında ne gibi bir bağlantı olduğunu ise görmek gerekiyor. Birincisi; medyada günlerce Hizbullah'ın işkence ve katliamları gösterildikten sonra düzmece kurtarma operasyonları da yapıldı. Kanalın birinde güya son anda Hizbullah'ın elinden kurtarılan bir kişi günlerce yeraltında bir yerde aç-susuz bekletildikten sonra gün ışığına çıkarıldı ve ilk söylemleri "Türk polisi"ne ve "Türk devleti"ne methiyeler düzmek oldu. "Türk

devleti güçlüdür, yenilmezdir", "Allah Türk polisinden razı olsun" gibi bir dizi övgü, katliamcı devlete dizildi. Böylelikle devleti yıkarak yerine şeriat kurallarıyla yönetilen bir devlet kurmayı amaçlayan "kanlı bir terör örgütü" masalıyla kitleler büyük tehlikeden son anda kurtarılmış oldu, kahraman polis sayesinde tabii ki. İkincisi; bu kadar çaplı, gizli ve kanlı bir örgüt birkaç gecede Türkiye'nin birçok ilinde birden gerçekleştirilen başarılı bir operasyonla çökertildi, lideri yargısız infazla öldürüldü. Yani devlet

istediği zaman, istediği yerde, istediği kişi ya da kişileri ele geçirebilir, yok edebilir. Devlet bu kadar güçlüdür! Bununla da işçi ve emekçilere şu mesaj iletilmek isteniyor; "uslu dur, hak ve taleplerin için mücadele etme!", hele örgütlü mücadele hiç yürütmeyi, sizi de terörist diye teşhir eder ve yok ederiz. Devletin gücü seni ezer. Sanki diğer türlü ezmiyormuş gibi!.

İşin içyüzünü ise bizlerden gizliyor, gizlemek zorunda. Çünkü o zaman istediği senaryo hayata geçemez. Şunu düşünmek lazım; devlet Kürt halkının mücadelesini bastırmak için kendisinden bağımsız olmayan bir kontra örgüte ihtiyaç duydu. Böylelikle Hizbullah'ı besleyerek yurtseverleri imhada kullandı. Öcalan'ın yakalanması ve teslimiyet çizgisi izlemesi sonucunda Kürt hareketi istediği kıvama gelmiş oldu. Yıllardır baskı ve terörle başaramadığı teslimiyeti Öcalan önderliğinde başardı. Artık ne Hizbullah'a ne de başka bir araca ihtiyacı kalmamıştı. İşin diğer tehlikeli tarafı ise başıboş kalan Hizbullah'ın zaman içinde denetimden çıkmasıydı. Bunun önünü alabilmek için yapılması gereken şey yarattığı ve kullandığı bir örgütü imha etmektir. Bu doğrultuda bu projeyi hayata geçirmeye başladı. Zaten kendi beslediği Hizbullah militanlarının nerelerde konumlandığını da bilen sermaye devleti buraları açığa çıkarma yolunu tuttu.

Yıllarca Hizbullah'ı kullanan devlet bugüne kadar gerçekleştirdiği faili meçhulleri de Hizbullah'a malederek kitlelerin gözünde kendini yıllarca zanlı bırakan bir konuda daha "temize çıkarmayı" başarmış oldu. Bir taşla vurulan kuşların sayısı bu kadarla da bitmedi. Sıra Hizbullah ve İBDA-C militanlarını kullanarak devrimcilere ve devrimci tutsaklara saldırı zeminini hazırlama planını hayata geçirmeye geldi.

Devrimciler ve devrimci tutsaklar teslim alınamaz

Hizbullah operasyonu devam ederken, bir yandan da cezaevleri'nde İBDA-C militanlarının buralarda örgütlendiği, buraların terörist yuvaları olduğu burjuva medyaya yansımaya başladı. Dinsel gerici örgütler öne çıkarılarak, sol görüşteki devrimciler de bu gerici yapılanmalardan ayrı tutulmayarak, onlara da terörist damgası vurulacak. Böylelikle devrimcilere ve devrimci tutsaklara saldırı meşru bir zemine oturacak.

12 Eylül'den önceki süreçte işçi ve emekçiler devrimcilerin kendileri için mücadele ettiğini bilir, devrimcilere sempati duyarlardı. Kitlelerin gözünde devrim ve sosyalizm mücadelesi meşrulaşmış ve destek bulmuştu. Böylesi bir meşruluğu yok etmenin yolu devrimcileri ve devrimci tutsakları kendi çeteleri, mafyaları ve kontra örgütleriyle bir göstermektir. Bunun ilk adımını Ulucanlar'da 10 devrimci tutsağı katlederek attılar.

Sami Türk yaptığı açıklamalarla devrimci basına yönelik bir saldırı hazırlığı içerisinde olduklarını da ifade etti. Sanki bugüne kadar sosyalist basına uygulananlar saldırı değilmiş gibi. Bir diğer saldırı da Mayıs ayında hayata geçirilecek olan hücre tipi saldırısıdır. Kitlelerin sahiplenmediği dinsel gericilik kullanılarak bu hücrelere devrimciler atılmak isteniyor. Bayrampaşa Cezaevi'ndeki çeteler arası çatışma, Hizbullah, İBDA-C militanlarının isyanları bahane edilerek devrimci tutsaklar teslim alınmaya çalışılıyor. Alınan önlemler dinsel gericiliği değil devrimcileri hedef alıyor. Yoksa dinsel gericiliği devlet her dönem kullanmakta ve laik-anti-laik kisvesi altında sınıfı bölmek için yararlanmaktadır.

Oysa sermaye devleti çok iyi bilir devrimci tutsakların teslim alınamayacağını. Devrimcilerin iradesi beslendikleri ideolojinin sağlamlığından gelir. Marksizm'in bilimselliğinden, sosyalizmin tarihsel süreç içinde kaçınılmazlığından gelir. Onlar kendilerinin değil işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ederler. Hücre tipi saldırısı sermaye devletinin devrimcileri birbirlerinden yalıtma için hayata geçirmeye çalıştığı, devrimcileri teslim almaya çalıştığı bir saldırıdır. Her defasında olduğu gibi bu sefer de geri püskürtülecektir. Tabii ki bizlerin de dışarda devrimci tutsakları sahiplenmesiyle.

Biz işçi ve emekçiler, bizlere yönelen sosyal, siyasal ve ekonomik saldırıların farkında olmalı ve sermayenin saldırılarına geçit vermemeliyiz. Burjuva basın hangi konuları öne çıkarıyor, hangilerini döne döne işliyorsa, altında yatan gerçekleri görmeli ve ona göre tavır almalıyız. Hizbullah operasyonu gerçekleştirilirken tahkimin geriye doğru işletilmesi, kıyak emeklilik meclisten geçti. Deprem yıkımı döneminde de mezarda emeklilik ve tahkim meclisten geçirilmişti. Sermaye devleti medyasıyla birlikte bizlerin gözlerini at gözlükleriyle kapatıp kendileri istedikleri gibi at oynatmak istiyorlar. Bütün bunlara dur demek bizlerin elinde. Örgütlü ve militan bir mücadele hattında birleşmek ve buluşmak zorundayız. Yoksa bir gün hepimize sıra gelecek!

Kanın ve pisliğin sorumluluğundan kaçamazsınız!..

Bu vahşet sizin eserinizdir!

İşte kendi kaynaklarınızdan, kendi ağzınızdan kanıtı:

Jandarma denetiminde Hizbullah kampları

TBMM Faili Meçhulleri Araştırma Komisyonu raporundan:

"...Komisyonumuzun 27 Temmuz 1993 tarihinde Batman Emniyet Müdürlüğü'nde, Komisyonumuza bilgi veren Emniyet Müdürü ve Vali yardımcısı, Batman'a bağlı Gercüş ilçesinin Sekü, Gönüllü ve Çiçekli köyleri bölgesinde Hizbullah örgütünün bir kampı bulunduğu ve yörede bulunan askeri birliğin bu kampa yardımcı olduğu yönünde haber aldıklarını, bu kamplarda Hizbullah örgütü mensuplarının siyasi ve askeri olarak eğitildiğini, bunun üzerine jandarma yetkilileri ile konuştuklarını, askeri yetkililerin bu örgüt militanlarının kendileriyle olan irtibatlarını değişik yönlerde çevirdiklerinden ötürü nefret ettiklerini ve bu nedenle de bunlarla irtibatlarını kestiklerini beyan etmiş, bunun üzerine Komisyonumuzca yazılan müzekkereye verilen Jandarma Genel Komutanlığı'nın 22.12.1993 tarih ve 3590-5338-93/İSTH.Ş(9574) nolu cevabi müzekkerelerinde: yapılan araştırma sonucunda iddianın asılsız bir haber olduğu, adı geçen bölgelerde Hizbullah'a ait bir kamp olmadığı gibi, bugüne kadar elde edilen bilgilerden de Hizbullah'ın kırsal kesimde hiçbir kampının olmadığı ve kırsalda faaliyet göstermediği bildirilmiştir."

"Komisyonumuza meskur açıklamayı yapan il Emniyet Müdürü kısa bir süre sonra görevinde başarılı olup, terörle mücadelede mesafe katettiği halde hiçbir gerekçe gösterilmeden, merkezde pasif bir göreve atanmıştır. Yani komisyonumuza bazı konularda açıklama yapan, samimi olarak bildiklerini anlatan kamu görevlisinin sonu görevden alınmak olmuştur."(dördüncü bölüm, 7. sayfa)

"....Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından verilen 24.8.1993 günlü cevabi müzekkerede Alaattin Kanat isimli itirafçının 24.7.1991 tarihinden 18.5.1993 tarihine kadar çeşitli tarihlerde 11 defa güvenlik güçlerine yardımcı olmak amacıyla Devlet Güvenlik Mahkemesi kararıyla dışarı çıkarıldığı bildirilmiştir." (Bl.4, sf.20)

"Yakalandığı tarihte Cizre Emniyet Müdürlüğü misafirhanesinde ikamet eden eski itirafçı ve sabıkalı İsmail Yeşilmen vermiş olduğu ifadesinde 11.3.1994 günü yanında Şırnak Emniyet Müdürlüğü Özel Harekat Şubesinde görevli polis memuru Hüseyin Albaş veya Akbaş soyisimli şahıs ile birlikte ismini bilmediği iki polis memuru ile birlikte Diyarbakır il merkezinde bulunan Kültür Sarayı önündeki Kültür Pastanesi'ne gittiklerini burada çay içmekte iken Seydo kod adlı Şehmuz Yavuz'u gördüğünü, ...Şehmuz'a kendisinin PKK örgütünün Amed eyaleti birinci cephe sorumlusuna bağlı olarak Meclis Yürütme Komitesinde görevli olduğunu söylediğini, Hüseyin ve diğer polislerin Şehmuz'un koluna girdiklerini, bu arada kendisinin otonun direksiyonuna geçtiğini..... Şehmuz'u sorguladıklarını, daha sonra da Hüseyin adlı polisin kendisinin üzerinde bulunan silahı alarak Şehmus'a iki el ateş ettiğini, Şehmuz'un cebinden (miktar raporda silik)..... mark para çıktığını bunu da polislerin aldını, kendisine bir şey vermediklerini beyan etmiştir." (Bl.4, sf.28)

"...Cem bu işleri yapıyorsa herhalde tek başına kendi kafasıyla yapması fiilen mümkün değil."

TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu ifade tutanaklarından:

Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Baskan Yardımcısı Hanefi Avcı'nın ifadesi:

"....Güneydoğulu ve Doğulu uyuşturucu kaçakçısı olarak bilinen, büyük uyuşturucu ticareti yapan insanların PKK'ya önemli ölçüde destek verdiği, maddi yardımda bulunduğu iddiaları çok yaygındı. Bu kişilerle ilgili de, yine, yeterince cezai yöntemler veya hukuki mücadele yapılamıyor anlayışı birtakım insanların kafasında oluştu. Bu da, bu dönem zarfında, benim hissettiklerim, emniyet içerisinde bir oluşum; hukuk dışı çalışacak veya kanun dışı çalışacak bir grubun oluşumu, MİT içerisinde, yine böyle bir oluşum. Jandarma içerisinde, yine böyle oluşumu hissediyorsunuz." (Sf.12)

"...jandarma kendi sistemi içinde yaptı, başlarını o zamanlar Cem çekiyordu, daha sonra gelenler devam ettirdiler ve hepsi bu işin içindeydi."(Sf.32)

"....Cem bu işleri yapıyorsa herhalde tek başına kendi kafasıyla yapması fiilen mümkün değil." (sf.39)

(Susurluk Belgeleri -I- SCALA yayıncılık, 1.baskı, İstanbul, Nisan 1997)

"Güvenlik Kuvvetleri 'Hizbullahı' koruyup, güçlendirmişlerdi. 'Hizbullah'ın tetikçilerinin çoğu itirafçıdır."

Ve Cem'in itirafları: (A. Cem Ersever, JİTEM'in kurucusu olmakla övünen kontr-gerillacı binbaşı. İtirafı yüzünden mahkemelik oldu. İlk duruşmadan önce de kendi yöntemiyle infaz edildi)

"Bu itirafçılar çok acımasız insanlardır. Bizden daha milliyetçi kesilmişlerdir. Bir numaralı PKK düşmanıdır." "

"Adem Yakın Cudi Dağı'nda bir çobanın kafasını testere ile kesip bize getirdi."

"Hizbullah ile bağlantılı olan iki kişi Alaaddin Kanat ile Adem Yakın'dı. Bunların bize hep söylediği şu olmuştur; 'Hizbullah PKK'nin düşmanıdır. Düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Güvenlik güçleri kesinlikle Hizbullah ile uğraşmasın, onun yolunu açsın.' Adamların dediği de oldu. Güvenlik Kuvvetleri 'Hizbullahı' koruyup, güçlendirmişlerdi. 'Hizbullah'ın tetikçilerinin çoğu itirafçıdır." (Sf.174)

"Alaattin Kanat bugün Diyarbakır'da Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin lojmanlarında kalıyor.....", ".....Ekibin diğer üyesi Adem Yakın.....O da itirafçı. Bunların hepsi Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin lojmanlarında kalıyorlar. Valilik personeli ve Jandarma Bölge Komutanlığı personeli ile aynı yerde." (sf.172)

(Binbaşı Ersever'in İtirafı, Soner Yalçın, Kaynak yayınları, birinci basım: Ocak 1994)

Yine aynı oyun: FP-ordu çatışması!

Hizbullah operasyonu ile birlikte, 28 Şubat konseptinin irticayı büyük tehlike olarak gören anlayışının doğruluğu-yanlışlığı üzerine tartışmalar yeniden alevlendi. Genelkurmay ve sermaye medyası büyük "irtica tehlikesi" tartışmalarını yoğunlaştırıyor. 28 Şubat MGK müdahalesinin toplumu uçurumun kenarından döndürdüğü üzerine oturan demagojik söylemler tekrarlanıyor.

Öte yandan siyasal gericiliğin politik temsilcisi FP'de boş durmadı. Hizbullah operasyonlarını vesile ederek, Hizbullah'ı devletin kurduğu, terörle mücadele çerçevesinde ordunun Hizbullah'ı kullandığı propagandasını öne çıkardı. Böylece hem kendine dönük terbiye operasyonlarının ne denli gereksiz olduğunu ispatlamaya; hem de 28 Şubat konseptinin tabanda yarattığı rahatsızlığa tercüman olmaya çalıştı.

Bunun üzerine Genelkurmay FP'yi irticanın kaynağı olarak gösteren son derece sert bir açıklama yaptı. FP'de bir telaştır başladı. Bu arada ABD diplomatları FP Genel Merkezi'ne geldiler ve FP'ne gerginliği tırmandırmama telkininde bulundular.

Eline tutuşturulan bir basın açıklaması metniyle sermaye medyasının önüne çıkan Kutan, yaptığı açıklamada kendisine ait herhangi bir sözün bulunmadığını, bir büyük gazetenin köşe yazarının cümlelerini okuduğunu söyleyerek, sonu derece kişiliksiz bir tutum sergiledi

Dinsel gericiliği terbiye operasyonu devam ediyor

28 Şubat esas olarak devletin tahkimatının derinleştirilmesi operasyonuydu. Aynı zamanda RP tabanındaki radikal eğilimi törpüleyerek düzen açısından kabul edilebilir bir noktaya çekmeyi ve ilerici demokrat kesimleri laiklik demagojileriyle politikasına yedeklemeyi amaçlıyordu. Bu politikada epeyce mesafe alındı. FP bu terbiye operasyonundan gerekli dersleri çıkardı. 28 Şubat konseptinin basıncı altında dengeli politikaları oynadı. Bu arada laik, çağdaş yaşam savunucusu ordu demagojileri de ilerici kesimlerin önemli bir kesimini 28 Şubat konseptine bağladı. Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleşmiş devlet tablosu büyük oranda karartılabilir.

FP söyleminde 28 Şubat konseptine uygun bir görünüm çizmeye çalışsa da, tabanına dönük ehlileştirme operasyonu tam başarıya ulaşmış değil. Bu da FP'yi belli çıkışlar yapmaya zorluyor. Bu tür çıkışlar MGK ve sermaye medyası tarafından dikkatle izleniyor ve laiklik, Atatürkçülük kampanyalarının vesilesi haline getiriliyor. FP'nin RP'nin devamı olduğu yönündeki tartışmalar canlı tutularak, kapatılma tehditi FP'nin başında demoklesin kılıcı gibi sallandırılıyor.

Dinsel gericilik düzenin toplumsal muhalefeti dizginlemek için her dönem etkin olarak kullandığı araçtır

Türkiye'de sol 60'lı yıllardan itibaren güç kazanmaya başladı. Yükselen toplumsal muhalefeti dizginlemede düzenin temel iki dayanağı ordu ile dinsel-faşist gericilik oldu. Karşı-devrimci darbelerin tümü de toplumsal muhalefetin boğulması temelinde gündeme getirildi. Düzenin besleyip büyüttüğü dinsel gericilik ise, işçi ve emekçilerin geri kesimlerinin mücadeleden alıkonulması doğrultusunda özellikle 70'li yıllarda etkin olarak kullanıldı.

Yapısal krizi her geçen gün derinleşen, çözümsüz sorunlarla boğuşan sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesinin gelişmesini engellemek için bu

iki araçtan asla vazgeçmez. Düzenin koruyucusu ve kollayıcısı ordu ile RP arasındaki bugünkü çatışma, dinsel gericiliğin kimi radikal eğilimlerinin törpülenmesi, sistemin kabul edebileceği düzeye çekilmesi ötesinde bir anlam ifade etmemektedir.

12 Eylül karşı-devrimi 70'li yıllarda devrimci bir çizgide gelişen toplumsal hareketlilikten gerekli dersi çıkardı. Tüm düzenlemelerini devrimci dinamiklerden duyduğu korku üzerinden şekillendirdi. Dinsel gericiliğe, ideolojik, politik, kültürel etkinlik sağlama çerçevesinde önemli olanaklar sağladı. İmam-hatip liseleri ve kuran kurslarının sayısında büyük bir patlama oldu.

12 Eylül karşı-devrimi aynı zamanda iktisadi-sosyal yıkım programlarıyla alt sınıfları açlığın ve sefaletin pençesine itti. İşçi ve emekçiler sömürünün katmerleşmesinden duyduğu çaresizlikle sosyal, siyasal ve kültürel olarak dinsel gericiliğin etkisine girdiler.

Hizbi-kontra'yı Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı bir katliam şebekesi olarak kullanan ordu, Kürdistan'da dinsel gericiliğin politik etkisinin artmasının da doğrudan sorumlusudur. RP'nin de bu ortamdan Kürdistan'da oldukça güçlendiği bilinmektedir.

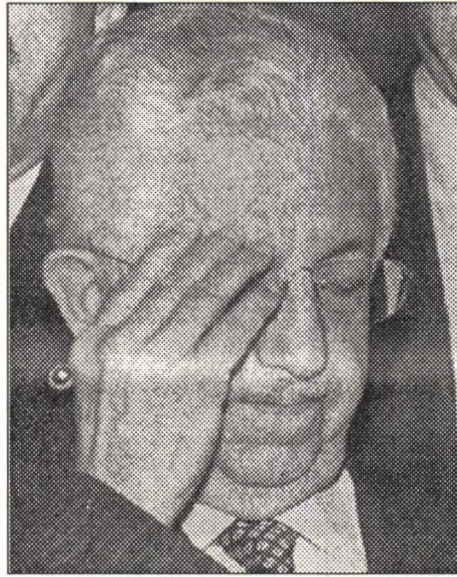
Peki sonra ne oldu? Dinsel gericilik belli bir gelişim süreci sonrası ideolojik, politik ve kültürel şekillenışı toplum düzeyinde etkin hale getirmeye yöneldi. Dinsel gericilik politik kitlesel ifadesini RP'de buluyordu. 28 Şubat konsepti ile sermaye devleti kimi radikal kesimleri de içinde bulunduran RP'yi terbiye etme operasyonuna girişti. RP'nin tımarlanmış bir kopyası olan FP bu süreçten önemli dersler çıkarmasına rağmen, bunu her zaman başaramıyor.

FP-Ordu çatışması: Saldırı programlarının örtüsü

FP'nin yaptığı açıklamaya yanıt sermaye hükümetinden değil, ordudan geldi. Yaşanan gerilim ordunun iç politikaya dolaysız müdahalesini bir kez daha ortaya koydu. TUSİAD'ın Genelkurmay Başkanlığı'nın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanması ve MGK'nın kaldırılması yönündeki demokratikleşme söylemlerinin sahteliği açığa çıktı.

Sermaye iktidarının tarihinin en kapsamlı saldırılarını gündeme getirdiği bu günlerde, işçi ve emekçilerin gelecekte tepkisini engellemede "irtica" demagojisine dayalı toplumsal muhalefeti yedekleme politikasından asla vazgeçmeyeceği bir kez daha görüldü. Hizbullah operasyonları, FP ve ordu gerginliği sürekli gündemde tutulurken, bir yandan da tahkimin geriye dönük uygulanması, Telekom hisselerinin satışa sunulması ile ilgili yasalar meclis tarafından süratle çıkarıldı. Sermaye hükümeti Davos'a da 25 milyar dolarlık peşkeş programı götürdü.

Günlerdir kendi eserleri olan Hizbullah'ın yaptığı katliamları, mezardan çıkan cesetlerin görüntülerini gündemleştiren sermaye devleti, bir yandan da yarattığı toz-duman ortamında işçi ve emekçilere yönelik yıkım

saldırıların aralıksız sürdürüyor.

Güncel yakıcı görevler

* Düzen PKK'nin teslimiyet ile birlikte, bir zamanlar Kürt halkının kurtuluş mücadelesinin boğulması amacıyla örgütlediği, binlerce faili meçhul cinayette kullandığı hizbi-kontra'yı tasfiye etmeyi ve sorumlusu olduğu faili meçhul cinayetlerin yükünü Hizbullah'a yıkmayı hedefliyor. Hizbi-kontra'nın kontr-gerilla devleti gerçeğinin bir parçası olduğunu politik ajitasyon ve propagandada etkin olarak kullanmalıyız.

* "Faili meçhul" cinayetlerin taşeronu hizbi-kontra ile onun yönlendiricisi ordunun teşhirini, onun arkasındaki sermaye devletinin, burjuva sınıf iktidarının teşhiri ile birleştirebilmeliyiz. Devleti sorgulayan işçi ve emekçi duyarlılığını burjuva sınıf iktidarına yöneltmeliyiz.

* Hizbullah vahşeti, ordu-FP çatışması gündeminin toz dumanı arasında sermayenin iktisadi yıkım programları doğrultusunda attığı adımların politik teşhirinde yoğunlaşmalıyız.

* Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi çerçevesinde Hizbullah'ı kullananın da, HADEP'in Kürdistan'daki politik etkisini sınırlandırmak için FP'yi güçlendirenin de kontr-gerilla devleti olduğunu teşhir etmeliyiz.

* Bugün Hizbullah'ı katliamcı olarak tanımlayan FP'nin Kürdistan'da kontr-gerilla devleti ve Hizbullah'ın yarattığı ortamı siyasi ranta dönüştürdüğünü, ikiye bölünmüşlüğü, tüm düzen güçlerinin yaşanan iğrenç katliamların ortağı olduğu gerçeğini anlatmalıyız.

Pisliği devrim temizler!

Hizbullah operasyonlarıyla her gün çıkarılan çürümüş cesetler tablosu, kontr-gerilla devleti gerçekliğinin resmidir. Hizbi-kontra'yı da, her türden çeteyi de üreten sermaye düzeninin kendisidir. Bu bataklık kurutmanın tek yolu devrimdir. "Faili meçhul" cinayetlerin hesabını soracak tek güç işçi ve emekçilerdir. Bu iğrenç tablonun gerisindeki asıl güç olan burjuva sınıfın iktidarına son verilmedikçe, çeteleşmiş devlet işçilere, emekçilere ve tüm devrimcilere karşı hizbi-kontra tipi örgütlenmelerle katliamlar düzenlemeyi sürdürecektir.

Tüm pislikleri üreten sermaye iktidarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında örgütlü mücadeleye atılalım!

Depremde perişan olan halkın sırtından büyük vurgunlar vuruluyor

Deprem pazarı

Kışın ağır hava koşulları depremzedelerin sorunlarına sorun ekliyor. Soğuyan hava ve kar yağışı, zaten binbir güçlüklerle yaşamlarını sürdürmeye çalışan bölge halkının işini daha da güçleştiriyor. Çadırkentlerde yaşamak, hele ki soğuk kış koşullarında, neredeyse olanaksız bir halde. Kızılay'ın verdiği yazlık çadırlarda insanlar soğuktan korunabilmek için branda ve naylonları örtü olarak kullanıyor. Devletin kış başında teslim etmeye söz verdiği 41 bin konuttan yalnızca 17 bini teslim edilebilmiş. Bunlar ise altyapı çalışmaları yapılmadığından, oturulur vaziyette değildir. Oturulabilir olanlara ise ayrıcalıklı kesimler, yani devlet kademesinde hisım akrabası olanlar yerleştiriliyor.

Prefabrike konutların birçoğu boş duruyor. Depremzeler, bu konutlara geçtiklerinde kira yardımı adı altında verilen 100 milyonluk yardımın kesintiye uğramasından dolayı, çadırlarda yaşamlarını sürdürmeyi tercih ediyor. Başka seçenekleri de yok. Çünkü deprem sonrası çöken ekonomiden dolayı işsizlik had safhada. Çalışacak işin olmaması insanları çaresizce yapılan yardımlara muhtaç bırakıyor.

Devlet, verdiği sözü yerine getirdi görüntüsü yaratmak için, insanlar çadır kentlerden prefabrike evlere taşınmaya zorlanıyor. Bunun için çadır kentlere verilen elektrik kesiliyor, yemek yardımına son veriliyor. Prefabrike evlere geçenlerin de daha önce belirttiğimiz gibi para yardımı kesiliyor. Her koşulda devlet "yardım" yükünden kurtulmayı planlıyor.

Büyük tekellerin fabrika ve işletmelerini çöken ekonominin dışında tutmak gerekiyor. Deprem sonrası birkaç günlük üretim kaybının dışında, fabrikalar çalışmaya devam etti. Sermayedarlar kendi işçileri için çadır kent ve prefabrike konutlar yaparak kamuoyunda depremzedelere yardım görüntüsü vermeye çalıştılar. Gerçekte ise hem üretimi aksatmamış oldular, hem de ne kadar yardımsever olduklarını kanıtlamış oldular.

Bölgedeki işsizlik ise çalışan emekçilerin tepesinde Demokles'in kılıcı gibi daha bir pervasızca sallanmaktadır. Felaket senaryolarıyla, bütün hak gaspları meşru bir biçimde, rahatça hayata geçirilmektedir. Ayrıca bu durum, işçi ücretlerinin kolayca düşürülmesi için sermayeye büyük olanaklar sağladı. Çünkü asgari ücretin altında çalışmaya hazır büyük bir potansiyel ortaya çıktı.

Deprem sonrası sosyal yaşam da büyük bir değişim geçirmiştir. Depremzedeler için çadır kentlerde ve prefabrik konutlarda barınma ve yaşamak geçici olmaktan çıkmış, var olan koşullarda yaşam alanları yaratmıştır. Günün büyük bir bölümünü çadırların dışında sokakta geçirilmekte, alışkanlıklar ve eğilimler bu koşullara göre şekillenmektedir. Temel ihtiyaçların karşılanamaması, ilişkileri de etkilemektedir. Bir de yıkımın psikolojik etkileri gözönünde tutulursa, yaşanan değişim daha anlaşılır olur. Şehir merkezinin dışına kurulan çadır kentler ve konutlar merkezle bağlantısı olmayan varoşlar (gettolar) yaratmış, kendi halinde merkezden kopuk bir yaşam ortaya çıkarmıştır. Merkezlerle bağlantı sabah ve akşam olmak üzere iki sefer yapan vasıtalarla (otobüsler) sağlanmaktadır.

Eğitim ve sağlık gibi hizmetler son derece sınırlanmıştır. Soğukla beraber hastalıklar

özellikle yaşlı ve çocukları etkilemektedir. Kolayca tedavi şansı olan hastalıklar bu koşullarda ölümlere yol açmaktadır. Daha geçtiğimiz hafta yaşlı bir depremzedenin çadır kentte donarak ölmesi, yaşananları bütün çarpıcılığıyla gözler önüne sermektedir. Hasarlı ve onarılabilecek okullar, "ödenek yetersizliğinden" onarılmamakta, öğrenciler çadır okullarda eğitime zorlanmaktadır.

Deprem bölgesine gönderilen yardımların hızı kesilmiştir. Gelen yardımların bölge halkına ulaşmadığı da artık herkes tarafından bilinmektedir. Bunun en çarpıcı kanıtı olarak, Japon hükümetinin gönderdiği yardımların peşine düşmesi gösterilebilir. Japon halkının katkılarıyla gönderilen 19 trilyon 836 milyar lira ile 140 tonluk yardım malzemesinin deprem bölgesine ulaştırılmadığı kesinlik kazanmıştır.

Artık "deprem pazarı" diye adlandırılabilirğimiz bir pazar ekonomisi oluşturulmuştur. Bölgede prefabrike konut yapımının ağırlıkla Tepe şirketler gurubuna verilmesi, deprem vurgunundan belli çıkar gruplarının kollandığının açık ifadesidir. Bir ısı yalıtım malzemesi olan ve starfor diye adlandırılan maddeyi üreten Bursa'daki fabrikaların, tam kapasite çalışmasına rağmen, bölgeye ürünleri yetiştirememesi ve bölgede bu malzemelerin fahiş fiyatta satılması, vurgunun başka bir örneğidir. Prefabrike konutlarda kullanılan pencere ve kapı doğrama üreticilerinden tutun da tüp gaz ve kerestecilere kadar, bu kervandan sebeplen bir dizi kapitalist sayılabilir. Tabii ki devlete yakın olmak ön koşuldur. Prefabrike konutlarda kullanılan malzemeleri üreten ve satan kapitalistler tatlı kârlarına kâr katmaktadır. Kazandıkları başarılarını düzenledikleri gecelerle kutlamalarının boyalı basına yansımından hiç de rahatsızlık duymamaktadırlar.

Türkiye'den ve diğer yabancı ülkelerden gelen yardımların akıbeti bellidir. Batık dört banka nasıl bataktan kurtuluyor? Büyük bir hızla meclisten geçirilen milletvekillerine kıyak emeklilik yasaının bedeli nereden ödeniyor? Büyük sermayedarlara düşük faizli geri dönüşü olmayan krediler nasıl veriliyor? Bu sorular çoğaltılabilir. Ancak cevabı açıktır. Depremde binlerce insanı katleden sermaye devleti, geride kalanların yaşamlarını cehenneme çevirmekle kalmayıp üzerinden para kazanılacak, gelir elde edecek bir kaynağa dönüştürmüştür.

Bölge halkının zaman zaman gelişen tepkisi, baskı ve zorla sindirilmeye çalışılıyor. Dönem dönem belli eylemlilikler yapılmasına rağmen, bu eylemlilikler sürekli ve örgütlü bir nitelik kazanabilmiş değil. Bölgedeki demokratik kitle örgütleri ve sendikaların yaşananlara karşı gelişen tepkileri örgütlenme çabaları olsa da, bu yeterli bir düzeyde değildir.

Deprem felaketi ve sonuçlarını bütün olumsuzlarıyla yaşayan bölgeleri kapsayan, burada yaşanan sorunlar temelinde geliştirilecek bir çalışma, bu ihtiyacı karşılayacaktır. Sermaye devleti deprem bölgesinde olabildiğince teşhir olmuştur. Bu bölgedeki emekçilerin ihtiyacı olan mücadele araçlarının yaratılmasının olanakları fazlasıyla vardır. Önümüzdeki Mart-Mayıs dönemi değerlendirmeli, çalışmalarımızı bu bölgenin taşıdığı dinamikleri ve olanakları gözeterek yönlendirmeliyiz.

Cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmaları neyi gösteriyor?

Çürüyen Devlet Gerçeği

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ne kadar çürük temeller üzerinde olduğunu, son Cumhurbaşkanlığı tartışmaları vesilesiyle bir kez daha ortaya çıktı. Bugünlerde, sermaye hükümetinin en büyük sorunu, devletin köşe taşlarından biri olan Demirel'in yerinden oynatılmaması ya da çok yavaş bir şekilde oynatılması olarak gündeme geliyor. Sermaye partileri bu konuda büyük ölçüde anlaşmış durumda. Demirel'in yerinden oynatılması bütün kritik dengelerin yerinden oynaması anlamına geliyor. Bugünkü koşullarda sermaye sınıfı böyle bir riski göze almak istemiyor.

Bütün yıpranmışlığına rağmen Demirel'i yeniden Cumhurbaşkanı yapmak istemelerinin en önemli nedeni, sermaye partileri arasında yaşanabilecek yeni birini seçme yarışının ortaya çıkaracağı rekabet ortamını göze alamamaktır. Geçmişte de Cumhurbaşkanlığı seçimleri hep sorunlu olmuş ve sermaye sınıfı açısından istikrarsızlık ortaya çıkarmıştır. Meclis yeni bir Cumhurbaşkanı seçmek zorunda kalırsa, Abdullah Öcalan'ın idam edilmesinden, AB sürecine kadar bütün kritik sorunlar yeniden pazarlık masasına yatırılacaktır. Bugünkü dengeyi yeniden tesis etmesi belki de mümkün olmayacak, ya da uzun süre alabilecektir. Oysa ki sermaye sınıfının zaman kaybetmeye tahammülü yoktur.

Üstelik olası bir değişiklik sonrası, bürokrasi içinde iktidardan daha fazla pay alma kavgası alevlenecektir. Sermaye devletinin bugün için en son istediği şey, işçi ve emekçilerin gözünde daha fazla teşhir olmasına hizmet edecek olan böyle bir ortamdır.

Milletvekilleri arasında birbiri ardına kamuoyu yoklamaları yapılıyor. Demirel'in yeniden seçilmesi için düşünülen anayasa değişikliğini kazasız belasız meclisten geçirmek için, DSP lideri Ecevit, kıyak emeklilik yasına göstermelik olarak bile muhalefet etmiyor. Bu konuda görüşü sorulan Demirel, "Beni milletvekilleriyle karşı karşıya getirmeye kalkışmayın" diyerek, kıyak emeklilik yasaını onaylayacağını sinyali veriyor. İşte sermaye devletinde işler böyle yürüyor. İktidar organları ve olanakları üstü örtülü rüşvet ve şantajlar eşliğinde paylaşıyor.

Demirel'in yeniden aktif siyasete atılmasından çekinen DYP, en aktif desteği zaten vermektedir. ANAP ve DSP kendi partilerinin lehine olan mevcut dengelerin değişmesini istemediklerinden, Demirel'in yerinde kalmasını istemektedirler. Demirel'in yeniden seçilmesine muhalefet eder görünen MHP ve FP'nin uzlaşma sinyalleri vermesinden de anlaşılıyor ki, bu iki partiye de ek imkanlar ve güvenceler verilmiştir. MHP'nin Demirel'e ilişkin ayak sürümesinin en önemli nedeni, seçmen tabanına güçlü bir parti olduğuna dair işaretler verebilmektir. Çünkü MHP, bütün söylemine rağmen MGK-TÜSİAD'ın çizdiği programın uygulayıcısı olduğu için, yıpranmaktadır. FP ise, bir yandan kapatılma tehdidi altında kıvrılırken, diğer yandan da devletin kendini yeniden tahkim etme operasyonundan en fazla zarar gören kesim olmaktan rahatsızlık duymaktadır. Muhtemelen bu konularda belli tavizler karşılığında, Demirel'in yeniden seçilmesine onay verecektir.

Ancak sermaye devleti en kötü duruma uygun senaryoları bile hazırlamaktadır. Herşeye rağmen anayasa değişikliği gerçekleştirilemezse ya da Demirel yeniden seçilemezse, alternatif adaylar şimdiden hazırlanmıştır. Bunların en öne çıkanları şimdilik Mesut Yılmaz ve Çevik Bir'dir. Fakat her iki aday da sermaye sınıfının en kötü durumda ortaya süreceği ve Demirel kadar da etkili olamayacak olan aktörler olacaktır.

Türkiye kamuoyu, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine karşı genel bir ilgisizlik içindedir. Avrupa Birliği'nden yarar umanlar, Demirel'in yerinde kalmasını istemekle birlikte, bunu militan bir şekilde savunamamaktadırlar. Ya da Abdullah Öcalan'ın idamının ertelenmesinden yana tavır koyduğu için Demirel'e antipati duyanlar, seçilmemesi yönünde bir eğilim bile belirtmemektedirler. Her iki kesim de, devlet işleyişinin kendi etkinliklerinin dışında başka güçler tarafından belirlendiğinin az çok farkındadır. Kamuoyunun eğilimlerinin belirli olamayacağını bilmektedirler. Bu ilgisizliğin en önemli nedeni budur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin benzer bir ruh hali içinde oldukları çok açıktır. Sınıf çıkarları açısından, Cumhurbaşkanlığı seçiminin ortaya çıkardığı kirli pazarlıkları ve ilişkileri teşhir etmek gerekmektedir. Sermaye devleti bütün ihtişamına rağmen çürük temel üzerine kuruludur. Bu çürümüşlüğü layık olduğu yere göndermek için işçi sınıfının devrimci mücadelesinden başka bir yol yoktur. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu için, sosyalizmin kurulması için, sermaye devletinin ve düzeninin bütün kirli kurum ve ilişkileri teşhir edilmeli, gayrimeşru oldukları her vesileyle tekrar tekrar gösterilmelidir.

Kamu çalışanları mücadelesinde somut kazanımların yeri

Kamu emekçisi arkadaşlarla gündemdeki KESK eylemleri için çağrı yaptığımızda ve eylemlere katılmak gerektiği üzerine konuştuğumuzda, zaman zaman eylemlerin hiç yarar getirmediğini, boşuna olduğunu söylüyorlar. Buna rağmen eyleme çağıran arkadaşlarını kırmamak ya da bir şey çıkmayacağını bile bile duyarlılıktan dolayı gittiklerini belirtiyorlar. Her yıl Ankara'ya gidildiğini, birkaç saat eylem yapıp, slogan atılıp geri dönüldüğünü, ama ne hükümet tarafından taleplerin karşılandığını ne de bu eylemlerin işçi ve emekçilere yönelik ekonomik-politik saldırıları durdurabildiğini söylüyorlar. Ankara'ya eyleme giderken de, "yine tekkeyi ziyarete gidiyoruz", "yine Anıt-kabri ziyarete gidiyoruz" diye espi yapıyorlar.

Kamu çalışanları yıllardan beri grevli-toplusözleşmeli sendika için mücadele etmekte, her maaş artışı döneminde hem maaşların azlığına hem de ücretlerin toplu sözleşmesiz belirlenmesine tepki göstermektedirler. Yıllardır süren bu mücadele kuşkusuz kazanımlar getirdi, kamu emekçilerine çok şey öğretti. Mücadele sonucunda, önce derneklerini sonra da sendikalarını fiilen kabul ettirdiler. Zaman zaman sendika şubelerinin kapısına mühür vurulmasına, sürgünlere, gözaltılara, coplara, bir yığın hukuki, idari, fiili baskılara rağmen, sendikalarının meşruluğunu kabul ettirdiler. Ve en son KESK'i yarattılar.

Kamu çalışanlarının en kitlesel ve görkemli eylemleri KESK'in kuruluş dönemi eylemleridir. Ama bir süre sonra kamu çalışanlarının eylemlerine bakıyoruz, kitlesel açıdan bir düşüş var. Ara sıra eski dönemlerdeki gibi bazı çıkışları oluyor, ama genel olarak düşüş yaşıyor.

Artık bazı kamu emekçilerinin kafasında, "biz bu sendikaları kurduk, sendikalara gidip geliyoruz, ama ne işe yarıyor" gibi sorular oluşuyor. İşte bu nokta önemli. İnsanlar bir kazanım, bir ilerleme görmüyor, mücadele heyecanını yaşayamıyorlar. Ve en önemlisi, durağan bir süreç yaşandığı için mücadele içinde de öğrenemiyorlar.

Şimdi kamu emekçilerinin önünde sendikayı yasal ve grevli-toplusözleşmeli olarak kabul ettirmek gibi mücadele süreci var. Ama bu sıkı bir mücadeleyi gerektiriyor.

Bu süreçte KESK'in açıkladığı eylem takvimleri ise artık ezberlendi. Her ücret artışı ve meclisteki bütçe görüşmeleri öncesinde; önce yerel basın açıklamaları, sonra yerel mitingler, en sonu Ankara merkezi mitingi, ardından bir günlük iş bırakma ve vizite eylemleri. Bazen işçi eylemleriyle çakışır, bir günlük genel grev. Mezarda emeklilik karşıtı eylemlerde de hemen hemen aynı eylem takvimi uygulandı.

Bu yıllarda beri böyle. Sonuç alınamadığı pratikte görüldüğü halde bu çizgi devam ediyor. İşte bundan dolayı bazı kamu emekçilerinin kafasında eylemlerin bir işe yaramadığı, yine Ankara'ya gidip geleceğiz, ve yine hiçbir şey olmayacak görüşü oluşmuştur.

KESK yönetiminin belirlediği eylem takvimi hiç değişmezken, ileri kamu emekçileri arasında Ankara'ya gidiyoruz, ama orada bir saat eylem yapıp dönmeyelim, oturma eylemi yapalım, Kızılay'ı işgal edip taleplerimiz kabul edilene kadar

dönmeyelim gibi düşünceler oluşmaya başladı. Örneğin 4 Mart bu düşüncenin bir sonucu. Bunlar aslında KESK'in kuruluş sürecindeki kitlesel eylemlilikler döneminde yapılmalıydı. Yapılmadı. Şimdi gündeme gelmeye ve alttan alta tartışılmaya başlandı.

Kitlenin eylemlere katılımının düştüğü bir dönemde, grevsiz-toplusözleşmesiz sendika yasasının kabulü gündeme geldi. Bu dönem Türk Kamu-Sen, Memur-Sen gibi devlet güdümlü sendikaların sermayenin medyası tarafından öne çıkartıldığı bir dönemdir. Bu şekilde kamu çalışanlarının sendikal mücadelesi zayıflatılmaya çalışıldı.

Kamu çalışanları mücadeleleriyle sendikalarını kendileri kazandılar. Zayıf bir dönemde sendika yasasının gündeme gelmiş olması, özellikle geri kamu emekçilerinin kafasında devletin bir lütfu olarak algılanıyor. Hayır, sermaye devleti zaten kabul etmek zorunda kalacaktı. Kitlesel hareketliliğin zayıf olduğu bir dönemde grevsiz-toplusözleşmesiz sahte sendika yasasını daha rahat geçireceğini düşünüyordu.

İleri kamu emekçileri sermaye devletin sahte sendika yasasına, düşük ücretlere vb.'ne karşı eylemleri daha ileriye çekmeye çalışırken, KESK yönetiminin tutumu daha da değişti. Artık o değişmeyen eylem takvimini bile daha geriye çekmiş, bir günlük iş bırakmayı bile gerekirse diye belirsiz bir tarihe bırakır hale gelmişti.

KESK MYK'dan bir yöneticinin bulunduğu bir toplantıda, yine bir Ankara gidişi öncesinde, eylem takvimini ve iş bırakmanın olmamasını eleştirip, sonuç alana kadar eylemlerin devam ettirilmesi gerektiğini söyledik. KESK yöneticisi; kamu emekçilerinin uzun yıllardır yürüttüğü mücadeleden çok şey öğrendiğini, mücadelenin uzun soluklu olduğunu, kısa vadede sonuç alınamayabileceğini, aslında Avrupa'daki birçok ülkeye göre sendikalarımızı kısa zamanda kabul ettirdiğimizi söyledi. Mücadelede deneyimlerin daha önemli olduğuna vurgu yapması ilginçti.

Evet, aslolan işçi sınıfının mücadele etmeyi öğrenmesi, bilincinin gelişmesidir. Somut kazanımların geri alınabileceği, hatta hiç somut kazanım elde edilemeden devrim mücadelesinin büyüyebileceği, önemli olanın işçi sınıfının bu mücadele içinde eğitilmesi olduğu doğrudur. Ama bunları söyleyen KESK'in, sermayenin saldırılarına karşı sonuna kadar diş diş bir mücadele vermediği de bir başka doğrudur.

Göstermelik ezberlenmiş eylem takvimleriyle eylemler geriye çekilmiş, iç boşaltma işlevi görür hale getirilmiştir. Böyle göstermelik cansız eylemlerden kim ne öğrebilir ki!

Bu nedenle, bir kısım ileri kamu emekçisi daha güçlü, sonuç almayı zorlayan, düzenle karşı karşıya gelinen militan eylemleri örmek gerektiğini söylerken, bir kısım kamu emekçisi de eylemlere ve sendikalara gelmez olmuştur. Geri insanlar somut kazanımlar uğruna eyleme gelmektedirler.

Militan diş diş bir mücadele hem kitleleri kendi öz deneyimleriyle eğitecek, hem de daha somut kazanımlar sağlayacaktır.

Sosyalist bir kamu emekçisi

İzmit Eğitim-Sen işyeri temsilcileri toplantısı...

Tabandan gelen devrimci inisiyatifin göstergeleri çoğalıyor

'99 yılı içerisinde emekçilere yönelik saldırılar yoğunlaştı. Emekçilerin bu saldırılara karşı direnişi ise sınırlı kaldı. Emekçilerin tepkilerini ortaya koydukları sosyal güvenlik reformu ve tahkim yasaları ise, insanların deprem felaketiyle sarsıldığı bir ortamda meclisten geçirildi. Saldırıları boyutlanarak sürüyor. %15'lik sadaka zammı, vergi iadesi oranlarının düşürülmesi, sıfır sözleşme dayatmaları (son örneği İzmit Büyükşehir Belediyesi işçilerinin sözleşmelerinde yaşanıyor) ve ard arda gelen zamlar bunların başlıcaları oldular. Kamu emekçileri sendikalarına yönelik grevsiz-toplusözleşmesiz sendika (dernek) yasası saldırısı ise yeniden gündemde.

Sendika konfederasyonlarının bu saldırıları püskürtme perspektifiyle hareket etmediği, böyle bir iradeye sahip olmadığı açıktır. Ancak bu durum saldırıların püskürtülme olanağı olmadığını göstermiyor. Bugünkü sessizlik süreci, aynı zamanda, tabanda tepkilerin biriktiği ve mücadele kanalları aramaya başladığı bir süreç olarak yaşanıyor.

25 Ocak'ta yapılan İzmit Eğitim-Sen işyeri temsilcileri toplantısı bunun bir göstergesi. Tek tek işyerlerinde yapılan toplantılardan sonra yapılan bu toplantı, somut sonuçlar ve kararlar ortaya çıkaramamasına karşın, tabanın eğilimlerini ve hareketi bekleyen tehlikeler karşısındaki tutumunu göstermesi bakımından önem taşıyor.

İşyerlerinde yapılan toplantıların sonuçları ekseninde

yapılan tartışmalardan son derece önemli sonuçlar ortaya çıktı.

Somut taleplerle hak alıcı eylemlere yönelmeliyiz:

Kamu emekçileri hareketi içinde önemli bir yer tutan eğitim emekçileri, KESK'in son birkaç yıldır girdiği eylem çizgisinden rahatsızlar. Bu pasif eylem tarzının, sonuç almak bir yana, kitlelerde güvensizlik ve bıkkınlık duygusu yarattığı genel kabul gördü. Öneri olarak ise, merkezden bağımsız yerel eylemler örgütlenmesi, yerel sorunların daha çok işlenmesi, eylemlerde kararlı tutumlar alınması gerektiği vurgulandı. Eylemlerde hak alma hedefiyle hareket edilmesi ve sonuçların geniş katılımı değerlendirilmesi gerektiği belirtildi.

İşyeri örgütlenmesini güçlendirmeliyiz: Tabandan yükselerek bugünlere ulaşan kamu emekçileri hareketi, son yıllarda belli bir zayıflama içindedir. Sendika merkezleri tabana yabancılaşmaya başlamış ve işyeri çalışması gerilemiştir. Eğitim emekçileri işyeri temsilciliği kurumunun daha işlevli hale getirilmesi ve işyerlerinde sık sık toplantılar yapılması gerektiğini belirttiler. Ayrıca işyerleriyle şubeler arasındaki ilişkinin geliştirilmesi ve şubelerin faaliyetlerinin denetimine etkin bir işlerlik kazandırılması gerektiği vurgulandı. İşyerlerine pano asmanın yasal ve fiili bir hak olduğu vurgulanarak, bu hakkın kullanılması gerektiği belirtildi.

Bürokratikleşmenin önüne geçmeliyiz: MEB tarafından yayınlanan bir genelgeyle, sendika aidatlarının sendika genel merkezi tarafından açılan

hesaba maaştan kesilerek yatırılmasının yolu açıldı. Bugünlerde toplanacak olan paranın ne kadarının nereye aktarılacağı üzerinden tartışmalar yaşanıyor. İşyeri temsilcileri işyerlerinde yaptıkları toplantılarda, emekçilerin genel merkezin %50 pay istemesine şiddetle karşı çıktıklarını belirttiler. Emekçilerin genel eğilimi %20 genel merkez, %20 grev ve dayanışma fonu, %60 şube ve temsilciliklere ayrılması yönündeydi. Sendika aidatlarının dağılımının bürokratikleşme açısından belirleyici önemi olduğu vurgulandı. KESK'in işçi sendikalarının bugünkü durumuna benzemesinin güncel bir tehlike olduğunu belirten emekçiler, ayrıca sendikanın taşınmaz mal edinmemesini istediler.

Demokratik bir seçim sistemi getirmeliyiz: Şube ve merkez yöneticilerinin seçimlerinde uygulanan delegelik sistemi, seçim dönemlerinde listelerin havada uçtuğu, iğrenç pazarlıkların yapıldığı bir oyunun yaşanmasına neden oluyor. Bugüne kadarki pratikler bu sistemin demokratik bir içerik taşımadığını göstermiş bulunuyor. Temsilciler bu nedenlerle delegelik sisteminin kaldırılmasını ve yerine işyerlerine kurulacak sandıklar yoluyla uygulanacak doğrudan seçim sisteminin getirilmesini istediler.

Birkaçını sıraladığımız bu sonuçlar, tıkanma noktasına gelen mücadelenin önünü açmanın olanaklarını da işaret ediyor.

Bir eğitim emekçisi/İzmit

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu'nun açıklaması:

Hiç düşündünüz mü? Ya SSK olmasaydı...

Dünya Bankası ve IMF gibi yabancı kuruluşların dayatmaları karşısında koalisyon hükümeti, SSK operasyonu için hazırladığı tasarımı meclis gündemine getirmiş bulunuyor. SSK operasyonunda amaç, devlet bütçesine bir yük olarak görülen sosyal güvenlik harcamalarının halkın sırtına yıkılmasıdır.

Bunun için hazırlanan planın ana hedefi;

- İşçilerin emekliliğe hak kazanamayacak kadar uzun süre çalıştırılmaları,
- Devlet bütçesinden sosyal yardımların azaltılması,
- SSK sağlık hizmetlerinden yararlanma koşullarının ağırlaştırılmasıdır.

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun sayıları 28 milyona varan mensuplarına verdiği sağlık hizmetleri uzun süredir hedef tahtası yapılarak bu operasyona gerekçe hazırlanmaktadır. SSK polikliniklerindeki yığılmalar, bazı kötü hekimlik uygulamaları kullanılarak halkın beyni yıkanmaktadır. Amaç, "bundan kötüsü olmaz" dedirtip SSK'yı çökertmektir.

Hazırlanan tasarının, yönetimde demokrasi ve özerklik getirdiği tam bir aldatmacadır. Özerklik, sosyal yardımlar için bütçeden kaynak ayırma zorunluluğundan kurtulmak için kullanılan bir bahaneden başka bir anlam taşımamaktadır. Ne yazık ki, sağlığımızın değerini ancak yitirdiğimiz zaman daha iyi anlıyoruz. Biz hekimler, SSK'nın değerini henüz yitirmeden anlamaları için bugün topluma bir çağrı yapmak istiyoruz.

SSK olmasaydı...

SSK kendi koşulları içinde en ucuz sağlık hizmeti veren, kendi kaynaklarını en akılcı şekilde kullanabilen sosyal güvenlik kuruluşumuzdur. Oysa Türkiye, sağlığa ayırdığı kaynak zaten az iken, bu kaynakları da akılcı

olarak kullanamayan bir yönetim tarzında ısrar etmektedir. SSK kıt kaynaklarımızın hor kullanılmasını dengeleyen bir kuruluştur. Kullandığı pazar payıyla ilaç ve tıbbi malzeme fiyatlarını sınırlayan önemli bir merkezdir.

SSK olmasaydı, Türkiye sağlığa ayırdığı kaynaklarla çok daha az sayıda insana sağlık hizmeti götürebilecekti.

SSK olmasaydı, ilaç ve tıbbi malzeme fiyatları çok daha yüksek olacaktı.

SSK, ödeme gücü, hatta düzenli bir işi olmayıp da ölümcül hastalıklara yakalanan yurttaşlarımıza kucak açan bir şefkat yuvasıdır. Çoğu yoksul olan böbrek hastalarının, veremlilerin, kanserlilerin, kalp hastalarının yüksek tedavi maliyetlerini SSK karşılamaktadır. Ne Emekli Sandığı ve Bağ-Kur, ne de çok methedilen özel sağlık sigortaları bu tür hastaların tedavi giderlerinin karşılanması konusunda SSK'nın aldığı yükü karşılayabilir. SSK, çok sayıda eğitim hastanesiyle sadece hastalara hizmet vermekle kalmıyor, birçok uzman hekim yetiştiriyor. SSK hastaneleri yoğun hasta kapasitesiyle uzman hekimlerin eğitiminde önemli bir yere sahiptir.

SSK olmasaydı, veremlilerin, müzmin böbrek hastalarının, kanserlilerin %80'ini kendi kaderine ve ölüme terk etmek zorunda kalacaktık.

SSK olmasaydı, tüm Türkiye'de yapılan ameliyatların %30'unu çok daha yüksek bedeller karşılığında yapmak, bu hastaların çoğuna da "başının çaresine bak" demek gerekecekti.

SSK hastaneleri olmasaydı, yetişmiş uzman hekim sayımız çok daha az olacaktı.

İşçilerin SSK emekliliği sayesinde aldıkları ücretin bir tür işsizlik sigortası olduğunu kabul etmek zorundayız. Bu durumda haklı olarak "Mezarda emeklilik" olarak tanımlanan ve emekli olmayı

neredeyse olanaksız hale getiren uygulamayı ülkemiz için uygun bulmak mümkün değildir.

SSK olmasaydı, çalışan nüfusun önemli bir kısmı ileri yaşlarda bile yoksulluk sınırının altında ezilecekti. Emekli olanların yerine işe girenler sayesinde sosyal güvenceye ve işe kavuşan milyonlarca kişi işsizlikle boğuşmaya zorlanacaktı.

SSK sağlık hizmetlerinden memnun muyuz? Böyle mi sürmeli?

Biz hekimler, SSK sağlık hizmetlerinin daha nitelikli, daha insancıl ve çağdaş hale getirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bunun birinci koşulu, başta işçiler olmak üzere toplumun SSK sağlık kuruluşlarına sahip çıkmasıdır. Son yıllarda ihmal edilen yatırımların yapılması, SSK dispanserlerinin sayısı artırılarak hastanelere olan yığılmaların önlenmesi, SSK sağlık kuruluşlarında görev yapan doktor ve diğer çalışanların çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ekonomik gelirlerinin artırılması ile SSK sağlık hizmetleri bugün olduğundan çok daha iyi bir noktaya gelebilir. **"Çökert, kurtul"** politikası yerini **"Düzeltil, hizmet ver"** anlayışına bıraktığında, çözümün uzak olmadığı görülecektir. Anayasamızdaki "sosyal devlet" anlayışı da bunu gerektirmektedir. Eğer hükümet edenler, Anayasa'ya sadakat yeminlerinde samimi iseler... Yapılması gereken, SSK Reform Tasarısı adıyla sunulan metnin geri çekilmesi, IMF reçeteleri yerine anayasamızdaki sosyal devlet anlayışının esas alınmasıdır. Çağdaş toplumlarda sosyal güvenlik ve sağlık, tüm yurttaşların doğuştan kazanılmış temel hakları arasındadır.

Halkımızın bilgisine saygılarımızla sunarız.

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu

“KESK’in durumu, önümüzdeki süreç ve görevlerimiz” konulu forum yapıldı...

Sosyalist ve devrimci kamu emekçileri sürece müdahale ediyor

Bugün ve önümüzdeki süreçte, uluslararası tahkim, mezarda emeklilik ve 2000 yılı bütçesi ile somutlanan ekonomik politikalarla işçi sınıfına ve emekçilere dayatılan, daha fazla yoksullaşma, daha fazla sefalet ve daha fazla baskıdır.

Bugün ve önümüzdeki süreçte, sermayeye çok büyük kârlar sağlayan “savaş, rant, kara para” ekonomisinin yarattığı krizin faturası emekçilere ödetilmeye çalışılmakta ve çalışılacaktır da.

Bugün ve önümüzdeki süreçte, sürekli yoksullaştırma politikalarına, devletin toplumsal yaşamın tüm alanlarını kuşatarak terörize ettiği bir siyasal atmosfer eşlik etmekte ve edecektir de. Emekçilerin hak mücadeleleri, Kürt halkının ulusal özgürlük talepleri başta olmak üzere toplumun ezilen kesimlerinin her türden muhalefeti boğulmaya çalışılmakta, çalışılacaktır da.

Bütün bunlar topyekun bir sermaye saldırısıdır. Bu saldırılar karşısında emekçilerin kendi özgüçleri dışında bir dayanakları yoktur. Bu özgücün ortaya çıkarılabilmesi demek emekçilerin birleşik direnişlerinin örülmesi demektir. Emekçilerin birleşik direnişinin örülmesinde ise kamu emekçilerine büyük görevler düşmektedir. Kısa mücadele tarihine görkemli direnişler sığdıran, çoğu zaman işçi sınıfının hatta tüm halkın soluk borusu olan kamu emekçilerinden böylesi kritik bir süreçte öne çıkmalarının beklenmesi doğaldır. Kamu emekçilerine yakışanı da budur. Tüm sınıf kardeşlerimizin beklentisi de bu yöndedir.

Oysa gerek mezarda emeklilik karşıtı sürece gerekse de 2000 bütçesi karşıtı sürece baktığımızda, konfederasyonumuz KESK’in, böylesi bir öne çıkışı örgütlemekten, emekçilerin birleşik direnişini zorlayan bir tutum takınmaktan uzak olduğu görülmektedir. Kamu emekçileri yarattıkları değerleri, kazandıkları mevzileri bakanlık koridorlarında lobicilik yaparak, devlet güdümlü kontra örgütlerle aynı masaya oturarak, ya da işbirlikçi sendika bürokratları ile kol kola girerek değil, kendi özgüçleri ile kazanmışlardır. Bu gerçeği KESK yöneticileri artık tümenden görmezlikten gelmektedirler.

Tarihsel sorumluluğu olan bir dönemden geçmekteyiz. Yıllar süren mücadelemizle yarattığımız mevziler bir çırpıda elimizden alınmaya çalışılmakta, hatta parça parça alınmaktadır. Mevcut mevzileri korumanın yeni mevziler elde etmekten geçtiği günlerde yaşamaktayız. Bugün direnmeyeceksek ne zaman direneceğiz? Fakat konfederasyonumuz hak alıcı, direnişçi bir eylem hattı örmekten ısrarla kaçınmaktadır. Mücadelemizi uzlaşmacılığa, kendiliğindenciliğe, ekonomizme ve yasalıcılığa hapsetmektedir. 2000 bütçesi karşısında oluşturulan eyem takvimi bunun bariz göstergesidir.

Bunun arka planında; konfederasyonumuzun, ekonomik taleplerimizle siyasal taleplerimizi birbirinden koparan, fiili-meşru-militan mücadele anlayışından, tabanın söz ve karar hakkından uzak bürokratik, yasalıcı bir anlayışa teslim olması yatmaktadır.

KESK’in mevcut durumundan rahatsız olan, KESK’e bağlı sendikaların çeşitli işkollarından üyelerin Aralık ayında yaptıkları geniş katılımlı toplantıya, yukarıda özetlediğimiz tespitlerimiz ve değerlendirmelerimiz çerçevesinde, çeşitli işkollarından devrimci-sosyalist kamu emekçileri olarak bizler de katıldık.

Toplantıdan üç somut karar çıktı. Bunlardan biri, “KESK’i mücadele geleneğine sahip çıkmaya” çağıran ortak imzalı deklarasyondur. Bir diğeri, “KESK’in durumu, önümüzdeki süreç ve görevlerimiz” temel

gündemli forum. Sonuncusu ise, işyerlerine yönelik “Hak alıcı eylem çağrısı” yapan imza kampanyası. Bu kararlar doğrultusunda altı kişiden oluşan bir yürütme oluşturuldu ve görevlendirildi.

Yürütme öncelikle, sendika merkezlerine, KESK’e ve 21-22-23- Ocak’ta toplanacak olan KESK GYK’ya gönderilecek olan deklarasyon metni üzerinde ortaklaşarak, bunu imzaya açtı. 20 Ocak’ta ortak imzalı deklarasyon metni sözkonusu yerlere fakslandı. (Toplanan imzaların dörtte üçlük bölümü, **Sosyalist Kamu Emekçileri**’nin çabalarıyla toplanmıştır; bu da gözardı edilmemesi gereken bir durum).

Toplantıdan çıkan ikinci karar gereği de, “KESK’in Durumu, Önümüzdeki Süreç ve Görevlerimiz” temel gündemli forumun tarihi 22 Ocak ve yeri Yol-İş 1 No’lu Şube salonu olarak belirlendi. El ilanlarıyla, sosyalist basın aracılığıyla ve bire bir çalışmayla, foruma çağrılar yapıldı.

İşyerine yönelik imza metni konusunda yürütme ortaklaşamadığı için, bu önerinin sahibi olarak biz **Sosyalist Kamu Emekçileri** önerimizi foruma taşıdık ve forumdan tekrar karar olarak çıkarttık. Dolayısıyla, işyerlerini temel alan ve “Hak alıcı eylem çağrısı” niteliğindeki imza metni çalışması, forum sonrasına sarkmış oldu. Gerçi bizler deklarasyon metnini de bir şekilde işyerine yönelik bir çalışma şekline dönüştürmeye çalıştık.

22 Ocak 2000 tarihinde gerçekleştirilen forum, katılım açısından bakıldığında beklenen düzeyde olmamakla birlikte, nitelik açısından olumlu düzeyde idi.

Forumda; “KESK’in içinde bulunduğu durum, önümüzdeki süreç ve görevlerimiz” gündemli ve daha

önce ortaklaşan deklarasyon temelinde tartışmalar yapıldı. Bu tartışmalarda her konuşmacı; tabana iş yerlerine yönelik çalışmalara yeniden dönülmesi gerektiği, ekonomik taleplerimizle siyasal taleplerimizin bütünleştirilmesi gerektiği, bize yönelen tüm ekonomik-siyasal saldırıların kaynağının sermayenin topyekun saldırılarına karşı net ve sonuç alıcı eylemlerle çıkılması, diğer emekçilerle ortak duruşun sağlanması gerektiğinin altını çizdi. Forumda **Sosyalist Kamu Emekçileri**’nin önemle altını çizdiği bir başka nokta ise suydurdu: Bizi yoksullaştıran emek düşmanı politikalar karşısında yapacaklarımız, izinli mitingler ve “vizite eylemleri” ile sınırlı olamaz. 20 Aralıklar’ın, 16-17 Haziranlar’ın, 4 Martlar’ın ruhuyla yeniden alanlara çıkmak ve hak alıncaya kadar, temel talebimiz olan toplu sözleşmeyi fiilen elde edinceye kadar direnmek zorundayız. Bu temelde fiili-meşru-militan bir mücadele hattı örülmesi gerekir. Bununla birlikte, ekonomik mücadele ile siyasal mücadelenin bütünleştirilmesi perspektifi tek başına yeterli değildir. İşçi ve emekçileri iktidara taşıyacak devrimci bir perspektif ve buna bağlı devrimci programın da olması gerekmektedir vb. Bunlar önemle dile getirilen ve vurgulanan en önemli noktalar.

Forumun sonunda sonuç bildirgesinin hazırlanması görevi divana verildi. Forumun divanı “KESK Genel Yürütme Kurulu”na da gönderilecek olan sonuç bildirgesini hazırladı. Forumdaki olumlu devrimci ve samimi hava önümüzdeki süreçte de devam ettirilebilirse, bu çalışmanın, bu oluşumun kamu emekçileri için bir çekim merkezi olabilme şansı var demektir.

Sosyalist bir eğitim emekçisi

İstanbul’da devrimci kamu çalışanları tarafından gerçekleştirilen Forum’un sonuç bildirgesi:

KESK’in mücadele geleneğine sahip çıkarak tüm emekçilere yöneltilen saldırıları püskürtmek için!..

KESK Genel Yürütme Kurulu’na...

22. 01 .2000 tarihinde KESK’e bağlı tüm sendikaların yönetici, temsilci ve üyelerin katılımıyla gerçekleştirilen, “KESK’in İçinde Bulunduğu Durum, Önümüzdeki Süreç ve Görevlerimiz” gündemli forumda, daha önce kurulunuza imzalı olarak iletilen deklarasyon temelinde tartışmalar yapılmış, aşağıdaki önerilerin tüm sendika ve konfederasyonumuza iletilmesine karar verilmiştir.

1- Bu çalışmaların amacı KESK’e alternatif bir örgütlenme yaratmak değildir. Tam tersine, KESK’i yaratan mücadeleciler geleneğe sahip çıkmaya ve devrimci bir hatta ilerlemesini sağlamaya yöneliktir.

2- 2000 bütçesi ile derinleşen saldırılar ve hak gaspları karşısında KESK ve KESK’e bağlı tüm sendikalar biran önce direnişçi ve hak alıcı eylemler programlamalıdır. “Sefalet boyun eğmeyeceğiz” söylemi lafta kalmamalı, pratiğe geçirilmelidir.

3- KESK’in uluslararası ilişkileri saydamlaştırılmalıdır.

4- Devlet güdümlü kontra-sendikalarla aynı platformlarda kesinlikle yer alınmamalı, bu emek düşmanı örgütler teşhir edilmelidir.

5- Devletin emek cephesine yönelen anti-demokratik saldırılara karşı, emekçilerin birleşik

emekçilerinin gündemine sokulmalı ve özellikle yeniden gündeme getirilen “hücre tipi cezaevi” uygulamasına karşı, devrimci tutsaklar ve aileleriyle dayanışma içinde olunmalıdır.

6- Tüm emekçilere yöneltilen bu saldırıları püskürtmek için, ön hazırlığı iyi yapılmış, illerden Ankara’ya yürüyüşle başlayıp, Kızılay’da taleplerimiz (grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı, sefalet ücretine hayır vb.) gerçekleştirilinceye kadar sürecek bir direniş örgütlenmeli ve bu direniş tüm işyerlerinde grev biçiminde yaygınlaştırılmalıdır.

7- Bu saldırıları, kapsamlı bir özelleştirme saldırısı, sahte sendika yasası, kamu personel rejini yasa tasarıları vb. saldırılar izleyecektir. Bunun için:

- Tabana ve işyerlerine yönelik çalışmalara yeniden dönülmelidir.

- Sendikal taleplerimizle siyasal taleplerimiz birlikte ifade edilmeli, bize yönelen tüm ekonomik-siyasal saldırıların kaynağının sermaye sınıfı olduğu açıkça gösterilmelidir.

- Başta enerji, haberleşme, sağlık-sosyal güvenlik alanlarında olmak üzere yürütülen özelleştirme saldırılarına karşı net ve sonuç alıcı eylemlerle çıkılmalı, diğer emekçilerle ortak duruş sağlanmalıdır.

Türk-İş'in Başkanlar Kurulu toplantısı ertelendi

Satılmış ihanet şebekesi icraatlarına devam ediyor

Türk-İş Başkanlar Kurulu tabanın basıncı sonucu 20 Ocakta toplanma kararı almıştı. Güya sendika bürokratları işçi sınıfının yüz yüze kaldığı kapsamlı saldırıları nasıl bir mücadele ile boşa çıkaracaklarını tartışacaklardı.

20 Ocak'ta yapılması düşünülen toplantıdan sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfını mücadeleye çağıran kararlar alınması elbette beklenmiyordu. Tarihi, ihanetlerin tarihi olan sendika ağalarının yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. Bugüne kadar sermayeye hizmette hiçbir kusur işlememişlerdir.

Sendika ağaları tabanın zorlamasıyla aldıkları toplantı kararını "havaların çok soğuk olması" gerekçesiyle 14 Şubat'a ertelediler. Erteleme kararı aldıkları aynı günlerde sermayenin saldırıları doğrultusunda meclis gecesini gündüzüne katmış çalışıyordu. Hizmetinde olduğu sermaye sınıfının derdine derman olmak için bu ihanet şebekesi de boş durmadı. Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere dayattığı yıkım programının yaşam bulması için harekete geçti.

KİT'lerin en kârlı kuruluşları olan POAŞ, TÜPRAŞ, TELEKOM, PETKİM bu yılın ilk altı ayı içerisinde satışa çıkarılacak. Sermayedarlar 2000 yılı sözleşmelerinde hedeflenen enflasyon rakamlarını dayatıyorlar. Ayrıca TİSK daha önce yapılan sözleşmelerde de hedeflenen enflasyon üzerinden düzeltmeler yapılmasını istiyor. SSK'nın tasfiyesi, özel sağlık sigortasının yaygınlaştırılması yönündeki yasa tasarısı meclise gönderiliyor, kıdem tazminatlarının gaspı gündeme getiriliyor. İşte böyle bir süreçte "havalar çok soğuk olduğu için" toplantı erteleniyor.

Oyun hep aynı oyun. Sendika ağaları her zamanki gibi taban sıkıştırınca toplantı kararı alıyorlar, uydurma gerekçelerle toplantıyı erteliyorlar, nasılsa bir gün toplantı yapılacak aldatmacasıyla işçi ve emekçileri beklentiye sokuyorlar. Bu arada sermaye saldırılarını pervasızca gerçekleştirmenin zeminini yakalıyor. Sendikal ihanet şebekesinin başı B. Meral'e işçi sınıfının aleyhine bir dizi gelişmenin yaşandığı sorulduğunda, tam bir arsızlıkla, "tabii bu sorunları 14 Şubat'ta görüşeceğiz, işçinin hakkını yedirtmeyiz", diyor. Hepsi bu kadar.

Öyle ya, bu karda kışta, kılmalı 320 Mercedesleriyle Sakarya'ya gidip toplantı yapılır mı? Kocaeli'nde, Sakarya'da, Gölcük'te, Düzce'de işçi ve emekçiler çadırlarda tirtir titrerken, çıkan yangınlar sonucu can verirken, ihanet şebekesi utanmadan kardan kıştan bahsediyor.

Dün hükümetin sosyal vahşet programını, mezarda emekliliği deprem nedeniyle meclisten geçirebildiği mazeretlerinin ardına saklananlar, bugün de "hava muhalefeti nedeniyle toplanamadık, hükümet bunu fırsat bilip bir dizi saldırı gerçekleştirdi" deme utanmazlığını da göstereceklerdir

Kendi gücümüzün, birliğimizin, mücadelemizin sermayenin saldırılarını boşa çıkarmanın biricik güvencesi olduğunu görmeliyiz. Tüm işyerlerinde, fabrikalarda kendi öz örgütlerimiz olan işyeri komiteleri, eylem komiteleri kurarak birliğimizi sağlayabilirsek, dişe diş bir direnişi gerçekleştirebilirsek, hiçbir güç sırtımızı yere getiremeyecektir. Sermayenin saldırılarını boşa çıkarmanın ve onun bir parçası olan sendika ağalarının barikatlarını parçalamanın tek yolu, birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmemizdir.

"Sağlıkta özelleştirme" toplantısı

Gerçek sorunlar yerine kısır platform çekişmeleri...

28 Ocak günü sendika konfederasyonlarının çağrısıyla biraraya gelen 300'e yakın sendika şube başkanı, yöneticisi ve işyeri temsilcisi, sermayenin sağlık hizmetlerini özelleştirmeye dönük saldırılarını "sağlıkta özelleştirme" konulu toplantıda tartıştılar.

Toplantı Petrol-İş Genel Merkezi salonunda yapıldı. "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Özelleştirmeye hayır!", "Önce iş güvencesi!" şiarlarının yer aldığı ve Emek Platformu'nun İstanbul bileşenlerini ifade eden pankartlar asılmıştı. Açılış konuşmasını Türk-İş birinci bölge temsilcisi Faruk Büyükkucak yaptı. Emek Platformu'nun kuruluş amacını anlattı, platform olarak hükümetin yerine getirmesini istedikleri ekonomik ve demokratik çözüm önerilerini sıraladı ve Emek Platformu İstanbul bileşenleri imzasını taşıyan basın açıklamasını okudu.

Ardından sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi ele alındı. İstanbul Tabipler Odası'ndan üç doktor konuşmacı olarak katıldılar. IMF'nin direktifleri doğrultusunda SSK ile Bağ-Kur'un özelleştirilmek istendiğini; bunun sonucunda sağlık hizmetlerinin tamamen özelleştirileceğini; işçi sınıfı ve çalışan kesimlerden karşı çıkış örgütlenemediği koşullarda bu yasanın da bir gece yarısı operasyonu ile meclisten geçirileceğini; sağlık hizmetleri özelleştirildiğinde, doğu-batı, köy-kent, egemen-ezilen sınıflar arasında var olan sağlıkta eşitsizliğin daha da derinleşeceğini; saldırıdan etkilenenlerin ise tümüyle emekçiler olacağını belirttiler.

Toplantının ikinci bölümünde söz alan çeşitli sendika yöneticileri, sağlıkta özelleştirme saldırısından çok, Emek Platformu'nun pratiğinin eleştirisi ve olumlanması üzerine görüşler bildirdiler.

Basın-İş Sendikası adına konuşan Kamil Kartal; sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin mücadelesinin önünün sendika bürokrasisi tarafından kesildiğini; sermayenin şimdi de esnek çalışmayı, SSK'nın tasfiyesini, toplu sözleşmelerde %15'lik ücret artışını dayattığını; buna karşı kendisini işçi sınıfının "öncüsü" olarak adlandıran Emek Platformu'nun bu saldırılar karşısında sessiz kaldığını, kendilerinin oluşturduğu İstanbul Emek Platformu'nun 5 Şubat tarihinde yapacakları temsilciler kurulu toplantısına herkesi davet ettiklerini belirtti.

Haber-İş 1 no'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ise; yasaya karşı merkezi Emek Platformu ile yerelde oluşturdukları Emek Platformu olarak mücadele edeceklerini; bugün burada başka bir toplantının çağrısının yapılmasının doğru olmadığını; Emek Platformu'nun şimdiye kadar aldığı eylem kararlarını hayata geçirdiğini, Emek Platformu İstanbul bileşenleri olarak bölgesel eylem kararları alarak bunu yukarıya dayatmak gerektiğini, ilk olarak bir miting yapılmasının gerekli olduğunu belirterek, konuşmasını tamamladı.

İstanbul İşçi Emeklileri Cemiyeti ile Basın-İş Sendikası Eğitim Sekreteri genel saldırılara ilişkin konuşmalar yaptılar.

Enerji-Yapı-Yol sendikası İstanbul şubesi sekreteri, emek örgütlerinin biraraya gelmesini olumladı ve ülkenin her tarafında yerel emek platformlarının oluşturulması gerektiğini söyledi. Sendika bürokratlarının saldırılara karşı mücadeleye 17 Ağustos depremi nedeniyle ara verdiklerini her defasında belirtmelerinin işçi ve emekçilerle alay etmek olduğunu; işçi ve emekçilerin 17 Ağustos'ta değil 25 Temmuz'da göçük altında kaldıklarını, saldırıların ancak toplumsal muhalefetin örgütlü mücadelesiyle püskürtülebileceğini; bunun yolunun ise meydanlara çıkmak olduğunu vurguladı.

Bu konuşmaların ardından toplantı sona erdi. Toplantının birinci bölümünde verilen ara sırasında İstanbul Emek Platformu'nun 5 Şubat tarihinde yapacağı temsilciler kurulu toplantısına çağrı bildirileri dağıtıldı.

"Sağlıkta özelleştirme"ye ilişkin görüşler ve nasıl bir mücadele hattı izlenmesi konusundaki düşünceler sadece Tabipler Odası tarafından dile getirildi. Toplantı "sağlıkta özelleştirme"den çok, İstanbul yerelinde halihazırda var olan iki ayrı Emek Platformu'nun çizgi ve pratiklerinin tartışmasına dönüştü.

Vatan satıcıları kendilerini "kıyak emeklilik"le ödüllendiriyorlar

Milletvekilleri kendileri için kıyak emeklilik yasasını bir kez daha meclisten geçirdiler. Öylesine ikiyüzlü ve utanmazlar ki; burjuva basında çıkan göstermelik eleştirilere bile tahammül edemiyorlar. Bu eleştirileri yapan köşe yazarlarını "vatan haini" olarak suçlayarak kendi suçlarının üzerini örtmeye çalışıyorlar. Kapitalist sistemde, egemen olan sermaye düzenine en küçük bir eleştiri bile "vatan hainliği" oluyor. Çünkü kendileri çok vatansever oldukları için, emperyalistlere ülke zenginliklerini peşkeş çekmekte bir sakınca görmüyorlar. Üstelik bu "hizmeti" en iyi şekilde görebilmek için yüksek bir maaş ve yüksek emeklilik maaşı almak istiyorlar.

Kıyak emeklilik yasasını savunurken kullandıkları gerekçeler de çok ilginç. Diyor ki bir milletvekili; *"Biz siyasete atıldıktan sonra belli bir yaşam düzeyinde yaşamaya alıştık. Emekli olunca eski düzeyimize geri dönemeyiz"*. Bu ne demektir? Biz lüks içinde yaşamaya alıştık, bu lüksü devam ettirmek istiyoruz. Bu sömürü düzenin en iğrenç yüzlerinden biridir. Bir avuç asalak lüks içinde yaşamaya devam etsin diye büyük çoğunluk en temel gereksinimlerini bile karşılamaktan mahrum bırakılıyor. Milletvekilleri de böylesi bir haksızlığı savunduklarını açıkça ilan ediyorlar.

Diğer bir gerekçe de şöyle: *"Milletvekilleri yeterli bir maaş alamamaları halinde başka işlerle (açıkcası rüşvet karşılığı kirli işler!) ilgilenmek zorunda kalıyorlar ve görevlerini tam olarak yerine getiremiyorlar"*. Yani milletvekilllerimiz, aldıkları maaş yetmediği için ikinci bir işte çalışmak zorunda kalıyorlarmış. Aman ne acınacak bir durum. Şu anda milletvekili olanlar zaten sermaye sahibi kişilerdir. Milletvekili olanaklarını da kendi şirketlerinin ya da işyerlerinin çıkarları için her zaman kullanmaktadırlar. Üstelik pek çoğu da rüşvet karşılığı iş takibi yapmakta, ihalelere hile karıştırmaktadırlar. Uyuşturucu kaçakçısı, kara para aklayıcısı vb. milletvekili sayısı da azımsanmayacak kadar vardır. Yani milletvekilleri en yüksek maaşları alsalar bile, kapitalist sistemin çarkları dönmeye devam ettiği sürece, bu çöplükten yemlenmeye devam edeceklerdir.

Yozlaşma öncesi sosyalist düzende ise, işçi ve emekçilerin temsilcileri ve yöneticilerinin maaşları en yüksek işçi ücreti kadar olmuştur. Yani yöneticilere ve temsilcilere ayrıcalık tanınmamıştır. Ayrıca her bireyin seçilme ve yönetime katılma olanakları sonuna kadar açılmıştır. Bugünkü sistemde ise, milletvekili olmayı bırakın, muhtar olmak için bile sermaye sahibi olmak gerekmektedir. Milletvekilleri ne iş yapıyorlar? Sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda hazırlanmış yasa tasarılarının meşrulaşması için parmak kaldırıp, indiriyorlar. Hiçbirisi, işçi ve emekçi düşmanı yasalar gündeme geldiği zaman kürsüye çıkıp eleştirel bir konuşma bile yapmıyor. Rahat koltuklarında, sıcak odalarında, ucuz ve kaliteli yemeklerin olduğu meclis lokantasında, lüks tripleks lojmanlarında, en küçük ağrı ya da sızı karşısında bedava lüks hastanelerde, keyif çatıyorlar. Bunların üstüne bir de çok ağır bir iş yapıyor gibi para istiyorlar.

İşçiler, memurlar ne yapıyorlar? Sabahın ayazında kalkıp işbaşı yapıyorlar. Akşama kadar patroların veya amirlerin sıkı denetimi altında çalışıyorlar, üretim yapıyorlar. Yedikleri yemekleri burjuvalar, kedi-köpeklerine bile vermiyor. Hasta çocuğunu doğru dürüst tedavi bile ettiremiyor. Sağlıksız gecekonduarda ömür tüketiyorlar. Bütün bunlara karşılık aldıkları maaşla yarı aç, yarı tok yaşamaya çalışıyorlar. Emekli olabilirlerse, ikinci bir iş yapmak zorunda kaldıklarından birkaç yıl sonra ya yatalak oluyorlar ya da acı içinde can veriyorlar.

Milletvekillerinin kendileri için istedikleri kıyak

emekliliği eleştirenler "vatan haini" oluyorlar! Sendika isteyen, greve giden işçi ve emekçiler ise hem "vatan haini" hem de "terörist" oluyorlar. Sermaye devletin mahkemelerinde yargılanıp cezalara çarptırılıyorlar. İliklerine kadar Amerikan uşağı olan vatan satıcısı bu gerçek hainler ise güya "vatansever" oluyor.

Emekçilere yıkım, milletvekillere "kıyak emeklilik"!

Sermayenin bir dediğini iki etmeyen, işçi sınıfı ve emekçilerin alınteriyle yaratılan değerleri emperyalistlere peşkeş çekmek için canını dişine takıp gece yarılarna kadar çalışan sermaye meclisinin üyeleri, bu arada kendi çıkarları için de hiçbir çabadan kaçınmıyorlar.

Sermayenin çıkarlarını korumakla yükümlü olan Anayasa Mahkemesi tarafından bile yedi kez iptal edilen bu yasa taslağını tam bir utanmazlıkla sekizinci kez yasalaştırdılar. Bu kez iptal gerekçesi olan "Anayasanın eşitlik ilkesine aykırılık" prüzünü giderdiler! Yeni yasada Anayasa Mahkemesi üyeleri ve bir kısım sermaye uşağı bürokrata da maaş artışı maddesi eklenerek, Anayasa Mahkemesi'nin onayı için açık rüşvet verme yolu tutuldu.

Ne diyorlardı bu utanmazlar? Ülkenin refaha çıkması, enflasyonun düşmesi için fedakarlık yapılmalı, %25 sefalet zammına razı olunmalıydı. Dünyanın hiçbir yerinde Türkiye'deki gibi erken emekli olunmuyordu. Ülke çıkarları için, ekonominin düze çıkması için Sosyal Güvenlik Yasası gerekliydi. Depremin enkazını kaldırmak için yeni vergiler çıkarmak zorunluydu. Enflasyona karşı topyekun tasarruf dönemine girilmeli, kemerler sıkılmalıydı.

Fedakarlık yapan kim? İşçi sınıfı ve emekçiler. Ne için? Çıkardığı her kanunla sermayeye daha fazla sömürü alanı açan, işçi sınıfı ve emekçilerin daha azgın sömürülmesini sağlayan milletvekillerinin yedi sülalesini bolluk içinde yaşatacak kıyak emeklilik için!

Bu arsızlar daha önce de bin türlü ayak oyunuyla deprem vergisini çıkarmışlar, emekçiden topladıkları paralarla sermayedarların tabela bankalarının iç piyasaya borçlarını ödemişlerdi. Şimdi de iğneden ipliğe tüm tüketim maddelerine yaptıkları zamlarla kendilerini kıyak emekli ediyorlar. İşçiye, emekçiye maaş zammı, sosyal yardım denildiğinde kaynak sıkıntısından dem vururken, kıyak emeklilik söz konusu olduğunda kaynak sıkıntısı çekmiyorlar.

Milletvekillerinin kıyak emekliliği hak edip etmedikleri tartışmaları yapılıyor, meclisin itibarsızlığından söz ediliyor. Bu devletin tarihindeki tüm meclisler çıkarttukları her kanunla işçi sınıfı ve emekçilere daha fazla sömürü, sefalet ve baskı getirirken, sermayeye daha fazla teşvik ve soygun olanağı sağlamıştır. Fakat şimdiki meclis diğerlerinden fazlasını yapmış ve sermaye sahipleri tarafından "76 yıllık cumhuriyet tarihinin en çalışkan meclisi" ünvanıyla onurlandırılmıştır! Tahkim yasası, mezarda emeklilik yasası, depremi vergisi, özelleştirmelere hız verilmesi, %25'lik maaş zamları, bütün tüketim maddelerine %30'lara varan zamlar, vb. nedeniyle bu meclis sermayedarlar için fazlasıyla itibarlıdır. Çünkü bu meclis işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürü cenderesini artırmak, sermaye patronlarının servetine servet katmak, işçi sınıfı ve emekçilerin yarattıkları değerleri emperyalizme peşkeş çekmek için gecesini gündüzüne katıp çalışmıştır. Bu nedenle de kıyak emekliliği fazlasıyla hak etmiştir.

Burjuvazinin gündemi

İşçi sınıfının gündemi

A. Başak

Bir ülkenin gündemi, aynı zamanda, o ülkenin siyasal, sosyal ve kültürel yaşamının da aynası olma işlevi görür. Toplumsal yaşamda sınıfların sürece müdahalesinin, hedeflerinin, mücadele araç ve yöntemlerinin bileşkesidir. Burjuva toplumda belirleyici olan temel iki sınıf olduğu içindir ki, karşı karşıya gelen de bu iki sınıfın temel istemleridir. Burjuvazi ve işçi sınıfının siyasal yaşamı-belirleyen, buna bağlı olarak da sosyal ve kültürel yaşamı biçimlendiren ana güçler olmasından dolayı, oluşan gündemler de bu iki sınıfın uzlaşmaz çelişkilerinden ve savaşımından bağımsız değildir.

Burjuva toplumda burjuvazi, iktidarda olmanın verdiği iktisadi, siyasi, askeri güçle ve yüzyılların yönetme alışkanlığı ve deneyimleriyle, ideolojik, politik, kültürel hegemonyasıyla ve bunun araçlarına sahip olmasıyla, toplumsal yaşama müdahale gücü bulur. Burjuvazi bu avantajlara yaslanırken, işçi sınıfının gücü üretimde tuttuğu yerle, kitleliliğiyle, diğer ezilen kesimlere iktisadi, sosyal ve kültürel yakınlığıyla ve geleceği temsil etme özelliğiyle güçlüdür. Var olan olanaklarını örgütlü bir zemine taşıyabildiğinde, iktidarı ele geçirme misyonuyla hareket ettiğinde, gerçek gücünü görür, tüm potansiyellerini açığa çıkartır, diğer ezilen kesimlere önderlik eder. Güç sorunu ancak bu zeminde anlam kazanır.

Bu iki temel sınıfın güç dengesindeki açığı farkı gündem üzerinden izlenebilir. Burjuvazi gündemi belli bir rahatlıkla oluşturmayı başarabiliyorsa, tek güvencesi, karşıt sınıfın gündeme müdahalesindeki yetersizliği, kendi gündemini oluşturmadaki zayıflığıdır.

Sınıf olarak burjuvazi siyasal yaşamda etkinlik kurmaya başladığında, karşıt sınıf proletarya da savaşıma başlamıştır. Burjuvazi yok edicisinin farkına vardığı andan itibaren, ona göre konumlanmıştır. 1800'lerin ikinci yarısından tarihsel iki örnek verebiliriz. Almanya ve Fransa, sınıf tavrının somut iki ifadesini oluşturur. Alman burjuvazisi, sırf proletaryadan duyduğu korku nedeniyle, iktidarı feodal sınıflarla paylaşmak, hatta bırakmak zorunda kalmıştır. Bu aynı olgu Fransa'da azgın bir teröre ve kirli yöntemlerin kullanılmasına yolaçmıştır.

Bu iki örnek neden verildi? Burjuvazinin tarih sahnesine ilk ciddi çıkışında uyguladığı siyaset, tam da onun sınıfsal karakterine uygun şekillenmiş, aldatma, manipülasyon, ayak oyunları ve vahşet üzerine kurulmuştur. Günümüzde burjuvazi hegemonyasını dünya çapında kurduğu ölçüde, korkuları daha da büyümüştür. Bu nedenle, bugün kullandıkları araçlar, başvurdukları yöntemler geçmişi aratmayacak biçimdedir.

Burjuva propagandanın en belirgin özelliği, herşeyin toplumun genel çıkarlarının korunması adına yapıldığıdır. Böylece büyük bir yanılsama yaratılmaya çalışılır. Burjuvazi hiçbir zaman gerçek yüzünü kitleler önünde sergilemez ve kendi çıkarları adına açıkça konuşmaz. Söz konusu olan demokrasidir, barıştır, laikliktir vb. Ama hiçbir zaman açıklık değildir. En kirli yöntemlere, vahşete, katliamlara, yalanlara dayalı yönetimlerinin esası bu kandırmaca üzerine kuruludur. Yoksa milyonlarca

emekçinin sömürüsüne dayalı bir sistem nasıl ayakta durabilir? Burjuvazinin her adımı, sömürünün sürmesi, burjuva egemenliğin korunması için atılır.

Burjuva propagandanın en önemli ayağını medya kanalıyla sürdürülen propaganda oluşturmaktadır. Medya tekelleri sistemin genel çıkarlarını korurken, bilgi iletişimini kapitalist çıkarlar doğrultusunda sınırlayıp, kitlelerin objektif bilgiye ulaşmasını engellerler. Yanlış bilgilendirme, manipülasyon, darbeler, savaşlar için kullanılan sahte gündemler, bunların basın-yayın çizgisidir. Körfez Savaşı'nda ve Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmeler söz konusu olduğunda, nasıl bir propaganda yürüttükleri hafızalardadır. Dolayısıyla medya kitleleri sersemletme operasyonlarında en önemli araç işlevi görmektedir.

Özellikle son günlerde burjuva siyasetinde döndürülen dolaplar, gündem oluşturma, yönlendirme ve bunun belli bir programa göre uygulanması, Türk burjuvazisinin efendilerinden bu konuda da çok şey öğrendiğinin göstergesidir. Kuşkuya yer bırakmayan bir başka nokta da, programı uygulama aşamasında efendilerinin yardımlarını esirgemediğidir. İktisadi program IMF tarafından, siyasi manevralar ABD'nin çıkarları doğrultusunda Washington'dan oluşturulup uygulanırken, polisye-askeri önlemler CIA, MOSSAD, MIT ortak çalışmasıyla gerçekleştirilmektedir. Sahne önünde oyunu oynayanlar ise, parlamentonun figüranları olmaktadır. Günlerce "zirve" propagandası yaparlar, sanki çok zorlu kararlar almış izlenimi uyandırıp gerçekleri gizlemeye çalışırlar. Oysa kararlar hiç de o zirvelerde alınmaz, çok önceden dikte ettirilmiştir.

Ancak burjuva siyasetçilerin gündem oluşturma, değiştirme, yönlendirme üzerinde başarılar kaydettikleri kabul edilmelidir. Daha önce de belirtildiği gibi, buradaki başarının sırrını burjuvazinin yeteneklerinde değil, işçi sınıfının kendi gündemini oluşturamamasında, dolayısıyla kendi zaafalarında aramak gerekir.

Son günlerin gündemleşen iki konusu üzerinden bakalım.

Birincisi; idam tartışmaları burjuvazinin başarı hanesine yazılmış görünüyor. Ama bu başarının gerçek sahibi, İmralı'daki Öcalan ve PKK önderliğidir. Türk ve Kürt burjuvazisinin bunca manevrayı bu kadar rahat yapabilmesinin asıl nedeni, PKK'nin bugünkü gerçekliğidir. İdam tartışmalarının, Öcalan'ın idamından ziyade, Kürt halkının haklı taleplerinin boğulması, geriletilmesi, hatta inkar edilerek bir halkın topyekun teslim alınması üzerine kurulması ve söz konusu adımların derinleştirilmesidir. Nitekim bu süreç Kürt halkının şimdilik suskunluğa itilmesiyle, sonuçlandı. Tartışmaların bu noktada kesilmesi uygun görüldü ve gündemden kaldırıldı. Hiç boşluk bırakılmadan gündem Hizbullah operasyonu ile dolduruldu.

Burjuva siyasetin başarısı devrimci mücadeleyle doğrudan bağlantılıdır. Türk burjuvazisi yıllardır siyasetini Kürt kimliğini inkar üzerinden yürüttü. Kürt ulusal hareketinin güçlenmesi ve gündeme girmesiyle burjuva propaganda parçalanabildi. Kürt hareketi halkla bütünleştiği burjuva siyaset gözden

düştü. Hatta bir aşamadan sonra yalanlar Kürt hareketine güç kazandıran bir işlev dahi gördü. Gerçekleri gören kitleler yalanlar karşısında daha kolay bir kopuş yaşadılar. Bunların Türk işçi ve emekçilerinde karşılık bulmaması ise Kürt hareketinin yanlış politikalarından kaynaklıdır. Dolayısıyla, gerici propagandanın panzehiri, proletaryanın önderliğinde tüm ezilen kesim ve halkların vereceği mücadeledir.

Sınıf hareketinin güçlenmesi ölçüsünde, gündem işçi sınıfının acil talepleri ve uzun vadeli çıkarları üzerinden belirlenecek, burjuva siyasetinin açmazlarını derinleştiren bir işlev görecektir. Kaldı ki işçi hareketi dönemsel yükselişlerde dahi günlerce gündemi işgal eder. Fakat bu konuda gösterilecek ısrar ya emekçilerin tamamen kopuşuna yolaçacak ya da taleplerinin kısmen de olsa medyada yer almasına... İstemeseler de sayfalarını açmak zorunda kalacaklardır. Fakat burjuva propaganda yine son hızla sürdürülecek, yerine göre daha ince hesaplar ya da açık terör halini alacaktır.

İdam tartışmalarının hemen ardından Hizbullah operasyonları gündeme oturtuldu. Çünkü idam tartışmaları belli bir olgunluğa getirilmiş ve şimdilik hedefine ulaşmıştı. Bundan sonrası "şehit aileleri" üzerinden hoşnut kalmayacakları bir tabloyla yüz yüze bırakabilirdi. Bu kez kamuoyunu meşgul edecek çarpıcı bir gündem bulmak, emekçi kesimleri gerçek gündeminden uzaklaştırmak için Hizbullah gündeme getirildi. İşçi ve emekçileri yakından ilgilendiren bir dizi yasanın meclisten geçirildiği bir süreçte, dikkatler bu operasyona kaydırılarak, sözde gericilikle mücadele adına meşruluk sağlanmaya çalışılmaktadır. Kuşkusuz Hizbullah operasyonunun tek nedeni bu değil. Burjuvazi her adımında olduğu gibi, bir taşla çok kuş vurma hesabındadır.

Hizbullah'ın bir kontra örgütlenme olduğu biliniyor. Artık ihtiyaç kalmadığı ve denetimden çıktığı ölçüde tasfiye etmek, bunun üzerinden İran'ı geriletmek, İsrail'le ilişkileri pekiştirmek gibi dış ilişki boyutunun yanısıra, devletin yıllardır yürüttüğü kirli savaşın faturasının da Hizbullah'a kesilerek devletin aklanması boyutu vardır. Günlerce gösterilen vahşet tabloları üzerinden bir kez daha kitlelere korku salmak, bir başka boyutudur. Çünkü Susurluk sürecinde olduğu gibi, kitleler açığa çıkan devlet gerçekliğiyle hesaplaşma gücü ortaya koyamadıkları koşullarda, açığa çıkan gerçekler geriletici bir işlev görebilmektedir. Hizbullah-devlet ilişkisi bizzat devletin valileri ağzından dillendirilirken diğer taraftan yalanlanması, bundan dolayıdır.

Görüldüğü gibi, burjuvazi gündemini büyük hesaplar üzerinden oluşturmaktadır. Fakat bu hesapları bozmak olanaklıdır. Yeter ki saldırı ve yıkım programlarına karşı örgütlü bir güç olarak durma, saldırıları püskürtme ve yeni kazanımlar için mücadele azmi, çabası ve kararlılığı gösterilebilsin. İşçi sınıfı siyasal mücadelede başarılar kaydettikçe, sağlam görünen burjuva kalelerin nasıl kağıttan kaleler haline geldiğini ve birbiri ardına nasıl yerle bir olduğunu görecektir. Bir kez daha azim, çaba ve kararlılık! Militer mücadele ve örgülenme bilinci! Kendine güven ve kazanma inancı!

Dünya Bankası Türkiye'ye kefen biçiyor...

Dünya Bankası Türkiye direktörü Chhibber geçtiğimiz hafta Ankara Ticaret Odası'nı ziyaret etti ve Dünya Bankası'nın Türkiye'ye nasıl bir yön çizdiğini açıkladı. Önümüzdeki hafta 1.5 milyar dolarlık ekonomik program kredisinin hükümetle görüşüleceğini belirtti.

IMF'nin Türkiye masası şefi Cotarelli'nin açıklamalarına tümüyle paralel olmasına, izlenecek politikayı daha açık ortaya koymasına karşın, Chhibber'in açıklamalarına sermaye medyası fazla ilgi göstermedi. Chhibber, Dünya Bankası'nın Türkiye için düşündüğü rolü yerine getirebilmesi için nasıl bir ekonomik politika izlenmesi gerektiğini anlattı.

Türkiye merkez olacak!

Chhibber'e göre Türkiye önümüzdeki yıllarda bölgesel bir merkez olacak. Üç temel alanda, borsa, bankacılık ve enerjide gerçekleşecek bu merkezi rol. Borsa ve bankacılık konusunda merkez olmanın ne menem bir şey olduğunu sonraya bırakıp enerji konusunu ele alalım.

Türkiye enerji konusunda nasıl bir merkez olabilir? Sermayenin bütün temsilcileri Türkiye'nin bir enerji darboğazı yaşadığını anlatıyorlar. Hidroelektrik ve termik santrallerin Türkiye'nin elektrik enerjisi ihtiyacını karşılayamadığını, ilerde de karşılamasının mümkün olmadığını yazıp duruyorlar. Bu gerekçeyle alternatif enerji kaynakları isteniyor ve nükleer enerji santrallerinin kabullenilmesi sağlanmaya çalışılıyor. Nükleer enerjinin bir zorunluluk olduğunu kabullendirebilmek için elektrik kesintileri bile gündeme getirildi.

Böyle bir ülkenin kendi enerji kaynaklarıyla bölgesel bir enerji merkezi olamayacağı açıktır. Geriye kalıyor Türkiye'den geçirilmesi planlanan petrol boru hatları. Rusya'nın zorladığı Mavi Akım projesi ancak Türkiye'nin doğalgaz ihtiyacını karşılayabilecek. Ayrıca ABD emperyalizmi ve Türkiyeli işbirlikçileri bu projeyi istemiyorlar, gerçekleşirse sınırlı bir kullanım planlanıyorlar. ABD ve Türkiye'nin istediği Bakü-Ceyhan petrol boru hattı ise, önümüzdeki yıllarda gerçekleşebilecek bir proje değil. Kafkasya'yı kaptırmamak için uğraşan Rusya bu proje için bir dizi zorluk çıkarıyor. ABD ve Avrupa petrol tekelleri bölgedeki egemenlik kavgası ve belirsizlikler yüzünden boru hatları tartışmasının bitmesine kadar adım atmaya niyetli değiller. Kafkasya dışında birçok boru hattı projesi emperyalistlerin çekmecelerinde duruyor. İran, Afganistan, Pakistan, Gürcistan, Bulgaristan, Kosova gibi birçok ülke bu projelerin kapsamı içinde. Hergün bir yenisi öne çıkartılıyor.

Bütün bu boru hatları karmaşasının sonunda Türkiye'den Bakü-Ceyhan hattının geçirildiğini kabul etsek bile, bu ne sağlayacaktır? Üzerinden petrol ve doğalgaz geçen bir ülke bir bölgesel enereji merkezi olabilir mi? Dev tekellerin ve emperyalist güçlerin talan yarışında taşımacılıkla, taşeronlukla merkez olunabilir mi?

Borsa ve bankacılık alanına gelince. Türkiye gibi mafyalaşmış ekonomiye sahip bir ülke nasıl borsa ve bankacılık merkezi olabilir? Ancak kara para aklama merkezi olarak. Türkiye'de ve dünyada rant ekonomisinin ulaştığı boyutlar düşünülürse, bunun aynı zamanda emperyalistlerin ekonomik ihtiyaçları olarak gündeme getirildiği görülür. Türkiye ekonomisinin üçte biri kayıt dışı ekonomiden oluşmaktadır. Bu parayı bankalar aracılığıyla çekmek için bugüne kadar bir dizi girişimde bulunuldu.

Emperyalizmin zayıf ekonomiler üzerinde böyle planlar yaptığını ve hayata geçirdiğini biliyoruz. Nitekim, Luxemburg, Güney Kıbrıs gibi ülkeler Avrupa emperyalizminin kara para aklama merkezleri haline getirilmiştir.

'99 sonunda açıklanan para politikalarının ardından, para kurulu ve dolarizasyon tartışmalarının başlatılması boşuna değildir. Henüz bu boyutlarda bir köleleştirme komisyonun önüne konulmamış olsa da (en azından göstermelik de olsa bir Merkez Bankası bulunuyor), emperyalizme köleliğin ve taşeronluğun ne boyutlara varabileceğini gösteriyor. Panama, Porto Rico gibi uzun yıllar önce dolarizasyonu başlatılmış ülkeleri saymazsak, Merkez Bankası'nı kaldırıp dolarizasyona geçmeye çalışan Ekvador'da gelişen emekçi hareketi uluslararası sermayenin gözünü korkutmuş olmalı.

Türkiye'nin borsa ve bankacılık alanlarında bölgesel merkez olması, sanayisinin olduğu yerde sayıp, tarımının çökmesi ve uluslararası sermayenin kara parasının rahatça girip çıkması demektir.

Uluslararası sermayenin hedefi

Chhibber, bu yıl içinde Türkiye'ye verilecek 2 milyar dolarlık kredinin 750 milyon dolarının yapısal reformlar, 750 milyon dolarının mali reformlar, 500 milyon dolarının ise tarım reformu için verileceğini açıkladı. Ek olarak, Türk şirketlerinin Balkanlar, Orta Asya ve Kafkasya'da yapacakları yatırımlarda hükümet garantisi olmadan Uluslararası Finans Kurumu'ndan (IFC) mali destek alabileceklerini söyledi. Dünya Bankası'nın şirketleri yönlendirmesi, Türkiye için biçilen rolü de gösteriyor. Bu rol içinde Ortadoğu yoktur. Ortadoğu, ABD ve AB tekelleri tarafından paylaşılmıştır. Balkanlar da benzer bir özelliğe sahiptir. En son talana uğrayan Kosova'da ise Türk sermayesi hiçbir girişimde bulunamamıştır.

Türk şirketler için geriye kalan hedef Kafkasya ve Orta Asya ülkeleridir. Dünya Bankası'nın Türk şirketlerini bu bölgelere sürmek istemesinin arkasında ABD'nin bölge hesapları vardır. Kafkasya ABD'nin Ortadoğu'dan sonraki yeni talan bölgesidir. Bu bölgedeki faaliyetinde bütün taşeronlarını öne çekmeye çalışmaktadır.

İşçilerin ve emekçilerin payına düşen

Chhibber Türkiye'nin ekonomik politikasında ileriye dönük üç temel alandan söz ediyor: Özelleştirme, bankacılık ve tarım. Dünya Bankası'nın vereceği krediler de bu üç alana dönük.

Ekonomik yapısal reformlar denilen birinci madde gerçekte özelleştirmeler oluyor. Bunun için 750 milyon dolar kredi verilecek. Özelleştirilmesi planlanan kuruluşların öncelikle kârlı hale getirilmesi gerekiyor. Devlet kaynakları bu yolla da emperyalizme peşkeş çekiliyor. Özelleştirme devlet bütçesine kârdan çok zarar getiriyor. Faturasını ise emekçiler ödüyor.

Kimi sermaye sözcüleri özelleştirmelerin hızlandırılması için yöntemler geliştirmeye çalışıyorlar. Kârlı olmayan kuruluşların Kardemir'de olduğu gibi çalıştırma ya da esnaf satışması öneriliyor. Saldırı politikaları sonucunda çalışanların ve esnafın

ellerindeki hisse senetlerini satmak zorunda kalmalarıyla, bu kuruluşlar büyük sermayenin eline geçiyor. Böylece "sosyal sorunlar", yani özelleştirmeye karşı kitlesel hareketler de önlenmiş oluyor.

Bu tür öneriler, özelleştirmelerin önündeki dev sorunları da gösteriyor. Özelleştirilecek kuruluşların dev bütçelerinin yarattığı sıkıntı dışında, işçi sınıfının gelişen tepkisi de sermayeyi korkutuyor. İşçi sınıfının özelleştirmeye karşı tepkisi, bu saldırının nasıl bir sefalet getirdiği konusunda yığınların bilinçlenmeye başladığını da gösteriyor.

Dünya Bankası'nın vereceği 750 milyon dolarlık mali sektör reform kredisi ise, bankacılık alanında AB ve uluslararası standartlara uyumu hedefliyor. IMF'ye verilen niyet mektubunda ve stand-by anlaşmasında da belirtilen bu nokta, küçük bankaların kapatılması veya birleştirilmesi biçiminde ifade ediliyor. 5 küçük bankaya el konulmasının ardından bankacılık uygulamasının ne olacağı pratik olarak da açığa çıktı. İçi boşaltılmış olan bankalara devlet tarafından el konuldu. Bu bankaların durumunu düzeltmek için devletin 2.7 milyon dolar kaynak sağlaması gerektiği açığa çıktı. Şimdi de bu bankalar emperyalist tekellere satışa sunuluyor. İşçilerin, emekçilerin sırtından elde edilmiş kaynaklar böylece uluslararası sermayeye peşkeş çekiliyor.

Dünya Bankası kredisinin 500 milyon dolarlık bölümü ise "tarım sektörünün kayıt altına alınması ve reformlardan olumsuz etkilenecek kesimlere sosyal yardım yapılması" çerçevesinde verilecek. Parıltılı sözcüklerle ifade edilen bu "reform" gerçekte tanı bir yıkım olacak. Tarımsal destekleme yerine doğrudan gelir desteği getirilecek. Pilot bölgeler oluşturulacak, tarım birlikleri yeniden düzenlenecek. Tarımda uygulanacak yıkım programı için M. Yılmaz şunları söylüyor: "Belki de en çok tepkiyle karşılaşacağınız reform tarım reformu olacak. Evimizden dışarıya çıkamayacak duruma geleceğiz. Ama yine de bu programı sonuna kadar uygulamaya kararlıyız."

Yılmaz'ın söyledikleri kelimesi kelimesine doğru. Evinizden dışarı çıkamayacak duruma geleceksiniz. Hatta birçoğunuz Ekvador'da olduğu gibi kitlelerin yükselen öfkesi karşısında kaçacak delik arayacaksınız. Özel uçaklarınızı, yabancı bankalardaki hesaplarınızı sürekli artırmaya çalışacaksınız. Ancak elimizden kurtulamayacaksınız. Sırtımıza vurduğunuz sefalet ve sömürü zincirini kırıp, yağ ve kirden oluşan suratlarınızda parçalayacağız. Zira bugünkü sessizlik bir ölü sessizliği değil, yaklaşan fırtına öncesi sessizliktir

İşçiler ve emekçiler Davos'ta da seslerini yükselttiler

Dünya Ekonomik Forumu'na emperyalistler damgasını vurdu

Dünya Ekonomik Forumu (WEF) toplantıları yapıldı. Davos toplantılarına genelde emperyalist tekeller, esasta ABD emperyalizmi damgasını vurdu. Birçok uluslararası tekelin burjuva iktisatçıların, akademisyenlerin katıldığı toplantılarda, bağımlı ülkelerdeki ekonomik ve sosyal yıkımın daha da derinleştirilmesi için ne tür önlemler alınabileceği üzerinden tartışmalar yürütüldü. Bu yönde projeler üretildi. Bağımlı kapitalist ülkelere telkinlerde bulunuldu.

Dünya Ekonomik Forumu'nun kâr amacı gütmeyen yönündeki iddiaları koca bir yalandır. Böyle olmasa, 28 milyon dolara inşa edilen yeni merkez binasının borcunun %80'ini peşin ödeyemezdi. '99 yılı mali raporunda '95'e göre gelirlerde %55 artış olduğu belirtiliyor. Dolayısıyla, Davos'ta yapılan WEF gündemini uluslararası sermayenin belirlemesi anlaşıldır.

WEF'de, IMF, WTO, Dünya Bankası vb. gibi soygunculukta birbirleriyle yarışan emperyalist kurumlar gibi imaj sorunu olduğu ifade edilmeye başlandı. Örneğin New York Times'ta çıkan bir değerlendirmede, "Davos'ta ortaya çıkan süper zenginlerin manzaraları, halkın yeni dünya düzeninden nefret etmesine neden oluyor", deniliyor. Bu sözler, bu tür oluşumların işçi ve emekçilerin gözünde ne denli tehşir olduğunu anlatıyor.

Davos toplantılarına işçi ve emekçilerin basıncı yansıdı

Seattle'da yaşananlar emperyalist tekellerin hafızasından silinmemiştir. Dünya Ticaret Örgütü toplantıları tam bir fiyaskoyla sonuçlanmış, işçi ve emekçilerin gösterileri Seattle sokaklarını sarsmıştı. Bu hava Davos'a da yansıdı.

Demokrasi ve siyasi özgürlükler şampiyonluğunu kimseye bırakmayan İsviçre devleti bütün gösterileri yasakladı. Davos'ta bulunan otellerde işçi ve emekçilerin barınmalarını engelledi. Polisini, ordusunu gösterileri engelleme çerçevesinde seferber etti. Bu, kapitalizmde özgürlüğün burjuvazinin sömürü ve soygun özgürlüğü olduğunu en veciz kanıtıydı. İşçi ve emekçiler sözkonusu

olduğunda iğreti ve güdük olan hak ve özgürlüklerin bile emperyalistler tarafından nasıl pervasızca sınırlandırıldığı bir kez daha görüldü.

Elbette emperyalist tekeller sorunu sadece baskıcı yöntemlerle çözemeyeceklerini biliyorlardı. Uluslararası düzeyde işçi ve emekçilerin yükselen tepkisini sisteme kanallı etme ve beklentileri körükleme politikalarını Davos toplantılarında da kullanmaya çalıştılar.

Bu çerçevede ilk kez, bir emek örgütünün lideri olan Martin Khor, küreselleşme, serbest ticaret ve "yeni dünya düzeni"ne karşı olduğu bilindiği halde, Davos toplantılarına çağrıldı. Burjuva iktisatçılar "küreselleşmenin getirdiği kazançların yanı sıra olumsuz yönleri"ni de demagojik bir tarzda vurguladılar. 1980'ler boyunca "toplumsal çıkarlar yoktur, birbiriyle rekabet eden bireyler vardır" (Thatcher), "Esas olan ekonomidir" (Clinton) diyerek, sömürünün daha da yoğunlaştırılması politikalarının pervasızca sözcülüğünü yapanlar, geline yerde dünya haklarının servet-sefalet kutuplaşmasından duyduğu büyük rahatsızlığı görüyor, yatıştırıcı argümanları öne çıkarma ihtiyacı duyuyorlar.

Davos'ta "ekonomi değil toplum" vb. başlıklar altında toplantılar düzenlenmesi, "yeni dünya düzeni"nin istenilen başarıyı sağlayamadığı tartışmalarının yapılması, sıkça özeleştirisi yapılması gereğinden bahsedilmesi, yükselen işçi emekçi hareketini manipüle etmeye dönük politik manevralardı.

Peşkeş programı Davos'ta görücüye çıktı

Sermaye hükümetinin Başbakanı' Ecevit, tıpkı ABD'ye gitmeden önce olduğu gibi, evine kapandı ve aynı titizlikle Davos toplantılarına hazırlandı. Zira, 25 milyar dolarlık bir peşkeş programını emperyalist tekellere beğendirmeye görevini üstlenmişti. Davos toplantıları boyunca, IMF'nin direktiflerinin harfiyen yerine getirildiğini, uluslararası tahkimin geriye doğru işletilmesinin, mezarda emekliliğin, tarımda yıkımın derinleştirilmesinin "onuru"nun kendilerine ait olduğunu döne döne vurguladı. Emperyalist tekellere, Türkiye'nin ucuz emek cenneti olduğunu, tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin hizmetlerine sunulacağını, 53 yatırımın aslan payını almalarının önünde herhangi bir engel kalmadığını anlatma görevi de Ecevit'e düştü. Buna rağmen uluslararası tekeller Ecevit'in yemekli toplantısına fazla ilgi göstermediler. Öyle ki, peşkeş programının yeterince ilgi görmemesinden rahatsız olan Ecevit, City Bank'ın iki bankayı satın alma önerisine balıklama atladı. Gider

için direktif vereceğini belirtti.

Davos toplantıları sürecinde tekellerin peşkeş programına neden ilgi göstermedikleri çok geçmeden anlaşıldı. Davos'un sahibi uluslararası sermaye bir dizi yeni ev ödevini sermaye hükümetinin önüne koydu. Davoscular'ın yeni talepleri/talimatları şunlardı:

* Sosyal güvenlik, mali sektör ve tarım reformu gibi yapısal reformlarda hızla ilerlenmelidir. Sosyal güvenlik halen bütçe açığının %30'unu teşkil ediyor ve bu 1.7 kişinin bir emekliyi desteklemesi demek. Bu oran değiştirilmeli, emeklilik yaşı daha da yükseltilmelidir.

* Vergi Yasası'nın özel sektör tarafından hoş karşılanacak bir biçimde düzeltilmesi gerekir. Ancak mevcut küresel koşullarda piyasa likiditesindeki düşüş, bir revizyonu şart kılmaktadır.

* AB'nin sunduğu son belgelere olumlu yanıt vermek ve birliğe "doğru dürüst girebilmek için" gerekli adımları atın. Son AB raporu, Türkiye'yi belli kriterlere ulaşabildiği taktirde adaylık için 12 ülke arasında göstermektedir. Bu kriterler size kılavuz olmalıdır.

* Seçim yasası ve kısmen maliye yasasını gözden geçirin; siyasi partiler genç adaylara başarı şansı tanısin, liderler yenilenip gençleşmelidir.

İşte böylesi buyurgan bir üslupla yeni talimatlar verildi.

ABD "mucizesi" gündemleştirildi

WEF toplantılarında ABD "mucizesi" çok özel bir tarzda öne çıkarıldı. ABD'nin son on yıldaki sürekli büyümesinin, işsizliği geriletmesinin sırrı olan ekonomik politikalarının "dünyaya model" olarak sunulup sunulmayacağı üzerine tartışmalar yürütüldü.

Tabii ki bu değerlendirmenin gerçekte hiçbir ilgisinin olmadığını ABD işçi ve emekçileri çok iyi biliyorlar. ABD emperyalizminin sürekli büyüttüğü tek şey tekellerin devasa kârlarıdır. Sokakta yaşayan, açlık, sefalet ve cehaletle mahkum edilen işçi ve emekçilerin sayısı giderek artıyor ve on milyonlarla ifade ediliyor. ABD ekonomisindeki bu "mucize" gelişme, bağımlı ülkelerin işçi ve emekçilerinin yarattığı değerlerin bu ülkeye transfer edilmesiyle mümkün olabiliyor. ABD emperyalizminin efendiliğini yaptığı emperyalist-kapitalist sistem her geçen gün eşitsizliği daha da derinleştiriyor. Ortaya çıkan rakamlar, ABD'nin "mucize" modelinin dünyayı işçi ve emekçiler için cehenneme çevirdiğini gösteriyor.

İşçi ve emekçiler Davos'u sarstılar

İşçi ve emekçiler bu kez de Davos sokaklarını sarstılar. Vahşi kapitalizme karşı "Kapitalizm öldürür!" şiarlarıyla İsviçre devletinin tüm engellemelerine rağmen sokağa çıkan emekçiler, Davos'ta alınan kararlara eylemlerle karşılık verdiler.

Tüm yasaklamalara rağmen işçi ve emekçilerin gösterdiği kararlılık emperyalistlerin yüreğindeki korkuyu daha da büyüttü. Clinton ve diğer emperyalist ülke liderlerini korumak için İsviçre devleti olağanüstü önlemler almak zorunda kaldı.

Davos'ta yapılan gösteriler doğrudan "yeni dünya düzeni"ni hedefliyordu. Dipten dibe biriken ve büyüyen öfke Seattle'dan sonra Davos'ta da kendini dışa vurdu.

gidermez gerekli işlemlerin yapılması

Yeni yılda saldırılar

Geçtiğimiz yıl uyguladığı saldırılarla uluslararası tekellere ve sermayeye rüşünü ispatlayan hükümetin elindeki yıkım programı bu kez çok daha kapsamlı.

Özelleştirme: Sermaye devleti bu yılı “özelleştirme yılı” ilan etti.

Özelleştirmelerden 5 milyar 300 milyon dolarlık gelir bekleniyor. IMF ve sermayenin bu konuda ısrarlı olmasına da bağlı olarak, hükümet bu yıl somut adımlar atmaya kararlı görünüyor.

Kıdem tazminatı hakkının gaspı: Mezarda emeklilik yasası hükümetin geçen yılki icraatlarından. Bu yasaya göstermelik bir “işsizlik sigortası” da eklenerek tepkiler yumuşatılmak istenmişti.

SSK’nın tasfiyesi: SSK’nın tasfiyesi, sosyal güvenlik sistemini çökertmenin ikinci basamağı. İlk basamak mezarda emeklilik yasasıydı. Sosyal güvenlik sisteminin bütçeye büyük bir yük haline geldiğini söylüyor devlet. Çare belli. Emeklilik yaşını yükseltmek ve SSK’yı özel sektörün eline teslim etmek. Bu yapılırken mal ve hizmetlerin fiyatları durmadan artırılıyor. Yanısıra işçi ve emekçilerin sırtına sürekli yeni vergiler yükleniyor.

Sermaye yeni yıla kapsamlı bir saldırı programıyla girdi. Geçtiğimiz yıl uyguladığı saldırılarla uluslararası tekellere ve sermayeye rüşünü ispatlayan hükümetin elindeki yıkım programı bu kez çok daha kapsamlı. Yıkım programının ifadesi olan stand-by anlaşması 1 Ocak’ta devreye girdi. IMF ve Dünya Bankası’nca bizzat hazırlanan bu program, gene onların yakın denetimi altında hayata geçirilecek.

Buna göre önümüzdeki dönemde özelleştirmeler hızlandırılacak, başta kıdem tazminatı olmak üzere bazı kazanılmış haklar gasp edilecek, tarımsal destekleme politikaları terk edilecek. SSK tasfiye edilecek, kamu ve özel sektörde ücretler “enfasyonla mücadele” bahanesiyle daha da aşağı çekilecek, kamu personeli sayısı azaltılacak.

Kuşkusuz hükümet programında işçi ve emekçileri hedef alan benzer başka saldırı planları da söz konusu. Fakat 2000 yılı içerisinde sınıfın ve emekçilerin geniş kesimlerinin ortak tepkisini en çok çekecek, sermaye ile işçi sınıfının karşı karşıya gelmesine en fazla vesile olacak saldırıların özelleştirmeler, ücretlerin aşağı çekilmesi, kıdem tazminatının gaspı ve SSK’nın tasfiyesi olacağını söyleyebiliriz. Yeni yılın az-çok kapsamlı sınıf hareketliliği, muhtemelen, topyekun

saldırının bu temel ayaklarına karşı gündeme gelecektir.

Yeni yılda yaygın saldırı

Özelleştirme: Sermaye devleti bu yılı “özelleştirme yılı” ilan etti. Özelleştirmelerden 5 milyar 300 milyon dolarlık gelir bekleniyor. IMF ve sermayenin bu konuda ısrarlı olmasına da bağlı olarak, hükümet bu yıl somut adımlar atmaya kararlı görünüyor.

TELEKOM, POAŞ, PETKİM ve TUPRAŞ gibi; yine İsdemir, Erdemir ve SEKA gibi ekonomide belirleyici olan bir dizi büyük KİT bu yılın özelleştirme programında yer alıyor. İrili ufaklı başka KİT’lerin de özelleştirilmesi gündemde. Bu KİT’lerde özelleştirmeler için hazırlıklar hızla yürütülüyor. Meclis bu konudaki yasal düzenlemeleri peşpeşe yapıyor. Bazı kuruluşlar ihaleye çıkarıldı bile.

İhaleleri daha önce sonuçlandırılan enerji dağıtım tesislerinin özel şirketlere devrinin önündeki engeller birer birer temizleniyor. Şu anda “uluslararası tahkim”le ilgili uyum yasalarının meclisten geçmesi bekleniyor. Yasalar meclisten geçtikten sonra şirketlerle devir sözleşmeleri imzalanacak ve son aşamaya gelinecek.

Kıdem tazminatı hakkının gaspı: Mezarda emeklilik yasası hükümetin geçen yılki icraatlarından. Bu yasaya göstermelik bir “işsizlik sigortası” da eklenerek tepkiler yumuşatılmak istenmişti.

Şimdi hükümet, bu sözde “işsizlik sigortası”nı bahane ederek işçi ve emekçilerin kıdem tazminatı hakkına göz diyor. Hükümet, kıdem tazminatı kesintilerinin yine olacağını, fakat toplanan paranın “işsizlik sigortası”nın finanse edileceği bir fona aktarılacağını söylüyor.

“İşsizlik sigortası”nın finansmanı bir bahane. Kıdem tazminatı, özellikle toplu işten çıkarmalarda patronlar için caydırıcı olabilen bir hak. İşçiyi atmak için toplu para ödemeyi göze almak gerekiyor. Kıdem tazminatını kaldırmak ise, bu fiili iş güvencesini ortadan kaldırıyor. İşverene sınırsız bir işten atma özgürlüğü sağlıyor.

Kıdem tazminatı gasp edildiğinde hem patron işçiyi gözünü kırpmadan atabilecek, hem de sokağa atılan işçinin cebinde beş kuruş olmayacak. “İşsizlik sigortası” mı? Şu an zaten ortada böyle bir şey yok. Olduğunda da, atılan işçi eğer sınırsız şartı -şans eseri- yerine getirebilirse, bir süre için “işsizlik sigortası”ndan yararlanacak. Alacağı para asgari ücretin altında olacak.

Kısacası bu saldırı bir bakıma mezarda emeklilik yasasının bir uzantısı. Kamu ve özel sektördeki tüm işçiler bu hırsızlıktan payını alacak.

SSK’nın tasfiyesi: SSK’nın tasfiyesi, sosyal güvenlik sistemini çökertmenin ikinci basamağı. İlk basamak mezarda emeklilik yasasıydı. Sosyal güvenlik sisteminin bütçeye büyük bir yük haline geldiğini söylüyor devlet. Çare belli. Emeklilik yaşını yükseltmek ve SSK’yı özel sektörün eline teslim etmek.

Çalışma Bakanı, SSK’nın tasfiyesine yol düzlemek için bir kampanya yürütüyor. SSK hastanelerinde

yapılan denetleme gösterileri, “ortaya çıkarılan” fatura yolsuzlukları, kurum hesabından yapılan usulsüz harcamalara ilişkin belge ve bilgiler, sayısız demec burjuva basının gündeminden düşmez oldu.

Devletin şimdiye kadar SSK’ya en ufak bir ilgi göstermediğini bilen işçi ve emekçiler bakanın bu “görev aşkını” endişeyle izliyorlar. Bu endişe elbette boşa değil. Hükümet, sağlık ve emeklilik hizmetleri sektörünü, özel sektör şirketleri için sorunsuz ve sınırsız bir pazara çevirmeye uğraşıyor. Tabii bunun için öncelikle devletin bu alandan çekilmesi gerekiyor. SSK’nın tasfiyesi çabaları böylesi bir genel yağma politikasına dayanıyor.

Önce emeklilik yaşı yükseltilerek işçi ve emekçilerin ancak mezarda emekli olabileceği bir düzenleme yapıldı. Şimdi ise SSK tarafından yürütülen sağlık ve emeklilik sigorta hizmetleri özel sektöre peşkeş çekiliyor. “SSK’yı özelleştiriyorlar” dendiğinde Çalışma Bakanı “Hayır öyle bir şey yok. Biz SSK’yı iyileştirmeye çalışıyoruz” diyor. Açıkçası bakan bir demagoji yapıyor. Evet, SSK özelleştirilmiyor, hatta Bağ-Kur ve Emekli Sandığı ile birleştirilmesi planlanıyor. Ama bu işin yalnızca bir yanı. SSK özelleştirilmiyor, ama onun yürüttüğü hizmetler özelleştiriliyor. SSK’nın malı olan hastaneler Sağlık Bakanlığı’na ya da özel sektöre devredilecek. SSK bu özelleştirilen hastanelerden sağlık hizmeti alan işçi ve emekçilerin harcamalarının yalnızca bir kısmını karşılayacak.

Türkiye’de özel hastanelerin kurulmasına olanak sağlayan yasa 1993’te çıkarıldı. Şu anda 210 özel hastane var. Özel hastanelere yatırım yapılması devletin büyük teşvikleriyle destekleniyor. %100 yatırım indirimi, gümrük vergilerinden ve fonlardan tam muafiyet bu sektörü çok cazip kılıyor. Peşpeşe yeni hastane yatırımı yapılıyor.

Sadece sağlık değil, yanısıra emeklilik sigortası da özel şirketlere devrediliyor. “Özel Emeklilik Fonu” ve “Bireysel Emeklilik Fonu” için yürütülen yasal düzenlemeler son aşamasına geldi. Özel sigorta şirketleri ortaya çıkan bu büyük pazardan en fazla parçayı kapabilmek için kolları çoktan sıvadılar.

Ücretlerin aşağı çekilmesi: Hükümetin temel politikalarından biri de, ülkeyi emperyalist tekeller için bir yatırım ve ucuz işgücü cennetine çevirmek. Bu politika yeni yılda çok yönlü ve hayli ağırlaştırılmış olarak uygulanmak isteniyor. “Enfasyonla mücadelenin gerekleri”, “İstikrar programı” veya “bütçe olanaklarının yetersizliği” gibi sakız olmuş gerekçelerle ücret ve maaşlara yapılması gereken zamlar olabildiğince kısılmaya çalışılıyor.

Bu politikanın uygulanmasında yılın ilk önemli adımı asgari ücrette atıldı. Asgari ücret, yılın ilk altı ayı için %17 artırıldı. Bu, asgari ücretle çalışan 5 milyon civarında işçi için tam bir sefalet demektir. Bir ailenin en düşük aylık gıda harcamasının 120 milyonu geçtiği koşullarda 80 milyon asgari ücret başka bir anlama gelmez.

Kamu emekçilerinin maaşları da aynı politika çerçevesinde %15 artırıldı. Haziran’da da %10 zammı yapılacak ve yıllık artış, hükümetin %25’lik hayali enfasyon hedefiyle eşitlemiş olacak.

Sefaletle mahkum etme politikasının şimdiki

ır ve sınıf hareketi

aşamasında, imzalanacak TİS'e oturacak patronlara telkinde bulunuluyor: "Enfasyonla mücadele sadece hükümetin meselesi değildir. Siz de işçilere bu yıl vereceğiniz zamları %25'le sınırlayın" deniliyor. Ve tabii ki bütün büyük patronlar gözleri yaşartacak bir "fedakarlık" gösteriyor, hükümetin istikrar programını gönülden desteklediklerini peşpeşe ilan ediyorlar.

TİS'ler üzerinden planlanan saldırının boyutlarını görebilmek için rakamlara bir göz atalım. Bu yıl toplam 957 işyerinde Türk-İş'e bağlı sendikalarda TİS imzalanacak. Türk-İş'in temsil edeceği işçi sayısı ise 350 bin civarında. Bunların 250 bini özel sektör işçisi. DİSK ve Hak-İş'in yetkili olduğu işyerlerini de sayarsak, bu yıl TİS kapsamında 450 bin işçinin bulunduğunu söyleyebiliriz.

Bu TİS'lerin içerisinde kuşkusuz en önemlileri metal, tekstil ve belediye işkollarında olanlar. Türk Metal 88 bin, TEKSİF 75 bin, Belediye-İş 77 bin işçi için sözleşme imzalayacak. Sermayenin TİS sürecinden yenilerek mi yoksa zafer kazanarak mı çıkacağını, esasta bu üç sektördeki sözleşmeler belirleyecek.

Geçen sözleşme döneminde metal ve tekstil işçisi çok ağır bir sendikal ihanete uğradı. Satış sözleşmesinin ardından metal işçisinin sendikal ihanete karşı giriştiği eylemlilik ve peşinden yaşanan gelişmelerin yeni sözleşmeye nasıl yansıtacağı çok net değil. Fakat yine de bu yıl gözler metal sektörünün üzerinde olacak.

TİS imzalanacak işyerlerinin özel sektörde yoğunlaşması, öne çıkan sorunları da farklılaştırıyor. Örneğin özelleştirme, tahkim vb. saldırılar özel sektör işçisinin gündeminde ciddi bir yer tutmuyor. Ücret artış oranları, taşeronlaştırma, esnek üretim ve sendikasıızlaştırma özel sektör işçisinin başlıca sorunları.

%25'lik sefalet artışı sadece bu yıl sözleşmesi olan işçilere dayatılan bir şey değil. Sermaye, geçen yıl kamu kesimi için yapılan TİS'lerin ikinci döneminin iptal edilmesi için de alttan alta girişimler yapıyor. Sözleşmelerin iptal edilmesiyle bu kesime de 2000 yılı için % 25 ücret artışı verilmesi planlanıyor.

İşçi ve emekçileri sefaletle mahkum etmenin tek yolu maaş ve ücret artışlarının sınırlanması değil. Bu yapılırken mal ve hizmetlerin fiyatları durmadan artırılıyor. Yanısıra işçi ve emekçilerin sırtına sürekli yeni vergiler yükleniyor.

DİE'nin açıkladığı gibi 1999 yılı enflasyonu %68,8. Fakat temel gıda ve tüketim maddelerinin fiyatlarında yaşanan artış % 100'ün üzerinde. Bu yıl da enflasyonun %40-50'den aşağı olmayacağı birçok sermaye kurumunun raporlarında söyleniyor. Buna rağmen işçi ve emekçilere %25'lik hayal enjekte ediliyor, buna inanmaları sağlanmak isteniyor. Dahası deprem ve bütçe açıkları bahane edilerek çeşitli vergiler uygulanmaya sokuluyor. Dolaylı vergilerle sefalet daha da derinleştiriliyor.

Birikmiş alacakların ödenmemesi sorunu bu yıl da gündemde. Muhtemeldir ki bu yıl daha derinleşip yaygınlaşacak. Özellikle belediyelerde çalışan işçiler aylardır biriken paralarını bir türlü alamıyorlar. Belediye işçileri '99 yılında bu konuda birçok eylem de yaptıkları halde trilyonları tutan alacaklarının ödenmesini sağlayamadılar. Belediyeler işçi ücretlerini faizsiz kredi olarak banka alanlarında kullanırken, işçileri ondan bundan borç alarak sefalet içinde yaşamaya mahkum edilmiş oluyor. Birikmiş işçi alacaklarının ödenmesi 2000 yılı belediye TİS'lerinde temel taleplerden biri olacak.

Saldırılarından en çok etkilenecek bazı temel sektörlerin durumu

Metal: Metal sektörü '98 TİS döneminde sendikal ihanete karşı yaygın bir işçi eylemliliğine sahne olmuştu. 18 Eylül '98'de başlayan hareketlilik hızla sektördeki hemen bütün temel fabrikalara yayılmış, Türk Metal sendikasıından kitlesel istifalar yaşanmıştı. İşçi eylemleri, ekonomik krizi bahane eden patronların toplu işten atma saldırısıyla karşılaştı. Türk Metal'den istifa eden ya da eylemlere katılan onbinlerce işçi kapının önüne konuldu.

17 Ağustos depremi, sektör kapsamındaki birçok işyerinde tensikatların yeni bahanesi oldu. Depremde yakınlarını, evini yitiren ve bunun acısını yaşayan binlerce metal işçisi bir darbe de işverenden yedi. "Üretim durdu" bahanesiyle işten atıldı.

Metal işçisi '98 TİS'ine tepki eylemleri sırasında sektördeki diğer sendikalardan umduğu ilgiyi göremedi. Solcu geçinen Birleşik Metal-İş, kendi yapısını da tehdit edeceği korkusuyla, sendika bürokrasisine tepki eksenli bu hareketi sahiplenmekten kaçındı. 12 gün sonra da Türk Metal'le aynı şartlarda TİS'i imzaladı.

Türk Metal'den kopmaya başlayan metal işçisi, diğer sendikalardan önemli bir ilgi görmemenin yanısıra kendi içinde de bir bütünlük sağlayamadı. Kendiliğinden gelişen tepki sahipsiz kaldı ve dağıldı. Metal işçisinde sendikalara dönük bir güvensizlik eğilimi gelişti. Bu güvensizliğin yeni dönemde bir eylemden kaçış ve dağınıklığa mı, yoksa sendika bürokratlarından bağımsız bir mücadele ve örgütlülük düzeyine mi evrileceğini bu yıl ki TİS süreci ortaya çıkaracak.

Ya MESS'in istediği bir sözleşme bürokratlarca yine imzalanacak ve metal işçisi bunu bir kez daha sineye çekecek. Ya da işçi TİS'e sahip çıkmaya, saldırılara karşı mücadele etmeye yönelecek. Metal işçisi alttan alta büyük bir öfke ve mücadele potansiyeli biriktirmiş durumda. Herşey sürece nasıl müdahale edileceğine bağlı.

MESS'in bu yıl ücret artışı olarak %25'i dayatmak istediğini ve geçen sözleşmede yer almayan esneklik paketini bu kez sözleşmeye sokmaya çalışacağını da belirtelim.

Enerji: Enerji sektörü, hem yapılacak özelleştirmeler, hem de yapılacak yeni santraller nedeniyle gündemden düşmüyor. Emperyalizmin bölgesel stratejileriyle doğrudan bağlantılı bir sektör olmasının bunda büyük bir payı var. Enerji yatırımları ve sektördeki özelleştirmeler emperyalizmin bölgeye dönük politik hesaplarının bir parçası. Uluslararası tahkimle ilgili anayasa değişikliği ve geçen hafta meclisten çıkan tahkime uyum yasaları da daha çok bu sektörün uluslararası tekellere teslim edilmesiyle ilgili. Türkiye'nin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinin, her alanda emperyalizme kölece bağımlılığın enerji sektöründe somutlandığını söyleyebiliriz.

Nitekim tahkime uyum yasalarının kapsamı uluslararası tekellere bağımlılığın kapsamını tümüyle açıklamaktadır. Tahkime uyum yasası geçen hafta, meclis gece yansına kadar çalışarak yasalaştırıldı. Çünkü hükümet emperyalist tekellerin bu konuya verdiği önemin farkında. Başbakan Ecevit Davos'ta yapılan Dünya Ekonomi Formu toplantısına (yani emperyalistlerin huzuruna) tahkim "sorunu"nu tümüyle çözmüş olarak katılmak istiyordu. Hükümet, emperyalistlerin çıkarlarının konuşulacağı Davos'ta tahkim vesilesiyle bir aferin almak telaşında.

Tahkime uyum yasalarının da tamamlanmış olmasına bakarak, bu yıl planlanan özelleştirme saldırısının en temel hedefinin enerji sektörü olduğunu söyleyebiliriz.

Yapılan yasal düzenlemeler nedeniyle, bu sektörde özelleştirmeye karşı yürütülen "hukuk savaşı"nın dayanakları temelde ortadan kalmıştır. KİGEM, ÖKP'ler ve sendikalar şimdiye kadar burjuvazinin yasalarına çok fazla bel bağlıyorlar, saldırıyı böyle püskürtebileceklerini düşünüyorlardı. Özelleştirmeye karşı açılan kimi davaların kazanılması sahte umut ve beklentileri güçlendiriyordu. Uluslararası tahkim ve uyum yasalarıyla "ulusal hukuk" tümüyle devre dışı bırakıldığına göre, bundan böyle özelleştirme karşıtı mücadelede daha militan biçimler beklenmelidir.

Sektörlerdeki işçiler ve kamu emekçileri daha şimdiden bu militan mücadelenin ilk deneyimlerine sahiptirler. 1997'den beri termik santrallerin ve dağıtım hatlarının devrine karşı çeşitli militan eylem biçimleri yaşama geçirilmiştir. Denilebilir ki, son derece kârlı bir yatırım ve yağma alanı olan bu sektörde özelleştirmelerin bu denli gecikmesinin temel nedenlerinden biri, sergilenen direniş ve eylem çizgisidir.

Emperyalizmin yağma ve sömürü politikalarının enerji özelleştirmeleriyle özdeş tutulduğunu, işçi-emekçi yığınlar nezdinde böyle bir algılayışın hakim olduğunu söylemek yanlış olmaz. Enerji özelleştirmelerinin emperyalizme daha fazla teslimiyet

bölgeye ilişkin çıkarları çerçevesinde gündeme gelen gelişmeler, Türkiye'nin dolayısıyla bu kağıttan kaplanın başarı hanesine yazıldı. Abdullah Öcalan'ın yakalanması ve PKK'nin tasfiyesi, IMF ve Dünya Bankası'nın Türkiye'ye ilişkin "olumlu" raporları türünden faktörlerle pembe tablo tamamlandı.

Gerçekte bu hükümet seçimlerde elde ettiği kamuoyu desteğini, oyunu aldığı işçi ve emekçilerin

çok büyük bir çoğunluğunun güvenini son dönemde tümüyle yitirmiştir. Ve artık tümüyle sermayenin ve burjuva medyanın parlatma operasyonlarıyla, "uyumlu, başarılı, kararlı hükümet" masallarıyla ayakta durmaktadır. Saldırıları karşı gelecek ilk ciddi muhalefet, ilk direniş hükümeti sallamaya, pembe tabloyu yırtıp atmaya fazlasıyla yetecektir.

Sermaye sadece hükümete değil, aynı zamanda sendika bürokrasisine de 2000 yılında iş düşeceğini hesaplıyor. 7'li çete (Türk-İş, Hak-İş, DİSK, TESK; TİSK, TZOB) daha şimdiden toplantılar yaparak Ekonomik Sosyal Konsey (ESK)'in yasal statüye kavuşturulması için hükümete baskı yapıyorlar. ESK'nın yasal statü kazanması demek, toplu iş sözleşmelerinin iyice göstermelik hale gelmesi demektir. ESK'da yer alan işçi ve işveren sendikaları TİS'lerin çerçevesini burada belirleyeceklerdir. Elbette sermayenin ve IMF'nin ihtiyaçlarına göre Türk-İş, DİSK ve Hak-İş zaman zaman Emek Platformu'ndan söz ederek, hükümete göstermelik eylem tehditleri savurarak, işçi sınıfı üzerindeki denetimlerini yitirmemeye çalışıyorlar. Fakat aynı zamanda büyük bir arsızlıkla Emek Platformu'nun toplantısını "kar yağdı" gerekçesiyle haftalarca erteleyebiliyorlar. 2000 yılında da sendika bürokrasisinin gerçek yerinin sermayenin yanı sıra olacağı kesindir.

AB'ye aday üyelik sermaye tarafından sadece hükümeti parlatmak için kullanılmıyor. Bu aynı zamanda bir "demokratikleşme" saldırısı olarak kullanılmak, böylece işçiler ve emekçiler beklentiye sokulmak isteniyor. AB ekseni "demokratikleşme" saldırısının taşeronluğunu ise ÖDP'de ve HADEP'te biraraya gelmiş "solcular", "ilericiler" yapıyorlar. Eğer AB'ye girilecek olursa, çalışma yaşamının demokratikleşeceği, hak ve özgürlüklerin genişleyeceği, ücretlerin yükseleceği propagandası yapılıyor.

Sermayenin 2000 yılındaki bir önemli kozu da AB ekseni bu beklentiler, yaratılan kafa karışıklığı olacaktır. AB'nin işçi ve emekçilerin değil emperyalistlerin birliği olduğu, Türkiye'nin aday üyeliğinin ise emperyalizmin ihtiyaçlarından kaynaklandığı sınıfa döne döne anlatılmalıdır.

2000 yılında sınıf hareketi: Biriken olanaklar, kazanılan deneyim

İşçi sınıfı geçen yıl sermayenin saldırılarını başarıyla püskürtemedi. 17 Ağustos depremiyle kesilen işçi-emekçi hareketliliği son yılların en kapsamlı eylemleri olmasına rağmen sermayeyi durdurmaya yetmedi. Tüm öfke ve tepkilerine rağmen yığınlar sendika bürokrasisinin kurduğu barikatı aşamadı.

Fakat buna rağmen '99 yılını yalnızca bu kısmi yenilgiden ibaret görmek doğru değildir. Kaldı ki işçi sınıfı sahaya çıkıp burjuvaziye yenilmiş değildir. Sınıfın eylemi bizzat içindeki sendikal korucular tarafından boğulmuştur.

Herşeyden önce, işçi ve emekçiler geçen yıl hükümetin sermaye usağı ve işçi-emekçi düşmanı olduğunu kendi deneyimleriyle öğrenmişlerdir.

Hükümet partilerine seçimde bir şekilde oy verenler bile ekonomik-sosyal yıkım saldırılarından ve depremde sonra burjuva siyasetine, partilerine güvenlerini yitirmişlerdir. Düzen partilerinin işçi ve emekçiler, yoksul köylüler üzerindeki ideolojik hakimiyeti bir yıl öncesine göre hayli zayıflamıştır.

Sınıf '99'daki mücadeleler için de önemli bir deneyim kazanmış, belli direnç noktaları ortaya çıkmıştır. Enerji tesislerine devir heyetlerinin sokulmaması, SEKA direnişi, Sümerbank direnişi, irili ufaklı militan işgal deneyimleri buna örnek gösterilebilir. İşçiler güçlerinin farkına varmışlar, doğru mücadele tarzının ne olduğunu öğrenmişlerdir.

Saldırıların doğrudan hedeflediği kesim 2000 yılında bir hayli genişlemektedir. Sendikalı ve sigortalı özel-kamu sektörü işçileri, kamu emekçileri, küçük ve orta köylülük, kentin ve kırsal bütün yoksul, işsiz yığınları bir bütün olarak yeni saldırıların hedef tahtasındadır.

Burjuvazi şimdiye kadar şovenizm silahını etkin olarak kullanabiliyordu. Bugün bu olanağını büyük ölçüde yitirmiş durumdadır. Kürt işçi ve emekçileri, gelinen yerde, ulusal hareketin barış politikalarından, "demokratik cumhuriyet" kandırmacasından kopmaya; sınıfın ekonomik ve politik taleplerini sahiplenmeye; ulusal ve sınıfsal istemleri için kapitalizme karşı mücadeleye her zamankinden daha açıktırlar.

Bütün bunlarla birlikte işçi-emekçi yığınlarıdaki öfke ve hoşnutsuzluk gün geçtikçe daha da derinleşmektedir. Mücadele eğilimi hemen bütün kesimlerde yaygınlaşmakta, güçlenmektedir.

Nitekim SETAŞ Kimya işçileri 2000 yılının ilk fabrika işgalini gerçekleştirmişler, taleplerini kabul ettirmişlerdir. Yılın ilk işçi eylemi zaferle sonuçlanmıştır. Bu küçük eylemin anlamı büyük, verdiği işaret önemlidir.

Saldırıların hedefinin genişlemesinin bir farklı boyutu daha var. Hem TİS saldırısı, hem de özelleştirme saldırısı bu yıl kesişiyor. Biri metal başta olmak üzere özel sektör işçisinin hedeflerken, diğeri enerji ve petro-kimya gibi işkollarının da bulunduğu kamu sektörünü hedefliyor. Kıdem tazminatı gaspı, yoksullaştırma programı ve SSK'nın tasfiyesi ise her ikisini birden etkiliyor.

Birleşik-militan mücadele...

Saldırıların kapsamının ve derinliğinin yığınları harekete geçirmeye yetebileceğini, fakat örgütlü, soluklu ve sonuç alıcı bir mücadele için daha fazlasının gerektiğini '99 pratiği somut olarak gösterdi.

Kitleler kendiliğinden harekete geçebiliyorlar. Ne var ki sermayenin elindeki çeşitli olanaklar, değişik aşamalarda bu hareketliliği frenleyebiliyor. Sendika bürokratlarını kullanıyor, şovenizm zehiri akıtıyor, farklılıkları körüklüyor, beklentiler yayıyor, belirsizliklerle sorunu zamana yayıyor. Bunlar başarılı olmadığında polisi, askeri ortaya salıyor, dövüyor, tutukluyor, yargılıyor, zindana atıyor.

Bütün bunlar aslında meselenin dönüp dolaşıp bir önderlik sorununda düğümlendiğini gösteriyor. İşçi sınıfı bugün bir ihtilalci sınıf partisine sahip. Fakat sınıfın tarihsel ve güncel çıkarlarının savunucusu bir partiye sahip olmasıyla, onun önderliğinde sermaye karşı mücadele etmesi birbirinden oldukça farklı iki durum.

Sınıf devrimcileri yeni yılın olanaklarını sınıf hareketiyle daha ileri düzeyden birleşmenin verimli bir imkanına dönüştürme çabasına yoğunlaşmak durumundalar.

Saldırıları karşı taban dinamizmini harekete geçirmek, farklı alanlardaki birikim ve potansiyeli birleştirmek için azami çabayı göstermek zorundayız. Sınıf devrimcilerinin göstereceği politik müdahale kapasitesi birçok şeyi değiştirebilir.

politikalarıyla özdeşleşmesi, buradaki mücadelenin önemli bir anti-emperyalist içerik kazanmasını sağlamıştır. Nitekim geçen yıl gündemde olan ve "tahkim vatana ihanettir" şiarında ifadesini bulan hareketliliğin asıl yürütücüleri de bu sektördeki işçiler ve kamu emekçileri olmuştur.

Tahkime uyum yasaları 8 termik santralin ve dağıtım tesislerinin özel sektöre devrinin önünü hukuksal olarak açmış bulunuyor. Sözleşmelerin yenilenmesi ise en fazla bir aylık bir zaman gerektiriyor. Yani enerji sektöründe "dananın kuyruğu" önümüzdeki aylarda kopacak.

Petro-kimya: Petro-kimya sektörünün temel işletmeleri de bu yılın özelleştirme programında yer alıyor. Bunlar PETKİM, TÜPRAŞ ve POAŞ.

POAŞ'ın %5 hissesinin özel sektöre blok satışı için ihale süreci başlatıldı. Mart ayında ihale sonuçlarının belli olması ve Temmuz'dan önce de blok satışın bitirilmesi planlanıyor.

TÜPRAŞ ve PETKİM'de blok satışlar Eylül ayından sonraya bırakılmış durumda. Çünkü şu anda her iki işletme de özel sektör ve emperyalist tekeller tarafından yeterince cazip bulunmuyor. Bunun hem petro-kimya üretim sektörünün şu an içinde bulunduğu genel durumla, hem de bu tesislerin bir kısmının ekonomik ömrünü doldurmuş, kullanılan teknolojilerin ise eskimiş olmasıyla ilgili nedenleri var. Bu yüzden PETKİM ve TÜPRAŞ'ta ömrünü doldurmuş tesislerin tafiyesini, işletmelerin ileri teknolojiyle donatılmasını da gözetken bir özelleştirme takvimi uygulamak isteniyor. Yani devlet gerekli her türlü yatırımı yapacak. Tesisler ondan sonra özel sektörün yağma ve sömürüsüne açılacak.

Devlet blok satışların geciktirilmesini, finans piyasalarında PETKİM ve TÜPRAŞ'ın bir miktar hissesini satarak telafi etmeyi de bu arada planlıyor. İlk olarak TÜPRAŞ'ın %20 hissesi Nisan'da satışa çıkacak.

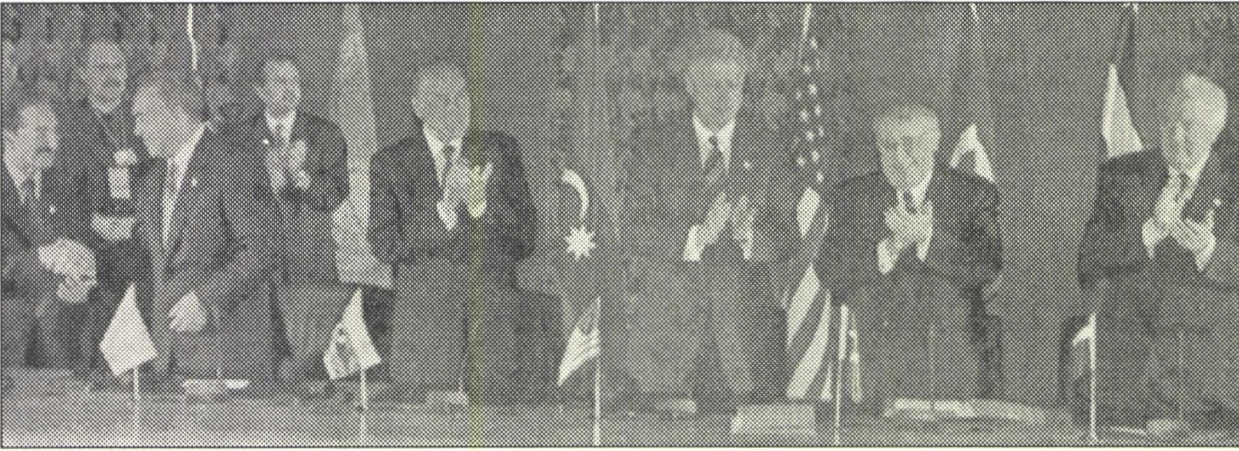
Sermaye cephesi: Kolay başarılar ve pembe tablolar

Girdiğimiz yeni yılda işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırılardan söz ediyoruz. Peki bütün bu saldırıları sermaye kolaylıkla hayata geçirebilecek mi? Elinde bunun olanakları var mı?

Herşeyden önce şunu söylemek gerekiyor. Sermaye yürüteceği saldırılar için mükemmel ve sınırsız olanaklara sahip değildir. Şu andaki en büyük kozu, geçen yıl kazandığı kolay başarılarla istim almış, belli bir uyum ve kararlılık sergilemiş koalisyon hükümetidir. Bu hükümet temel önemde bir dizi saldırıyı yaşama geçirmek için, sendika bürokrasisinin desteğini ve deprem felaketinin yarattığı ortamı "ustaca" kullandı. Ve bunun sonucunda gerçekten kolay başarılar kazandı. Sermaye ve medya, başlangıçta güç bela kurulmuş hükümetten kazanılan bu kolay başarılar zemininde kağıttan bir kaplan yarattı.

AB'ye aday ülke olarak girilmesi, Bakü-Ceyhan boru hattı anlaşması gibi aslında emperyalizmin

Kanlı ellerinizi Kafkasya'dan çekin!

Demirel'in "istikrar paketi"ne Rusya çengeli

ABD'nin Avrasya egemenliği projeleri çerçevesinde Orta Asya ve Kafkasya'ya yönelme niyetleri, Türk devletine yeniden Kafkasya'ya yönelmek için bir fırsat sundu. Efendisi ABD daha düğmeye basmadan, Türkiye harekete geçti. Çeçenleri koruduğu iddiasıyla Rusya tarafından tehdit edilen Azerbaycan Devlet Başkanı Aliyev Türkiye'den yardım istedi ve bir güvenlik işbirliği önerdi. Demirel zaman yitirmeden Gürcistan'a giderek, Şevardnadze'ye bir "Kafkasya istikrar paketi" önerdi. Pakt üç ülkeden oluşacak, eğer Azerbaycan ile Ermenistan arasındaki sorunlar çözülebilirse, Ermenistan da katılabilecekti. Bu "pakt"a Çeçenistan'ın alınması mümkün değildi. Çünkü Çeçenistan ve Dağıstan bağımsızlıklarını kazanamamışlardı.

Türk burjuvazisi "Kafkasya istikrar paketi"ni, gerçekte ABD'nin Rusya'yı çevirme politikasına uygun olarak düşünüyordu. Önceki yıllarda Sovyetler Birliği'ni çevrelemek için Türkiye-Irak-İran-Afganistan-Pakistan arasında kurulan "Bağdat Paketi"nin bir benzeri, bu sefer daha kuzeyde, Kafkasya içerisinde öneriliyordu.

Ancak hiç beklenmeyen bir gelişme oldu. Demirel'in Gürcistan'dan dönmesinden bir gün sonra, Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı İvan İvanov Türkiye'ye gelerek, Rusya'nın "Kafkas Paketi"na olumlu baktığını, kendilerinin de katılmak istediğini, çünkü Rusya'sız bir Kafkas birliğinin düşünülmeyeceğini söyledi. Ardından Rusya'nın son dönemlerde yakınlaşmaya çalıştığı İran da pakta olumlu baktığını açıkladı. Böylece Demirel'in "paketi" elinde patlamıştı. Rusya bununla da kalmıyor, Mavi Akım anlaşması konusunda da baskısını artırıyordu.

İstikrar mı, istikrarsızlık mı?

Türkiye önerdiği pakt ile Kafkasya'da istikrar sağlayacağını iddia ediyor, ama gerçekler bunun bir yalandan ibaret olduğunu gösteriyor. Demirel'in Kafkaslar'daki hızlı çıkışı öyle bir dönemde gündeme getirildi ki, neredeyse Kafkaslar'da istikrarsızlık için bundan daha uygun bir dönem bulunamazdı. ABD emperyalizminin baskılarıyla Doğu Avrupa ve Ortadoğu'dan adım adım çekilmek zorunda kalan Rusya, Kafkaslar ve Orta Asya'daki etkisini koruyabilmek için yeni bir konsept gündeme getirmişti. Kosova'da yaşadığı dışlanmanın ardından Rusya'nın ABD karşısındaki politikalarında belirgin bir değişiklik oldu. Nihayet, ABD'nin hegemonya savaşına yıllardır seyirci kalan

Yeltsin liderliğindeki Rus emperyalizmi, Çeçenistan'da batı emperyalizmine karşı bir ateş duvarı oluşturdu. Kafkasya'nın hızla ısınmaya başladığı bir dönemde Türk devletinin çıkışı, ateşi çıplak elle tutmaktan farksızdı.

Emperyalizm savaşı duramıyor

ABD'nin hegemonya savaşları on yıllardır dünya halklarına kan kusturuyor. Ortadoğu zengin petrol yataklarıyla, ABD emperyalizminin gözünü diktiği, bu uğurda en çok kan döktüğü bölgelerden biri oldu. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla beraber, ABD bölge halklarına daha pervasız bir saldırıya girişti. Rusya'nın iç sorunlarından başını kaldıramadığı, Avrupa emperyalizminin etkisiz kaldığı bir dönemde, Ortadoğu'nun ipleri önemli ölçüde ABD'nin eline geçti. Ortadoğu'da yeni "barış", ABD'nin egemenliğini kabul etmek ve terörüne boyun eğmek anlamına geliyordu.

Ortadoğu petrolünün önümüzdeki on yıllarda tükenerek olması, ABD emperyalizmini yeni bölgelerde egemenlik arayışlarına itmeye başladı. Büyük petrol yataklarına sahip olan Hazar bölgesi ABD'nin yeni hedefi olarak öne çıkmaya başladı. Petrol için Ortadoğu halklarını yıllarca kan denizinde yüzdüren ABD, savaş makinasını artık Kafkasya'ya çevirmiş durumda.

Hegemonya savaşının bedelini Kafkas halkları ödeyecek

Emperyalizmin savaş arabasının Ortadoğu'dan Kafkasya'ya yürümesi demek, bölge halkları arasında anlaşmazlıkların, gerici ideolojilerin, suikastların öne çıkartılması demektir. Sosyalizmin mirası gelenek sayesinde yıllarca kardeşçe yaşayan Kafkas halkları, Yugoslavya'da olduğu gibi kışkırtılmakta, milliyetçilik, dinsel gericilik ve çıkar kavgalarıyla birbirine düşürülmektedir. Nitekim Çeçen savaşı, Ermenistan parlamentosunun kanlı baskını, Gürcistan ve Azerbaycan ile Rusya arasındaki gerginlikler, Kafkasya'daki emperyalist kapışmanın ilk ürünleri oldu.

ABD emperyalizmi bu kapışmanın bir tarafı ve en büyük sorumlusu olmasına karşın, şimdilik bölgeye istihbarat servisleri, sermayesi ve maşa olarak kullandığı bölge ülkeleriyle yönelmektedir. ABD'nin Kafkasya'daki en önemli maşası ise hiç kuşkusuz Türkiye'dir. Maşanın görevi ateşin içine dalmak ve tutanın zarar görmesini engellemektir.

Halkların kurtuluşu sosyalizmde

Emperyalizm, dünya halklarına kan ve gözyaşından başka bir şey getirmemiştir. Bütün bir 20. yüzyıl tarihi buna tanıklık etmiştir. Dünya halklarının emperyalizmden kurtuluşunu sağlayan sosyalizm olmuştur. Sosyalizm halklara barış ve kardeşlik getirmiştir. Bu yüzden ezilen halklar, '90'lı yıllardaki emperyalist manipülasyon yılları hariç tutulursa, bütün bir 20. yüzyıl boyunca sosyalizmi kurtuluş olarak görmüşlerdir. 20. yüzyılın kanıtlandığı bu gerçek, tüm olumsuz propaganlara karşın kitlelerin bilincinden silinmemiştir.

Kafkas halklarının kurtuluşu da ancak sosyalizmin yeniden ve daha güçlü bir şekilde inşasıyla sağlanacaktır.

Türk devleti 2000'li yıllara yeni Kafkasya atağı ile başladı. Dışişleri bakanları, başbakanlar atlanarak, aynı hafta içinde Demirel-Aliyev ve Demirel-Şevardnadze görüşmeleri yapılarak, bir "istikrar paketi" önerisi ortaya atıldı. Türkiye'nin "istikrar paketi" önerisi aynı zamanda bölge ülkelerine "abilik yapma" iddialarıyla beraber gündeme getirildi. Görünüşe bakılırsa, üç ülke arasında AGIT zirvesinde yapılan anlaşma üzerine Azerbaycan ile Gürcistan arasında anlaşmazlık çıkmıştı. "Abilik" taslayan Türkiye de araya girerek sorunun çözümünde yol açıcı olmuştu. "Pakt" önerisiyle de işbirliğini güçlendirmeye yönelmişti.

Bu kaçınıcı liderlik sevdası

Türkiye Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya'da yıllardır liderlik sevdasıyla hareket ediyor. Ne yazık ki bu sevdada bir türlü karşılık bulmuyor. Son 20 yıllık sürece kısaca bakmak bile, bunu açıkça ortaya koymaya yetiyor.

'80'li yıllar Türkiye'de Türk-İslam sentezi anlayışının yükseltildiği ve İslam ülkelerine liderlik sevdasının parladığı yıllar oldu. Özal hükümeti döneminde bir tutku biçiminde zirveye çıkan liderlik iddiaları çok uzun sürmedi. İslamın liderlik hevesi karşılık bulmayınca, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte bağımsızlığını kazanan Orta Asya ülkelerine yönelim başladı. '90'lı yıllarla birlikte İsrail'le girişilen "iyi" ilişkiler Türkiye'yi öyle bir duruma getirdi ki, bir zamanlar İslam ülkelerinin liderliğine soyunan Türkiye, İslam Ülkeleri Konferansı'ndan neredeyse kovulmayla yüzyüze geldi. Cumhurbaşkanı toplantıyı terk etmek zorunda kaldı.

Özal hükümetinin birinci Körfez savaşı sırasında "bir koyup üç alma" hevesi de kursağında kaldı. Türkiye koyduklarını alamadığı gibi, Irak'a uyguladığı ambargo ile her yıl milyonlarca dolara malolan bir kayıp faturasıyla yüz yüze kaldı.

Türki Cumhuriyetler'e liderlik sevdasıyla atılan adımlar da '90'lı yılların yeni bir hüsrani olmaktan öteye gidemedi. Adriyatik'den Çin Seddi'ne kadar Türk egemenliği sevdası daha ilk adımlarda, en yakınındaki Azerbaycan'a yapılan müdahalelerle tersyüz oldu.

Türk burjuvazisi, bugüne kadar bütün liderlik hevesleri kursağında kalmasına karşın, her seferinde yeni bir hırsla Çeçenistan'dan Bosna'ya, oradan Kosova'ya atıldı durdu. Kendisine layık görülen rol ABD emperyalizmine uşaklıktan ileri gitmemesine karşın, Türk burjuvazisinin hülyalı düşleri bitmek bilmedi.

Ortadoğu'da Amerikan-İsrail barışı

Barışın faturasını bölge halkları ödeyecek

Elindeki silahlar ve teknoloji bugüne kadar sadece Suriye'yle değil, hemen hemen bütün bölge ülkeleriyle başatmesine yetmiştir. İsrail'in istediği, Suriye'nin çok daha ötesine geçen, İran'dan Kafkasya'ya, hatta Orta Asya'ya kadar uzanacak bir şekilde askeri ufkunu genişletebilecek bir güce ulaşmaktır. ABD bu isteklere olumlu bakmaktadır. Yani İsrail'in Suriye görüşmeleri ABD'nin Ortadoğu'da yarattığı canavarı süper bir bölge gücü haline getirmek için kullandığı bir manipülasyon işlevi de görmektedir.

50 yıldır Ortadoğu'yu kan ve gözyaşına boğan ABD emperyalizmi son yıllarda Ortadoğu barış sürecinin liderliğini yapıyor. İsrail-Filistin görüşmeleri, İsrail-Suriye görüşmeleri ABD'nin aracılığı ile ABD başkentinde yapılıyor. ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına dayattığı bu "barış", Akdeniz'de, Körfez'de ve birçok Arap ülkesindeki ABD üslerinde yerleştirilen savaş birlikleri ile sağlanıyor. Ortadoğu barışı gerçekte ABD silahlarının Ortadoğu'ya depolanmasının ve en gelişmiş silah teknolojisinin ABD'nin müttefiki İsrail'e akıtılmasının öbür adıdır.

İsrail'in barış görüşmeleri

ABD'nin Ortadoğu'daki en yakın müttefiki İsrail'in sürdürdüğü barış görüşmeleri Ortadoğu barış sürecinin temelini oluşturuyor. Bu süreç İsrail'in 1978'de Mısır'la imzaladığı Camp David anlaşması ile başlamış sayılıyor. O zamana kadar İsrail resmi olarak kabul edilmiş sınırları bile olmayan bir ülke idi. Bütün sınırları ateşkes sınırlarından oluşuyordu. Mısır'la yapılan antlaşmanın ardından 1994'de Ürdün'le antlaşma imzalandı. Aynı süreçte Filistin görüşmeleri başladı. Filistin görüşmeleri kör topal ilerlerken, Güney Lübnan'dan çekilmek ve Suriye ile barış görüşmeleri gündeme geldi. Böylece İsrail komşu ülkeleriyle savaşırsız bir döneme en çok '90'lı yıllarda yaklaşmış oldu.

Filistin barış görüşmeleri bütün bir süreç boyunca İsrail tarafından sürekli baltalandı. Sözleşmelerde Filistin'e tam bir İsrail sömürgeliği dayatılmış olmasına karşın, bu sözleşmelerdeki maddelere bile uyulmadı ve sürekli ertelemeler gündeme geldi.

Suriye ile süren görüşmeler de benzer bir akıbetle yüzyüze. Suriye ile yapılan görüşmelerde ikinci turun bitirilmesine karşın, somut hiçbir ilerleme sağlanamadı ve nihayet üçüncü tur görüşmeler de ileri bir tarihe ertelendi.

İsrail ile Suriye neyi görüşüyorlar?

İsrail-Suriye görüşmelerinde güvenlik, toprak ve

su sorunları görüşülüyor. İsrail'in yıllarca işgal altında tutup sonra da ilhak ettiği Golan tepelerinden çekilmesi, görüşmenin temelini oluşturuyor. İsrail işgal boyunca bu tepelerde yeni Yahudi yerleşim birimleri oluşturdu. İsrail'in bu tepelerden çekilmek için istediklerinin ise neredeyse haddi hesabı yok. Herşeyden önce, yerleşim birimlerinin taşınması için mali yardım istiyor. İkinci istek su kaynakları konusunda. Golan tepelerindeki su kaynakları İsrail'in su ihtiyacı için önem taşıyor. Buradan çekilirse Golan tepelerindeki suya karşılık Suriye'nin Şeria nehrinden kendisine su bırakmasını istiyor. Bu durumda Suriye'nin karşılaştacağı su sorununu çözmek için de Türkiye'nin Fırat'tan Suriye'ye su bırakmasını istiyor. Bu nedenle İsrail, Suriye görüşmelerine Türkiye'nin de katılmasını ısrarla istiyor.

İsrail'in istekleri bu kadarla da bitmiyor. Golan'da çekildiği bölgede bir tampon bölge oluşturulmasını ya da sınırlı bir çekilmeyi istiyor. Tampon bölge ABD'nin bu bölgeye yerleşmesi demek. Ayrıca tepeler İsrail için stratejik ve askeri açıdan önem taşıdığı için, ABD'den yeni teknoloji ve silah yardımı istiyor. Suriye'yi uzaydan gözleyebilmek için uydu kullanımı, casus uçaklara karşı erken uyarı sistemleri vb. gibi, ABD'nin dünyanın hiçbir ülkesine vermediği silahları istiyor.

İsrail gerçekten barış istiyor mu?

50 yıllık süreçte İsrail'in devlet politikasında temel konularda bir değişiklik olmamıştır. Filistin topraklarında Yahudi yerleşim yerleri kurma, buradaki Filistinlileri topraklarından atma tutumu bütün barış görüşmelerine rağmen değişmemiştir. İsrail'deki iki büyük partinin de bu konuda farklı tutumu yoktur. Filistinliler yıllardır Batı Şeria'nın yüzde ikisiyle, yüzde beşiyle uğraştırılıp durulmaktadır.

Suriye görüşmelerinde de benzer bir tutum söz konusudur. Kendi topraklarına kattığını ilan ettiği Golan tepelerinden çekilmek için istemediği şey kalmamıştır. Gerçekten de stratejik ve askeri önemi

olan bir bölgeden İsrail niye çekilsin? İsrail-Suriye görüşmelerinde İsrail kadar, hatta ondan daha fazla Suriye de gönülsüzdür. Görüşme günleri, kimlerin katılacağı gibi konularda Suriye hep işi uzatma yanlısı bir tutum içindedir. Görüşmeler iki tarafın da isteksizliği ile sürekli ertelenmekte ve çıkmaza girmektedir. Örneğin, İsrail görüşmelere başbakanını gönderirken, Suriye'yi temsilen Dışişleri Bakanı katılmaktadır. Peki, her iki tarafın da gönülsüz olduğu bu barış görüşmeleri niye yapılıyor? Cevabı ABD'nin bölge hesaplarında gizlidir. İsrail-Suriye barışına bu ülkelerden daha çok ABD'nin ihtiyacı vardır. Bölgede ABD düzeninin sağlanabilmesi için Ortadoğu'nun batısına ABD "barış"ının getirilmesi gerekiyor. Ortadoğu'nun doğusunda ABD'nin yeni planlarını devreye sokabilmesi için batı tarafını etkisizleştirmesi ve kontrole alması gerekmektedir. Nitekim İsrail-Suriye görüşmelerinde en çok rahatsızlık duyan ülkelerin başında İran gelmektedir.

İsrail-Suriye barışının faturası kime çıkacak?

İlk bakışta bu barışın faturası kısmen Türkiye'ye, önemli ölçüde de ABD'ye çıkacak gibi görünüyor. İsrail'in su taleplerini karşılamak için Türkiye'nin sularını kullanmak gündemdedir. İsrail'in Suriye sularını, Suriye'nin Türkiye sularını kullandığı koşullarda, Türkiye hiçbir şey elde edememekte, hatta GAP gibi büyük projeleri olumsuz etkilenmektedir. Türkiye, kendi hakkında yapılan bu pazarlıklardan rahatsızlık duyduğunu ifade etmek için İsrail-Suriye görüşmeleri başladığı aşamada BOTAŞ Genel Müdürü'nü İran'a göndererek askıya aldığı doğalgaz anlaşmasını yeniden gündeme getirdi.

İsrail'in taleplerinin en önemli kısmı ise ABD'ye dönüktür. ABD'nin dış yardımlarının %26'sını alan İsrail, Golan tepelerindeki yerleşim yerlerini taşımak için maddi yardımı ABD'den alacaktır. Tepelerden çekildiğinde Suriye'yi gözleyebilmek için gündeme getirdiği yüksek teknolojiye erken uyarı sistemleri, uydu kullanımı, teknoloji transferi ve silahlar ise daha çok bir manipülasyon gibi görünmektedir. Çünkü İsrail zaten askeri uydulara ve ileri silah teknolojilerine sahiptir. Elindeki silahlar ve teknoloji bugüne kadar sadece Suriye'yle değil, hemen hemen bütün bölge ülkeleriyle başatmesine yetmiştir. İsrail'in istediği, Suriye'nin çok daha ötesine geçen, İran'dan Kafkasya'ya, hatta Orta Asya'ya kadar uzanacak bir şekilde askeri ufkunu genişletebilecek bir güce ulaşmaktır. ABD bu isteklere olumlu bakmaktadır. Yani İsrail'in Suriye görüşmeleri ABD'nin Ortadoğu'da yarattığı canavarı süper bir bölge gücü haline getirmek için kullandığı bir manipülasyon işlevi de görmektedir.

Barış görüşmelerinin faturasının gerçekte kime çıkacağı sorusu böylece cevabını bulmaktadır. Fatura Ortadoğu halklarına çıkacaktır. İsrail "barış" sayesinde zaten güçlü olan hava kuvvetlerine uzay teknolojisini ekleyecek ve Ortadoğu halklarının korkulu rüyası haline gelecektir.

HERŞEYE RAĞMEN KAZANACAĞIZ!

Merkezi, birleşik bir eylem hattından ve militan-devrimci bir gençlik hareketinden yoksunluk, öğrenci gençliği saldırılara karşı tamamen korunmasız bırakmış durumda. '96 yükselişinin ardından yaşanan gerilemeyle birlikte gündeme gelen hukuk ve soruşturma terörü bu çözülmeyi hızlandırmış, üniversitelerdeki devrimci mücadeleye büyük bir darbe vurmuştur. Şimdi bu rahat ortamda üniversitelerin satışı hızlandı. Boğaziçi, İTÜ, Yıldız Teknik, ODTÜ ve Hacettepe hedefteki ilk üniversiteler olmasına rağmen, halihazırda bu saldırıya karşı bir hareketlilik geliştirilebilmiş değil. Kısmen yemekhane ve ulaşım zamlarına karşı gelişen eylemlilikler söz konusu. Bu, özelleştirme saldırısına karşı net bir perspektiften yoksunluğun bir ifadesi.

Emekçilere yönelik saldırıların genel tablosu

Öğrenci gençliğe yönelik özelleştirme, hukuk terörü vb. saldırılar süphesiz burjuvazinin işçi ve emekçilere dönük saldırı dalgasının sadece bir parçası. Bu dalganın tümüne bakacak olursak, bir yandan yoksulluk sınırı 300-400 milyon olarak açıklanırken, diğer yandan asgari ücret 80 milyon olarak belirlenmiştir. Yıllardır grevli-TİS'li sendika hakkı tanınmayan kamu

emekçileri ise %15'lik sadaka zammına maruz kalmışlardır. Emeklilik hakkı fiilen gaspedilmiş, SSK'nın tasfiyesi hızlandırılarak işçi sınıfının sağlık hizmetlerinden büyük ölçüde yoksun bırakılacağı günler yaklaşmıştır.

Uluslararası tahkim ve özelleştirmeler mücadeleye kazanılmış hakların gaspı ve işçi kıyımlarının kolaylaştırılması anlamına gelirken; örneğin AKKA anlaşması ise, sınıfın kendine yönelik saldırı ve ağırlaşan sömürü koşullarına baş kaldırması gibi "iç çatışmalar" karşısında anında emperyalist dış askeri müdahaleyi organize etmektedir.

Diğer yandan, sınıf mücadelesinin bilinçli öncü gücü devrimci ve komünist tutsakların şimdiye kadar nice bedeller ödeyerek kazandıkları mevzilerinin katliamlarla ellerinden alınması ve onları hücre tipi zindanlarda birer birer imha etme saldırısının startı verilmiş durumdadır.

Yerel eylemlilikler yılı

Öğrenci gençlik böyle bir ortamda yerelliklerde 1 Mayıs, 6 Kasım ve Mart eylemlilikleri dışında tümüyle birbirinden bağımsız eylemler örgütlediler. Bunlar ya sivil faşist saldırılara verilen cevaplar, ya yemek ve

ulaşım gibi sorunlara ilişkin, ya Ulucanlar, Süleyman Yeter, Serkan Eroğlu anmaları gibi daha politik içerikte ya da emekçi eylemlerine katılım şeklinde eylemliliklerdi. Bu, devrimci gençlik hareketinin yeniden yükselme potansiyelinin bir göstergesi olsa da, birbirinden kopuk gerçekleşmesi en büyük zaafiyet.

Ne yapmalıyız?

Önümüzdeki görevin iki temel ayağı bulunuyor. Birincisi, çeşitli nedenlerle yükselmeye başlayan yerel eylemliliklerin dinamikleriyle üniversitelerin parça parça satışını tamamlamayı hedefleyen özelleştirme saldırısına karşı bir cephe oluşturmaktır. Bu cephe salt devrimci ögeleri değil, gençliğin geniş kesimlerini kapsamayı hedeflemelidir. İkincisi, işçi-emekçi katmanların kendilerine karşı yoğunlaştırılan saldırı ve ağırlaştırılan sömürüye karşı mücadelelerine katılmaktır. Kısacası, saldırılara karşı öğrenci gençlik ile işçi sınıfı ve emekçileri ortak mücadele cephesinde buluşturarak, öğrenci gençliği devrimin ve sosyalizmin öncü sınıfının yanında devrimci mücadeleye kazanmaktır!

Herşeye rağmen kazanacağız!

(Ekim Gençliği'nin Şubat 2000 tarihli 35. sayısından alınmıştır.)

TEMA Vakfı: Bir TÜSİAD örgütlenmesi

Türkiye Erozyonla Mücadele, Ağaçlandırma ve Doğal Varlıkları Koruma Vakfı (TEMA) 12 Ekim 1992'de kuruldu. Önümüzdeki 50 yıl içinde Türkiye'nin çöl olma riskiyle karşı karşıya bulunduğunu, felaketin gün geçtikçe yaklaştığını, bunun en önemli sebebinin de erozyon olduğunu söyleyerek işe başladılar. Daha sonra medyada "Türkiye çöl olmasın!" sloganıyla duyurulan ağaçlandırma kampanyalarıyla karşılaştık.

Çevre sorunlarının toplumun tüm kesimlerinden ilgi gördüğü düşünüldüğünde, TEMA'nın adını (burjuva yazılı ve görsel basındaki bol reklamları da gözönüne alınırsa) çabucak duyurması sürpriz olmamalı. Türkiye çöl oluyordu. Her yıl Kıbrıs büyüklüğünde toprak denize karışıyordu, doğa ana S.O.S. veriyordu, vb...

Peki Bergama'da siyanürle altın çıkarılmaya çalışılırken, Akkuyu ve Sinop'ta nükleer santral açılırken, radyoaktif atıklar Kürdistan'daki bazı köylere boşaltılıp buradaki halk zorla köylerinden çıkarılırken, dönüm dönüm orman Kürdistan'da TC ordusu tarafından kardeş Kürt halkının mücadelesini kana bulamak için yakılırken, sanayi atıkları atılmadan doğaya verilirken ve niceleri olurken neredeydi TEMA? TEMA'yı kimler kurmuştu?

İlk soruya cevap vermek için önce ikincisini yanıtlamamız gerekiyor. TEMA Vakfı'nın kurucuları Karaca Holding A.Ş. Başkanı Hayrettin Kara ve TEKFEN Holding Yönetim Kurulu üyesi Nihat Gökyiğit. TEMA çalışmalarına Anadolu ve Trakya'daki verimli toprakların erozyon nedeniyle kaybolduğunu, Türkiye Cumhuriyeti'nin de bundan büyük ekonomik zarar gördüğünü söyleyerek başlıyor. Tüm bunların sebebinin de geleneksel tarım olduğunu, endüstriyel tarıma tamamen geçilerek bu sorunun çözülebileceğini kamuoyuna duyuruyor. Bunu "bilimsel araştırmalar" sonucu açıklıyor.

TEMA'nın gerçek ve tüzel kurucuları ise oldukça dikkate değer: Vehbi-Rahmi Koç, Sakıp Sabancı, Aydın Doğan, Cem Boyner, Şarkı Tara, Halis Komili, Arçelik A.Ş., Nergis A.Ş., Dinç Bilgin, Netaş, Eczacıbaşı Holding, TEKFEN A.Ş., AKSA (Akrilik Kimya Sanayi), Türk Petrol ve Madeni Yağlar A.Ş. TEMA'nın sponsorları arasında uluslararası sermaye de eksik

değil. Petrol arama-çıkarma çalışmalarında doğayı katleden SHELL, Mercedes-Benz, Renault, Bosch, IBM ve Siemens.

TÜSİAD üyelerinin biraraya gelerek çevre sorununa kendi çıkarımız için bir el atalım demesinden başka bir şey değildir TEMA. Yayınlarında ve kampanyalarında, sanki küresel kirliliğin nedeni kendileri değilmiş gibi, dünyanın nefes alamadığından, küresel ısınma ve iklim değişikliğinden, ozon yoğunluğundan, toprağın verimsizliğinden ve tarımsal üretimin dünyanın ihtiyaçlarını karşılayamadığından, vb. bahsediyorlar. Dahası, dünya halkları üzerine bomba yağdıran Amerikan emperyalizminin savaş aracı Pentagon'un askeri üssünde doğayı koruma üniteleri açtığını da ballandıra ballandıra yine "bilimsel araştırmalar" ışığında sunuyorlar.

TEMA ağaçlandırma kampanyasında ise "bir ağaç da sen dik" diyor. TEMA'nın arkasındaki TÜSİAD üyelerinin neden olduğu orman yıkımı ile ilgili geçmiş iki örneğe bakalım. Koç Üniversitesi için İstanbul'da 350 dönümlük ormanlık alan ağaçsızlandırıldı. ENKA, Ege ve Karadeniz'de aldığı otoyol ihalesiyle 1,5 milyona yakın ağacı yok etti. Ama Koç da, ENKA da TEMA'nın ve "bir ağaç da sen dik" kampanyasının aktif yardımseverleri ve çevrecileri! Böylece, sermayenin doğaya verdiği zarara karşı gösterilen tepkiyi düzen sınırları içine çekmeye, bir yığın yalanla kafaları karıştırmayı amaçlıyorlar.

Kapitalist sistem tüm insanlığın malı olan doğal kaynakları dizginsizce tüketip, doğaya onarılmaz zararlar veriyor. Tüm bunlara karşı sorunu sistem sorununa bağlayan çözüm yolu ortaya konulmalıdır. İşçi-emekçilerin ve gençliğin çevre sorununa duyarlılığı

ortadadır. Ancak sermaye sınıfı sorunu kendi içinde daraltan çevre örgütlülüklerini çoğaltacaktır. Çünkü kapitalist sistemin çevreye yönelik tahribatı sermaye sınıfının iktidarına son vermedikçe bitmeyecektir. Doğanın tahribatına karşı durmanın yolu sisteme karşı durmaktan, ona karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Kapitalizm öldürür!

(Ekim Gençliği'nin Şubat 2000 tarihli 35. sayısından alınmıştır.)

İstanbul yüksek öğrenim gençliği:

Hareketin durumu, sorunlar ve görevler

Özellikle İstanbul'daki üniversite gençlik hareketinde uzunca dönemdir yaşanan suskunluk, devrimci kamuoyunda tartışılıyor. '95-'96 döneminin başında görülen belirgin yükselme, yerini yeni bir tıkanıklığa bıraktı. Son süreçte üniversiteler kaynaklı tek gündem "başörtüsü zulmü"ne ayak direyen gerici-şeriatçı güruhtan geldi. Mevcut yönetmeliğin aslında bir kılık-kıyafet yönetmeliği olmasına ve bir yönüyle üniversiteleri tek tipleştirmeye yönelik bir adım olma özelliği taşımasına rağmen (Göztepe Kampüsü'nde kısa süreli yaşanan komedi sayılmazsa) burjuvazi, şimdilik cephe genişletmeme adına uygulamayı dinci çevrelerle sınırlı tuttu ve olaylar 28 Şubat yanlılarıyla şeriatçılar arasındaki kayıkçı dövuşü şeklinde gelişti.

Oysa hem ülkenin hem de üniversitelerin son 4-5 yılı gençlik açısından ciddi mücadele gündemleri ile yüklüdür. Bu dönemde devletin çeteci yüzünü açığa çıkaran Susurluk yaşanmış, şovenizm dizgilerinden boşandırılmış, küreselleşme ve tahkim anlaşmalarına hız verilmiş, burjuva siyasal yaşamda çürüme birçok skandalla açığa çıkmıştır. Öte yandan üniversitelerin bizzat kendisi, emekçilere yönelen yıkım politikalarından nasibini almıştır. '95'ten bu yana öğrencilerin ücretsiz mediko-sosyal hakları elinden alınmış, harç soygunu artırılmış, yemekhaneler özelleştirilmiş, özel üniversiteler ve vakıf üniversiteleri yasallaştırılmış, ikinci öğrenim adı altında paralı eğitim yaygınlaştırılmıştır, vb. Tüm bu saldırılara karşı, bununla doğru orantılı artması gereken direnç, tersine zayıflamış, sermaye ve gerici yıkım politikalarını pek de zorlanmadan hayata geçirebilmiştir.

Böylesi bir dönemde üniversitelerde devrimci öğrenci hareketinin zaafları elbette genel politik sorunlarla bağlantılıdır. Genelde devrimci demokrat hareketlerin birçoğunun yaşadığı atalet, bu yapıların üniversite çalışmalarını da etkilemiştir. Tıpkı emekçi hareketi gibi üniversite muhalefeti de, EMEP-ÖDP hattının liberal-tasfiyeci etkileri ile devrimci-demokrat grupların dar çalışması arasında kalmıştır. Hem yasalci-reformist akımlar, hem de sözü edilen gruplar üniversite faaliyetlerinde canlı bir örgütlenme ve propaganda-ajitasyon dinamizmini yitirmiş durumda bulunuyorlar. Gerek polis zoru ve idari cezalar, gerekse toplumsal muhalefetteki dönemsel cılızlık, gençlik hareketinde yaşanan sessizliği beslemektedir. Tüm bu olumsuzluklara İstanbul gençlik hareketinde neredeyse kemikleşmiş grupçuluğu ve gençlik hareketini bölen

tutumları eklenmelidir.

"Kitle örgütü" modelleriyle örgütlenme sorunu aşılamaz

Öte yandan gençlik hareketine "iradi" müdahaleler de yok değildir. Aşağı yukarı her hareketin gençliğe önerdiği bir "kitle örgütü" modeli bulunmaktadır. İstanbul'daki öğrenci dernekleri bu girişimlerin başarısız örneklerindendir. Devrimci gençlik gruplarının bir kısmının toplamı olmayı bir türlü aşamayan, gerçek bir kitle örgütü olmaya yönelik politikalar üretemeyen mevcut dernek girişimleri, bu yönde nadir yönelimlere girse de, gençlik yığınlarına samimiyetini ispatlayamamaktadır. Gençliğe kitle örgütü bulma girişimlerinin sağdan başarısız bir örneği ise EMEP oportünizminin ÖTK'larıdır. YÖK tarafından '96 gençlik hareketinin örgütlenme özgürlüğü talebini çarpıtmanın bir aracı olarak gündeme getirilen bu örgütlenmeler, EMEP oportünizmi tarafından "balıklama" sahiplenildi. Ve iddia edildi: "Evet! YÖK'ün demokrasi talebini çarpıtmak için kurdurduğu bu örgütlenmeler, Emek Gençliği'nin politik inisiyatifi ile gençliğin kitle örgütleri haline getirilecek ve demokratikleştirilecek"ti. Rektörlüklerin aslında hiç de gerici kafaların elinde olmadığını, idare ile öğrencilerin arasında diyalogla çözülemeyecek sorun olmadığını, YÖK'ün aslında o kadar da anti-demokratik olmadığını ispatlamanın yolu mevcut ÖTK'lardı ve EMEP'e yakışan da YÖK'ün çıplaklığını örten bu "incir yaprağı"nın gençliğe öğrenci örgütü olarak yutturmaktır! ÖTK seçimlerine ilgi ve çalışmaları üzerindeki gençlik denetimi, bu örgütlenmelerin İstanbul yüksek öğrenim gençliğince ne kadar sahiplenildiğinin ispatıdır.

Bu örnekler ışığında söylenmek istenen şudur: Yüksek öğrenim gençliğinin demokratik kitle örgütü sorunu, az-çok kitlesel bir öğrenci hareketi içerisinde tartışılabilir ve bu hareket tarafından cevaplandırılabilir bir sorundur. Bu yönüyle ne mevcut dernek girişimleri geçmişteki öğrenci dernekleridir; ne de mevcut ÖTK'ların '80 öncesi ODTÜ-ÖTK'ları ile bir benzerliği vardır. Gençlik içerisinde mücadele ve örgütlenme bilincini geliştiren bir aydınlatma çalışması üzerine oturmayan, gençliğin yığın hareketini yaratmayı ona "örgüt bulma görevi"nin yerine koymayan her girişim, ister dar politik bir anlayışla ve

tepeden kurulan dernekler olsun, isterse en bayağı liberal-reformist hayallerle sahiplenilen ÖTK'lar olsun, gençlik içinde tecritten kurtulamaz.

Etkin bir devrimci müdahale için koşullar fazlasıyla olgunlaşmıştır

Oysa işçi-emekçi hareketine üniversiteler cephesinden güçlü bir destek vermenin tüm nesnel koşulları bulunmaktadır. Eksik olan en temel etken devrimci müdahaledir.

Geniş gençlik yığınları hiç de devrimci propaganda

kapalı değildir. Yeter ki kaba slogancılığa düşülmesin. Bu önemli bir sorundur. Çünkü bilinir ki okul duvarları devrimci çağrı ve bildirilerden geçilmez; ancak yine bilinir ki bu metinlerin çoğunun okunmamasından şikayet edilir. Çünkü bu metinler bol miktarda ateşli çağrılar, ancak çok az miktarda içerik ve aydınlatma çabası barındırmaktadır. Gençliğe yönelik militan çağrılar ancak aydınlatıcı bir içerikle yapıldığında etkili olabilir.

Gençlik yığınları düzenin onlara dayattığı gündem ve politikalara, ideolojik saldırıya tepki duyuyor, ancak karşısında güçlü sosyalist bir politika bulamıyor. Oysa yapılması gereken başlıca çalışma, sürekli ve sistemli güncel ajitasyon ve propaganda faaliyetidir. AGİT zirvesi dolayısıyla emperyalistlerin geri kalmış ülkeleri nasıl borç kaskacıyla köleleştirdiği, düzenin adalet sisteminde yeni bir fiyasko (tişört çalan gençlere 78 yıl verilirken, Çakıcı'nın en çok 5-6 yıl yatacak olması), binlerce deprem mağduru kışı çadırlarda karşılamaya hazırlanırken milletvekillerine kıyak emeklilik çıkarılması vb. anında bir duvar gazetesinin veya bildirinin konusu olabilmeli ve bunun yaygın dağıtımını yapılmalıdır. Ekim Devrimi'nin kazanımlarından üniversite yurtlarının koşullarının iyileştirilmesi mücadelesine kadar herşey devrimci bir propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinin konusu ve kitle mücadelesinin geliştirilmesinin aracı olmalıdır. İlerici ve devrime sempati duyan gençlik gruplarının kazanılması çalışması, en geniş gençlik yığınlarını politikleştirme faaliyetiyle birlikte yürütülmelidir.

Gerçekte üniversite çalışması, tüm baskılara rağmen geniş kürsüleri de barındırmaktadır. Kulüpler, topluluklar ve kültürel-akademik birleşimler, devrimci öğrencilerin müdahalelerine açıktır. Kaldı ki, devletin ve rektörlüklerin apolitikliği teşvik etmek için izin verdiği kulüplere olabildiğince müdahale etmek yetmez, aynı zamanda devrimci bir faaliyet yürütmenin aracı olarak bu kulüp ve topluluklar yaratılmalıdır da. Elbette yine kaba slogancılık yanışına düşmeden.

İstanbul yüksek öğrenim gençliği hareketinin aşması gereken belki de en çetin sorun "grupçuluk" hastalığıdır. Emekçi kitlelere ve gençliğe yönelik saldırılar karşısında ortak gündemli ve birleşik bir hat kurulamaması, sermaye devletin emekçi ve gençlik hareketi karşısındaki temel avantajlarından birisini oluşturuyor. Üniversitelerde '96'da belli ölçüde çözülmüş gibi görünen sorun, bu hareketliliğin ivme kaybetmesiyle yeniden nüksetti. Yukarıda değinildiği gibi, hemen her siyasetin bir kitle örgütü girişimi ile daha da derinleşti, yine herkes kendisi dışındakini yok saydı. YÖK protestoları dahil gençliğin ortak mücadele hedefleri zayıf katılımlı farklı eylemlere konu oldu. Oysa örneğin AGİT zirvesi ve Clinton'ın ziyareti anti-emperyalist bir eylemlilik geliştirebilmek için önemli bir fırsattı. Ancak bu başarılamadı. Üniversitelerde komünist gençliği diğer çalışma tarzlarından ayıracak olan özelliklerden birisi de, gençliğin birleşik mücadele hattını oluşturmada göstereceği çaba olacaktır.

Son söz olarak şu söylenebilir: Düzenin her gün yeni skandallarla ve zayıflıklarıyla teşhir olduğu bu dönemde üniversitelerde yürütülecek devrimci bir kitle çalışması, gerek partinin ve komünist gençliğin politik etkisini artıracak, gerekse işçi sınıfı savaşımı sırasında yanında yığınsal gençlik hareketi gibi bir müttefik bulacaktır.

(Ekim Gençliği'nin Şubat 2000 tarihli 35. sayısından alınmıştır.)

Zindanlar ve zindancılık-2

1990'lı yıllar ve zindanlar

(Bu metin Kızıl Bayrak'ın 13 Haziran '98 tarihli 58. sayısından itibaren dört bölüm halinde yayınlanmıştır)

Habip GÜL

12 Eylül zindanlarında '80'lerin ikinci yarısından sonra kendine has bir siyasal yaşam oturtulmuş olmakla beraber, adeta bir savaş yorgunluğu ve bundan doğan mevcut statüyü korumaya dayalı bir anlayış ve yaşam tarzı egemendi. Sayısız direniş ve ağır bedeller ödenerek kazanılmış olan mevziler, devrimci kimliğini ve değerlerini koruyan az sayıdaki devrimci tarafından daha ileri mevzilere sıçramanın ve özgürlüğe koşmanın bir basamağı olarak değerlendirilebildi. İdeolojik ve fiziki olarak 12 Eylül'e teslim olmuş olanlar başta olmak üzere, hapiste yatanların büyük bir bölümü için ise tam bir rehabet, çürüme, yozlaşma, geçmişle hesaplaşma kisvesi altında devrim ve sosyalizm idealini, devrimci örgütlenmeyi sorgulama kampları haline gelmişti zindanlar. Sovyetler Birliği ve öteki Doğu Bloku ülkelerindeki çöküş bu süreci ayrıca hızlandırdı.

1987'ye gelindiğinde, biriken öfke başta işçi sınıfı olmak üzere emekçiler ve öğrenciler şahsında kendini eylemliliklerle ifade ediyor ve sokağa taşıyordu. Bu durum sermaye sınıfının yapısal (iktisadi ve siyasi) krizini derinleştiriyordu. Devrimci hareket yeniden bir canlanma yaşıyordu. Toparlanma, geçmişi sorgulayarak aşma ve ayrışma çabası, komünist hareketin (EKİM) doğumunu da sağladı. Devrimci harekete mensup geleneksel gruplar, geçmişi aşan bir kapasite ortaya koyamamakla birlikte, belli ölçülerde toparlanmayı başarabildiler.

141-142'yi kaldırma kisvesi altında "Terörle mücadele yasası" saldırısı

12 Eylül, sermaye devletine 24 Ocak Kararları'nı uygulama ve ancak birkaç yıllık bir soluklanma olanağını sunmuştu. Daha '84'lerde cılız da olsa başlayan işçi grevleri ve eylemleri '87'de ivmelenerek, '89-'90 bahar eylemlilikleri ve '90-'91 madenci fırtınasıyla doruğa çıkacaktı. Sınıf ve kitle hareketinin bu öfke kabarış karşısında, sermaye devleti kendi klasik ama bir o kadar da etkili silahı olan "demokrasiye geçme" ve bunun için "fedakarlık" kozunu kullanmaya başladı. 12 Eylül'ün terbiye ettiği mücadele yorgunlarının da alkışları arasında, 141-142 ve 163. maddelerin kaldırılması ve böylelikle 12 Eylül'ün ağırlıklarından kurtulunması dillendirildi. "Demokratikleşmenin ve insan haklarına saygının" örnekleri olarak alkışlanan bu söylemlerin arkasındaki savaş hilesi, 12 Nisan 1991'de tüm çıplaklığı ile açığa çıktı. 12 Nisan 1991'de, 141-142. ve 163. maddeleri kaldırılarak, yerine 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası yürürlüğe konuldu. 3713 sayılı yasa, genelde toplumsal muhalefete özelde ise devrimci, öncü kesimlere yönelik 12 Eylül'ü de aratacak yeni bir saldırıydı. Bu yasaya göre, devletin yasalarını zorlayan ya da çıkarlarını zedeleyen her eylem terör eylemi, eylemi gerçekleştirenler ise terör örgütü üyesi sayıldı.

Örneğin 3713 sayılı yasanın 1. maddesinde

"Terör ve terör örgütü" tanımı şöyledir:

"Madde-1- Terör: Baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden birisiyle, anayasada belirtilen cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuk, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek, devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk devletinin ve cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, devlet otoritesini zaafa uğratmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, devletin iç ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü

eylemlerdir.

Bu kanunda yazılı olan örgüt, iki veya daha fazla kimsenin aynı amaç etrafında birleşmesiyle meydana gelmiş sayılır."

Görüldüğü üzere, örgüt kurmak ya da örgüt üyesi olmak için iki kişinin aynı amaç doğrultusunda biraraya gelmesi yeterli olabiliyor. 6., 14. ve 20. madde ile de toplumda ajanlık ve muhbirlik teşvik edilerek, bu işi yapanlar devlet güvencesine kavuşturuldu.

Örgüt mensuplarına yardım edenlere ve örgütle ilgili propaganda yapanlara, fiilleri başka bir suç oluştursa bile, ayrıca bir yıldan beş yıla kadar hapis

"Genel direnişimizi zaferle sonuçlandırdık"

Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür

"Hiçbir güç devrimci tutsakları teslim alamadı, alamayacak!" Faşist sermaye rejiminin başta Buca katliamı olmak üzere, Ümraniye tabutluğu, sürgün sevkleri ve tecrit politikalarıyla, devrimci kimliğimize ve onurumuza yönelik teslim alma saldırılarını sistematik bir genel saldırıya dönüştürmesine cevabımız bu oldu. Bedeli ne olursa olsun, boyun eğmeyeceğiz! dedik ve öyle yaptık.

Boyun eğmeyeceğimizi ve düşman saldırılarını boşa çıkartacağımızı yalnızca ilan etmekle yetinmedik, bu sözlerimizi genel direniş eylemimizle somutlaştırarak, kavgaya atıldık. Barikat kavgamızda: Buca katliamını gerçekleştirenlerden hesap sormak, Ümraniye tabutluğunun kapatılması, devrimci kimliğe ve onura yönelik saldırılara ve tecrit-sürgün-sevk politikalarına son verilmesi, tüm cezaevlerinin temel taleplerinin kabul edilmesi istemlerini öne sürdük ve kazandık.

Ümraniye tabutluğunu devreye sokarak Bayrampaşa Cezaevi'ni tasfiye etmeyi planlayan ve böylece devrimci irade ve inisiyatifini parçalamayı amaçlayan düşman, devrimci iradenin sarsılmaz kararlılığı karşısında gerileyerek, Ümraniye tabutluğunun boşaltılmasını kabul etmek zorunda kaldı. 7 Kasım gecesi Buca'daki devrimci tutsakların temel taleplerinin kabul edilmesiyle sermaye devletinin zindanlara yönelik saldırısı boşa çıkartılmış ve genel direnişimiz tam bir zaferle sonuçlanmıştır.

23 cezaevinde sürdürdüğümüz genel direniş eylemimizle, düşmanın genel saldırısına set çektik, zindanlara yönelik hesaplarını boşa çıkarttık. Faşist sermaye devletinin topyekun savaşının zindanlardaki uzantısı olan genel saldırısını, başeğmez bir kararlılıkla püskürttük.

Zindan mücadelesinde, birlikte başlamaya ve birlikte bitirmeye dayalı genel bir direnişin örgütlenmesi ve başarıya ulaştırılması, ilk kez bu genel direniş eylemimizle gerçekleştirilmiştir. Tümöyle siyasal boyutlu olan genel direniş eylemimiz, siyasal zaferle taçlanmıştır. Direnişimizin en önemli kazanımlarından biri de budur.

Genel direnişimizin zaferi, gerçekte devrimci dayanışmanın ve aynı mevzide çarpışmanın ve bu mevzide başarıya ulaşmanın zaferidir. Genel direnişimizin ayırt edici kazanımlarından bir diğeri de budur. Genel direnişimizin zaferi, hiçbir gücün devrimci iradeden, devrimci kararlılıktan ve devrimci coşkudan oluşmuş direnci kıramayacağını bir kez daha göstermiştir.

Ve yine genel direnişimiz ve onun kazanımları, düşmanın kontra saldırılarının püskürtülmesinin yolunun, tek tek ve yalıtık karşı koyuşlardan değil, birleşik-militan bir genel direnişten geçtiğini bir kez daha göstermiştir. Genel direnişimiz ve onun pratik süreci, zindan mücadelesinin sınıf mücadelesinden ve onun devrimci iktidar kavgasından ayrılmayacağını ve ondan kopuk yürütülemeyeceğini, tam tersine onun bir parçası olarak sürdürülmesi gerektiği gerçeğini, herkese çok açık bir biçimde hatırlatmıştır.

Kazanımlarımızı, devrim ve sosyalizm kavgasının bir mevzisi olduğu bilinci ve kararlılığı ile koruyacağız. Düşmanın yelteneceği her türlü saldırı ve tertibe anında karşı tavır koyacağımızı, komünist ve devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağını, bedeli ne olursa olsun üzerimizde oynanacak her türlü oyun ve hesabı bozacağımızı, dost düşman herkese bir kez daha ilan ediyoruz.

Yaşasın genel direnişimizin zaferi!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Buca katliamının hesabını sorduk, soracağız!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

ve elli milyon liraya kadar ağır para cezası hükme bağlandı.

Evet, bu yasanın yargılama ve cezai yönlerine hiç değinmiyoruz. Sadece şu kadarını belirtelim ki, 141-142'ye göre yargılananlar ve hüküm giyenler aldıkları toplam cezanın **beşte ikisini yatıp çıkıyorlarken**, 3713 sayılı yasadaki ceza alanlar **dörtte üçünü** yatmak zorunda kalıyorlar.

Belli maddelerden kimi alıntılarla da gösterdiğimiz gibi, bu yasa özünde 12 Eylül hukukunu toplum nezdinde meşrulaştırmanın hamlesiydi. İşkence, sokak infazları ve katliam yapanları yasal dokunulmazlık zırhına büründürmeyi amaçlıyordu.

İlgili yasanın (3713) bir diğer özelliği de, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırı boyutudur. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı yasanın 16. maddesi şöyle düzenlemişti:

“Madde 16: Bu kanun kapsamına giren suçlardan mahkum olanların cezaları, tek kişilik veya üç kişilik oda sistemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir.”

Bu kurumlarda açık görüş yaptırılmaz. Hükümlülerin birbirleriyle irtibatına ve diğer hükümlülerle haberleşmesine engel olunur.

Bu kurumlarda cezasının en az üçte birini iyi halle geçiren hükümlüler (. .) diğer kapalı infaz kurumlarına nakledilebilirler

Bu kanun kapsamına giren suçlardan tutuklananlar birinci fıkrafta gösterilen şekilde inşa edilmiş tutukevlerinde muhafaza edilişler. İkinci fıkra hükümleri tutuklular hakkında da uygulanır.”

Evet, bir tarafta 3713 sayılı yasanın yürürlüğe girmesiyle yürürlükten kalkan 141, 142 ve daha sonra, 22 Temmuz '91'de, Anayasa Mahkemesi kararıyla kapsam dahiline alınan TCK'nın 146/1 maddesinden hüküm giymiş olanlar “şartlı tahliye” ile serbest bırakılırken, diğer yandan bu “şartlı tahliye”nin içeride ve dışarda yarattığı beklenti ve toz duman fırsat bilinerek, “Terörle Mücadele Yasası”nın 16. maddesi uygulamaya konuldu.

Dönemin koalisyon hükümetinin 14 Kasım '91'de aldığı kararla, bir çok cezaevinde devrimci tutsaklara saldırarak 206 devrimci tutsak Eskişehir tabutluğuna götürüldü. Bu tabutluk genelgesinin ilk kapsamlı uygulanışı idi. Çeşitli cezaevlerinde bulunan devrimci tutsakların “Eskişehir Tabutluğu Kapatılsın!” talebiyle başlattığı süresiz açlık grevi direnişi karşısında, terör devleti geri adım atarak tabutluğu kapatmak zorunda kaldı. Bu yönüyle devrimci tutsaklar tabutluk saldırısına karşı bir zafer kazanmışlardı. Ama aynı yasayla, sermaye devleti, devrimci tutsakların nice bedeller ve acılar pahasına kazandıkları birçok hak ve mevziyi de çok kolay ve sancısız gasp etmişti. Açık görüş hakkı bunlardan biriydi.

Terörle Mücadele Yasası (3713) zindanlarda nasıl karşılandı? Nasıl karşılanmalıydı?

“Terörle Mücadele Yasası”nın yürürlüğe girdiği 12 Nisan 1991'de, adli ve siyasi olmak üzere cezaevlerinde toplam 46 bin tutuklu ve hükümlü bulunuyordu. Bunların yaklaşık 3.500'ü siyasi tutukluydu. Yine dönemin Adalet Bakanı'nın verdiği rakamlara göre, şartlı tahliyeden ilk anda 46 bin tutuklu ve hükümlüden 19.774'ü yararlandı. Bunlardan da “sağ ve sol olmak üzere” yalnızca 708'i siyasi idi. Temmuz '91'de Anayasa Mahkemesi'nin şartlı tahliye yasasındaki kimi sınırlandırmaları iptal etmesi üzerine, TCK'nın 146/1 maddesinden tutuklu ve hükümlü 1000'in üzerinde kişi daha tahliye oldu. Sadece 125. maddeden hüküm giyenler şartlı tahliyeden yararlandırılmadı.

Aslında “şartlı tahliye”nin, **deyim** uyuşsa, “**cürümünden fazla yer yakmışım**” söyleyebiliriz. Düzen medyasından sosyal-demokratına, liberalinden kimi “devrimciler”e kadar bütün kamuoyu. “şartlı tahliye”ye ve şartlı tahliyedeki “adaletsizliğe” kilitlenmiş durumdaydı. Bu tam da sermaye devletinin yaratmaya çalıştığı ortamdı. Yani kurtun dumanlı havayı sevmesi gibi. Bir yandan, “Terörle Mücadele Yasası”yla devlet terörü yasalastırılmış, işçi sınıfı ve emekçi halkların günlük yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getirilmiş; diğer yandan, tabutluk uygulamasına en uygun ortam doğmuştu.

Nihayet 4 Kasım 1991'de birçok cezaevine saldırarak onlarca tutsağın yaralanmasıyla sonuçlanan bir sürgün uygulandı. 206 devrimci tutsak Eskişehir tabutluğuna nakledildi. Buna karşı belli aralıklarla da olsa hemen hemen siyasi tutsakların bulunduğu bütün cezaevlerinde süresiz açlık grevleri başladı. Açlık grevlerinde her cezaevinin kendine özgü talepleri olsa da, esasta iki önemli talepte somutlanıyordu. 1. Eskişehir tabutluğu kapatılsın! 2. “Terörle Mücadele Yasası” kaldırılınsın!

Komünistler olarak o dönem bulunduğumuz cezaevlerindeki konsey ya da platformlarda, daha SAG tartışmaları sürerken, “Terörle Mücadele Yasası kaldırılana kadar SAG'a devam edilmeli, 45. günden sonra ölüm orucuna dönüştürülmelidir” önerisinde bulunmuş ve tartışmayı bu çerçevede yürütmüştük. Ölüm orucu, daha merkezi bir karar olması gerektiği için tartışmaları eylemlilik sürecine bırakılmış, ama Terörle Mücadele Yasası kaldırılana kadar devam edilmesi konusunda birçok örgüt mutabık olmuştu.

Ne var ki, gerek cezaevlerinin kendi arasındaki koordinasyonsuzluğu ve eylemlerin merkezileşememesi, gerekse eylemin 20. gününde (24 Kasım 1991) Eskişehir tabutluğunun kapatılması, zaten cılız olan kamuoyu desteğini iyice zayıflatarak birkaç aile ile sınırlaması ve burjuva medyanın eylemlere yer vermemesi, (Buca'da eylem 40. güne geldiğinde *Cumhuriyet* gazetesinde ancak küçük bir haber olarak çıkabildi) birçok cezaevinde eylemlerin ya sonuçlanmasına ya da kendi özgül sorunlarına kilitlenmesine kadar gerilemesi nedenleriyle, karar uygulanamadı.

Dolayısıyla, Terörle Mücadele Yasası'na karşı ne cezaevlerinde, ne de dışarıda devrimci hareket tarafından güçlü bir kampanya başlatılamadı. Kimi cılız tepkileri ise, dönemin SHP'sinin Terörle Mücadele Yasası'nın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurusu törpüledi ve toplumda bir beklenti yaratarak tepkileri sönmülendirdi. Böylelikle TMY cezaevlerinde de, dışarıda da hiçbir zorlukla karşılaşmadan uygulandı. Cezaların infazı dörtte üçe çıktı. Siyasi tutsaklar yeniden bir savunma pozisyonuna geçti. Eskişehir tabutluğunun kapatılması yeterli sayıldı. Tabutluğun kapatılmamış olması elbetteki o gün büyük bir zaferdi. Ancak esas zafer TMY'nin kaldırılması olacaktı. Gözden kaçan ise bu oldu.

1991-92 yılları, Kürdistan cephesinde serhıldanlar yılıdır. Bu serhıldanlar belli yönleriyle büyük metropoller etkilense de genel anlamda işçi sınıfı ve emekçiler cephesi bir durgunluk ve önceki yıllara nazaran bir gerileme sürecini yaşıyordu. Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki geriye dönüşler, uluslararası alanda sosyalizmin prestij kaybına neden olmakla kalmamış, yeni bir tasfiyeci dalgayı da beslemişti. Komünist hareket de dahil Türkiye devrimci hareketi bu dalgadan yeterince nasibini aldı.

Sosyalizmin prestij yitimi emperyalist/kapitalist sisteme muazzam olanaklar sağlamıştı.

Emperyalist/kapitalist sistem sosyalizm sahsında işçi sınıfı ve emekçi halkların gelecek umutlarına karşı

ideolojik bombardımanın yanı sıra, Yeni Dünya Düzeni stratejisi çerçevesinde çok yönlü bir saldırı furyası başlattı. Bu durum (sosyalizmin prestij yitimi), sermaye düzenine geçici bir soluklanma sağlasa da, kısa sürede, Yeni Dünya Düzeni'nin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı çok yönlü bir savaş narası olduğu açıkça görülecekti. Türk sermaye sınıfı da bu dönemden kendi cephesinden yeterince yararlandı.

Sermaye sınıfının yapısal krizi dolayısıyla artan sömürü, baskı ve zulüm, sınıf cephesinde yeni patlama dinamikleri yaratıyor ve mayalıyordu. Sermayenin faşist iktidarı ise artık daha çok terör sopasını kullanmaktaydı. Baskı ve terör toplumun tüm alanlarına yaygınlaştırıldı. Bu terör ve baskının bir ayağını da, kuşkusuz her zaman olduğu gibi, zindanlar oluştuyordu. Çünkü düzen, devrimcileri her alanda ezmek, teslim almak istiyordu.

Sermaye devleti, devrimci tutsakların bedeller ödeyerek kazandıkları hakları gasp ediyor, siyasi kimliklerine saldırıyordu. Tecrit ve itirafçılaştırma politikasına her geçen gün hız kazandırılıyordu. Tutsaklar bu kişisizleştirilme ve teslim alma politikalarına süresiz açlık grevleri ve fiili direnişlerle set oluşturdıkları oranda ise, Buca'da (21 Eylül 95'te asker ve gardiyanlar saldırarak DHKP/C'li 3 tutsağı; Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç, Yusuf Bağ katletmişti) olduğu gibi açık katliama yöneliyordu. Bu yönüyle de Buca bilinçli olarak seçilmiş ve katliam gerçekleştirilmişti.

Faşist iktidar, devrimci tutsakları sindirmeye ve teslim almaya yönelik bu katliamdan umduğunu aksine devrimci tutsakların barikat direnişiyle karşılaşmıştı. Sermaye devleti bir daha baltayı tasma vurmamıştı. Çünkü Buca katliamından sonra EKİM, TİKB, TKP(ML), DHKP/C, MLKP, TKP/ML, TKEP/L dava tutsaklarının 23 cezaevinden başlattığı HDÖ, DY, HKG dava tutsaklarının da desteklediği süresiz açlık grevi 45. günde zaferle sonuçlanmış, katliamcı tecrit ve sürgün politikalarını geniş işçi ve emekçi yığınlar nezdinde teşhir etmişti. Direnişin içinde yer alan EKİM'ci tutsakların direnişe ilişkin değerlendirmelerini, yazımızın içinde oluşturduğumuz çerçevede ayrıca yayımlıyoruz.

Devrimci dayanışma ve devrimci iradenin zaferiyle sonuçlanan direnişin kazanımları sadece somut kazanımlar olmadı. Daha da önemlisi, devrimci tutsakların zindanlarda ortak tutum ve eşzamanlı direnişleri bir reflekse dönüştürmeye başlamaları oldu. Örneğin 4 Ocak 1996'da çete devleti Ümraniye Cezaevi'ne saldırarak 4 devrimci tutsağı (Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen, Gültekin Beyhan) katlettiğinde, aynı anda hızlı bir reflekse birçok cezaevinde rehinelere alındı ve barikatlar kuruldu. Bu '80 sonrası zindanlarda gelişen en üst eylem biçimiydi. Düşmana bedel ödetmeyi esas alan bu eylem sadece kısa sürede düşmana diz çöktürmekle kalmadı, o güne kadar zindanlarda gelişen savunma nitelikli eylem çizgisini saldırı çizgisiyle birleştirdi.

Buca ve Ümraniye katliamlarından sonra devrimci hareketin ortak tavır ve düşman karşısındaki hızlı koordineli hareket tarzı, döneme ve ihtiyaçlara uygun özgün örgütlülükleri de yaratmıştı. Çünkü bu iki eylem açıkça göstermişti ki, düşmanın pervasızlaşan çok yönlü saldırıları ancak tüm zindanlardaki tutsakların ortak ve eşzamanlı direnişleri ile püskürtebilinirdi. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu böyle bir sürecin ve ihtiyacın zorunlu ürünü olarak doğdu. 15 Mayıs 1996'da EKİM, DHKP/C, TİKB, TKP/ML, MLKP, TKP(ML) TKEP/L, HKG, HDÖ dava tutsaklarının oluşturdukları merkezi koordinasyon, zindan direnişlerinin kurmaylığı misyonuna sahipti.

(Devam edecek...)

AB ve derinleşen emperyalist rekabet

Son gelişmelerin ışığında AB sürecine bakıldığında, birliğin bir dizi sorunla yüz yüze olduğu görülecektir. Bu sorunları görünür kılan da Romance Parodi'nin açıklamalarıdır. Parodi, 14 Aralık '99 tarihli *The Times* gazetesinde yayınlanan demecinde şunları söyledi: *"İngiltere AB içerisinde kalıp kalmamaya kendisi karar verecektir. Şu anki çizgisini izlediği takdirde İngiltere'nin kendisini birlikten dışlanmış olarak bulabilecektir."*

Dönemin özellikleri ve gelişme yönü, emperyalist tekellerin ve ülkelerin bir dizi birleşme ve bloklaşma çabası içerisine girmelerini getiriyor. R. Parodi'nin açıklamaları, Avrupalı emperyalist tekellerin bu yönlü çabalarından ayrı değil. Açıklama, AB'nin yanında ve karşısında yer alacak güçlere göre strateji belirlemenin yanı sıra, muhatabı üzerinde bir basınç oluşturmaya da yöneliktir.

Kızısan rekabet ortamında Avrupalı emperyalistlerin tek tek ABD'ye karşı rekabette fazla şanslarının olmadığı açıktır. Bu süreci tek tek emperyalistler olarak karşılamının zorluğu, böylesi bir birliği bir zorunluluk haline getiriyor. Bunu gören Avrupa emperyalizmi, süreci daha güçlü karşılamak ve rekabette daha avantajlı bir konuma ulaşmak için güçlerini birleştirme çabalarını artırıyorlar. Zira her gecikme önemli fırsatların ve kazanımların kaybı anlamına geliyor. Bu birleşme çabalarını, her bir emperyalistin aynı olan gelecek planlarını gerçekleştirme olanağını yakalayacağı geçici bir dönemeç olarak görmek gerekiyor. Birliğin halihazırdaki lideri Almanya. Bununla birlikte, birliğin rekabette elde edeceği olumlu konum üzerinden liderliği ele geçirme planları bileşenlerin özellikle büyüklerinin hedefi. Planladıkları senaryonun gerçekleşmesi durumunda ise, liderlik özleminin Avrupa'yla sınırlı kalmayacağı yeterince açık.

Avrupalı büyük emperyalistler arasındaki uyumun düzeyi birliğin kaderini belirleyecektir. Bugünkü iç uyumsuzluğun gerisinde, birliğin önemli bileşenlerinden biri olan İngiltere'nin tutumunu henüz netleştirememiş olması var. İngiltere'nin tereddütlü olmasının nedenlerinden birisi, AB'nin rekabette başarılı olma olasılığına duyulan güvensizlik. İngiltere AB'nin ABD karşısında yaşayacağı bir yenilginin sonuçlarını hesaplıyor, kaybedebileceğini düşünerek daha temkinli hareket ediyor. Yanısıra, AB içerisinde tuttuğu yer ve halihazırdaki durumu da İngiltere'nin tereddütlerinde önemli bir yer tutuyor. Gerek AB içerisinde, gerekse ABD'ye yedeklenmesi durumunda, konumu onun ikinci planda kalacağını gösteriyor. Bu durum ABD'nin bugünkü üstünlükleriyle de birleşince, ABD'nin yanında saf tutmuş bir İngiltere olasılığı daha yakın görünüyor.

Gelişmelerin farkında olan ABD şimdiden önlemlerini alıyor. Birliğin önemli bir bileşeni olan İngiltere'yi kendi yanına çekmeye çalışıyor. Romance Parodi'nin yaptığı açıklamanın gerisinde, ABD'nin bu alanda katettiği mesafe vardır. Bu açıklamanın gösterdiği bir diğer gerçek ise, AB'nin yakın dönemde iç uyumu ve birliği sağlamaktan uzak olduğudur.

Kısaca ABD-İngiltere yakınlaşmasını ortaya koyan pratik belirtilere göz atalım. Bunların ilki ABD'nin Balkanlar'a fiili yerleşme amaçlı olarak gerçekleştirdiği Yugoslavya müdahalesidir. İngiltere, diğer Avrupa emperyalistlerin bir dizi nedene bağlı tereddütlerinin aksine, ABD'nin bütün planlarının, yönelimlerinin ve kararlarının ateşli bir destekçisi ve savunucusu olmuştur.

Bir diğer gelişme alanı ise Ortadoğu'dur. Ortadoğu'nun emperyalistler için benzersiz yeri ve önemi açıktır. ABD'nin burada İran, Irak ve Suriye ile yaşadığı bir dizi sorun olduğu da bilinmektedir.

AB'nin, özellikle Fransa ve Almanya'nın Ortadoğu'ya yönelik müdahaleleri ABD'yi rahatsız edecek düzeye ilerlemektedir. ABD, İran'a yönelik ambargonun 20 milyon doların üzerinde ticari ilişki geliştiren şirketleri de kapsayacağını açıklamasına rağmen, Fransız petrol tekeli Total'in İran ile bir milyar dolarlık ham petrol anlaşması imzalaması ABD'nin rahatsızlığını artırmıştır.

Bu gelişmenin ardından İngiltere'nin İran ile gelişen ilişkilerine tanık olunuyor. İran'ın ABD'ye yönelik tepkisi henüz doğrudan ilişki geliştirmeye elvermediği için, İngiltere ile gelişen ilişkinin gerisinde ABD'nin olduğunu düşünmek gerekiyor. AB'nin İran'la girdiği ilişkiler, ABD'nin İngiltere üzerinden de olsa İran ile yakınlaşmasını ihtiyaç haline getirmiştir. Bu AB-ABD çatışmasının da su yüzüne vurmasıdır. ABD ile problemli Ortadoğu ülkeleri ilişkilerini farklı emperyalist ülkelerle sürdürme arayışı içerisine girmektedirler. Avrupalı emperyalistler de bu "çelişkileri" kullanarak, bu stratejik bölgeye yerleşme hesapları peşindedirler. ABD'nin yönlendiriciliğinde sürmekte olan İsrail-Suriye görüşmelerini de böyle değerlendirmek gerekir.

Türkiye'nin AB'ye aday üyelik başvurusunun kabul edilmesinin gerisinde de bu iki emperyalist mihrakın planlarının olduğu bilinmektedir. ABD'nin planı, uşaklığı tescillenmiş Türkiye üzerinden AB içerisinde etkisini artırmaktır. AB ise süreç içerisinde Türkiye'nin iplerini kendi eline almayı planlıyor.

Bugün daha belli bölgeler üzerinden sürmekte olan pazar ve nüfuz alanları savaşı, aslında dünya genelinde yaşanan bir yeniden paylaşım kavgasının öne çıkan parçasından başka bir şey değildir. Sürecin bu yöndeki evrimi önümüzdeki dönemde bunu daha görünür kılacaktır.

BİR-KAR'ın direnişçi ENKA işçilerine yönelik bildirisi

Tüm olanaklarımızla ENKA direnişiyle sınıf dayanışmasını güçlendireceğiz!

Enka İşçileri !

17 Ocak'ta ENKA patronları bizzat fabrikaya gelerek kalan 570 işçiyi de sokağa atacaklarını resmen açıkladılar. Yaptıkları açıklamayla işçilerden gelecek sert tepkileri frenlemek için, bir kez daha yalana ve sahte vaadlere başvurdular. ENKA'nın kesin olarak kapatıldığını, ancak çalışanların büyük çoğunluğunu işsiz bırakmayacaklarını söylediler. Artık bu yalanlara ve sahte vaadlere karnımız tok,

Arkadaşlar,

Bugüne kadar değişik eylem biçimleri ve mücadelemizle gerek Rhein-Main bölgesinde, gerekse Almanya genelinde belli bir kamuoyu oluşturduk. Ancak, bu kadar yeterli mi? Bu kadarıyla işyerimizi koruyabilir miyiz? İşçilerin birliğinden ve verdiğimiz mücadeleden aldığımız güçle daha ileri ve etkin bir mücadele örgütlemeliyiz. Son günlerde yaşadığımız belirsizliğe derhal son vermeliyiz.

Bundan sonra ne olacak? Ne istiyoruz? Taleplerimiz nelerdir? Mücadelemizi daha üst bir aşamaya çıkarmak için neler yapabiliriz? Öncelikli olarak İşyeri Komitesi'ni işlevli hale getirmemiz gerekiyor. Örgütsüz ve dağınık hiçbir eylem başarıya ulaşamaz. Sendikayı ve değişik kurumları harekete geçirebilmek inisiyatifinin ifadesi işyeri komitesi derhal oluşturulmalıdır.

İşçilerin ortak iradesini, birlik ve mücadele azmini açığa çıkarmak için sık ve geniş katılımlı işçi toplantıları yapılmalıdır. Bu toplantılarda mücadelemizin amacı, anlamı ve haklı taleplerimiz tüm işçi arkadaşlara kavrılmalıdır.

Çevre fabrika ve işletmelerdeki sınıf kardeşlerimizin desteğini almak için buralara dönük çağrı yapmalıyız. Değişik kurum ve kuruluşları harekete geçirmek için heyetler oluşturarak buraları ziyaret etmeliyiz. Eylemimizin kamuoyuna mal olması ve ENKA patronları üzerinde baskı oluşturmaları için, Frankfurt merkezinde, Eyalet Parlamentosu ve DGB önünde, oturma eylemleri yapmalıyız. Taleplerimizin yer aldığı ve değişik kurumlara iletilmek üzere geniş bir imza kampanyası başlatmalıyız.

Kararlı bir mücadele geliştirmez, sesimizi yükseltmezsek patronların tatlı kârı ve sefil çıkarları uğruna işsizliğin bunalıtıcı sonuçlarına mahkum ediliriz. Bizim işsiz kalmamız, çocuklarımızın geleceklerinin karartılması, patronları zerre kadar ilgilendirmiyor. Kendi kaderimizi kendi ellerimize alalım. ENKA şeflerinin oyunlarını boşa çıkaralım.

ENKA kapatılamaz! İşimizi istiyoruz! Derhal üretime başlansın talebini yükseltelim.

Biz BİR KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu) olarak ENKA işçilerinin yükselttiği mücadelenin yanında olacağız. Tüm gücümüz ve olanaklarımızla ENKA-direnişiyle sınıf dayanışmasını güçlendireceğiz.

İşsizliğe, baskıya, sömürüye, iş yerlerimizin yok edilmesine ve sermayenin oyunlarına karşı birleşelim mücadele edelim.

Yaşasın ENKA direnişi!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİR-KAR

İlhan Yelkuvan için

Köln'de yürüyüş

Emperyalist Alman devleti İlhan Yelkuvan'a dönük tecrit uygulamasını kaldırdı. Bunun üzerine İlhan Yelkuvan ölüm sınırına dayanan eylemine son verdi. Devrimci irade bir kez daha kazandı.

İlhan Yelkuvan'a dönük tecrit koşullarının kaldırılması için uzun sayılabilecek bir destek kampanyası yürütüldü. Çeşitli girişimlerde bulunuldu, çeşitli etkinlikler ortaya kondu. Bunlardan biri de 29 Ocak'ta Almanya'nın Köln kentinde gerçekleştirilen yürüyüşü. Yürüyüşe yaklaşık 400 kişi katıldı. Alman polislerinin son dönemlerde alışkanlık haline getirdiği kitle eylemlerine dönük saldırgan tutumu, bu eylem sırasında da kendisini gösterdi.

Yürüyüşte ortak pankartlar açıldı, İlhan Yelkuvan'ın ölüm orucunda olduğunu anlatan, Alman emperyalizmini ve burjuva hukukunu teşhir eden Almanca-Türkçe dövizler taşındı, sloganlar haykırıldı. Yürüyüşe sonuna değin coşkulu, militan ve disiplinli bir hava hakimdi.

TKİP taraftarları/Köln

ENKA Direnişi'nin temsilcileri ile konuştuk...

Sermaye böl, parçala, yönet politikası izliyor

KB: Direnişiniz nasıl gelişti? İşverenin fabrikayı kapatma kararının gerekçesi nedir?

İşyeri İşçi Temsilcisi: Ağustos '99'da işveren bir karar alarak siparişlerinin azaldığını ve bundan dolayı üretim kapasitesini düşüreceğini bildirdi. Kapasitenin düşürülmesinden dolayı 300 işçinin çıkarılma kararı, Ekim '99'da yapılan bir sosyal planla gerçekleştirildi. 17 Kasım'da Wuppertal'da ekonomi komisyonun katıldığı toplantıda, işveren işlerinin iyi gitmediğini ve bundan dolayı ya Hollanda ya da Kelsterbach fabrikalarından birini kapatacaklarını söyledi.

Bu süreçte biz harekete geçmeye çalıştık. Tabii ki sendikamızla birlikte harekete geçecektik. Sendikal platformda eyleme geçmek istediğimizi, kamuoyu oluşturmak için faaliyet yürütmek istediğimizi anlatmaya, tartışmaya çalıştık. Maalesef Frankfurt şubesinden gelen sendikacı arkadaşlar; "Şu anda işvereni ürkütmeye gerek yok, belki Hollanda'yı kapatırlar, Ya da biz eyleme geçtiğimizde Almanya'daki diğer fabrikaların kapatılmasına neden olabiliriz. İşverenlerin tepkisini üzerimize çekeriz", diyerek bizi engellemeye çalıştılar. Ancak biz bir şeyler yapma kararında ısrar ettik.

22 Aralık'ta bir protesto örgütledik. Bütün işçi arkadaşlarla birlikte otobüslerle Wuppertal'a gittik. Yönetim Kurulu toplantısı sırasında protesto gösterisi yaptık. İşveren 3 Ocak'ta üretime geçeceğini söylemişti. Biz de bu tarihte fabrikanın önüne giderek işverene işyerimizin korunması talebini haykırılım dedik. Böylelikle eylemimiz 3 Ocak'ta 25-30 arkadaşın fabrika önüne gelmesiyle başladı. Sayımızın giderek artmasıyla eylemimiz genişledi. 10 Ocak'ta bir yürüyüş kararı aldık. Bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yaptık. 17 Ocak'da fabrikanın kapatılacağı resmen açıklandı. Bunun üzerine fabrika giriş çıkışlarını terk etmeme, ana giriş kapısında çadır açma kararı aldık. O gün orada İşyeri Komitesi

oluşturuldu ve bu komite eylem çağrısı yaptı.

KB: Sendikanız IGBCE'nin bu direniş karşısındaki tutumu nedir?

İşyeri İşçi Temsilcisi: Biz kendimizi sendikanın dışında görmüyoruz. Bizim tutumumuz sendikanın alması gereken tutumdur. Elbette ki sendikanın eylemimize önderlik yapması gerekiyor. Maalesef bugüne kadar böyle olmadı. Sendikayla bir ayrışma yaşayacaksa bunu direniş içerisinde yaşamamız gerekiyor. Sendika bürokratları bizi engelleme tutumuna girerlerse eğer, onlarla ayrışmadan, kopmadan çekinmiyoruz. Sanırım önümüzdeki dönem böyle bir sürece gireceğiz.

KB: Son yıllarda gerek Almanya'da, gerekse Avrupa çapında sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik kapsamlı bir saldırısı var. Bu saldırıyı geri püskürtmek işçi sınıfının birleşik ve kararlı mücadelesiyle olanaklı mıdır? Bu mücadele de direnişizin deneyimleri, dersleri ve öğrettikleri nelerdir?

İşyeri İşçi Temsilcisi : Almanya'da işyerlerinin yok edilmesi bugünden başlayan bir olay değil, '90'ların başında geniş bir saldırı başlatıldı. Büyük ölçekli işletmeler kendi içinde parçalanarak, taşeronlaştırma sistemi yaygınlaştırıldı. Buraya 20 km yakındaki Höchst işletmesinde, 20.000 işçi çalışıyordu. Taşeronlaştırma ve üretimin başka ülkelere kaydırılması sonucu muazzam işçi kıyımı yaşandı. Yine yanbaşımızdaki OPEL işletmesinde, 55.000 işçi çalışıyordu. Şimdi yarıya düşürüldü. Bunun bir dizi nedeni var.

Biz şunu biliyoruz. Bu işyeri artık kapanmıştır, burayı açtırma gücümüz yok. Ama biz buradaki direnişimizle gelecekte aynı sorunlarla karşı karşıya gelecek işçilere mesaj vermek istiyoruz. Bizi şu anda yalnız bıraktınız, bizim işyerimizi

kolayca kapattılar. Gelecekte biz buradan çıkardığımız deneyim ve derslerle onları yalnız bırakmayacağız. Bu konuda ben ümitliyim. Birçok işletmeden mesajlar geliyor, bizi sevindiriyor. Demek ki sınıf dayanışması zayıfta olsa gelişiyor. Bunları bir yöne kanalize etmek gerekiyor.

KB: Sendikanızın bu direniş karşısındaki girişimlerini yeterli buluyor musunuz?

2. İşyeri İşçi Temsilcisi : Yetersiz buluyoruz. Burada da en büyük görev sendikalara düşüyor. Fransa'dan bir örnek vermek istiyorum. İşverenle, işçiler arasındaki çatışmalarda sendika politik bir karar alarak yüzbinlerce üyesini sokağa dökabiliyor. Fransız işçisine saygı duymak gerektiğini düşünüyorum. Bundan birkaç yıl önce Tunus'taki direnişçi 120 kişinin ölümüyle hükümetin geri adım attığını gördük.

Buna benzer kitlesel direnişler karşısında hükümetlerin ve sermayenin geri adım atması örnekleri çok yaşanmıştır. Yaşadığımız ülkede bu konuda bir zayıflık var. Soğuk savaş döneminde sermaye tavizkar davranmak zorundaydı. Ancak, duvarların yıkılışından sonra dünya benimdir diyor. Sermaye artık sloganına uygun davranıyor. Böl, parçala, yönet. Avrupa'da da bu politikayı tüm çıplaklığıyla uyguluyorlar.

KB: Artık direnişin belli bir aşamasına gelmiş bulunuyorsunuz. Son olarak talepleriniz nedir? Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

2. işyeri İşçi Temsilcisi : O konudaki düşüncelerimiz artık iyice belirginleşti. Taleplerimizi bütün işçi arkadaşlarla direnişin içinde tartışarak oluşturduk. Biz mücadeleye başlarken kaybetsek de kazansak da hep birlikte demistik. Biz bugüne kadar buna uygun davrandık. Taleplerimizi yazılı olarak önümüzdeki dönemde işverene vereceğiz.

KB: Sınıf dayanışması açısından bakıldığında, direnişinizi ne ölçüde kamuoyuna duyurabildiniz? Şimdiye kadar yaptıklarınız yeterli mi sizce?

2. İşyeri İşçi Temsilcisi : Direniş başladığında bizim işlerimiz çok yoğundu. Diğer işletmelere haber verme, destek talep etme sorumluluğunu sendikaya bıraktık. Ancak, süreç içerisinde acım atılmadığını gördük.

Direnişimiz yerel ve merkezi basında oldukça çok yer aldı. Yürüyüşler, çocuklarımızın okulları boykotu ve eylem yapmaları, bölge halkının desteği yaşandı. Ancak, diğer sektörlerden anlamlı sınıf dayanışması gelmedi. Üretimi durdurmak, kitlesel eylem ve ziyaret vb. şeyler yaşanmadı. Ancak, önümüzdeki süreçte bu doğrultuda adım atma kararımız var.

ENKA Direnişi devam ediyor!

3 Ocak'ta başlayan direniş devam ediyor. İşçiler fabrika önünde yaktıkları ateşi söndüremiyorlar. Kurulan çadır dolup taşıyor. Son on günde iki ayrı işçi toplantısı düzenlendi. İşçiler eylemlerini, neler yapabileceklerini ve nasıl organize olup harekete geçeceklerini tartıştılar.

Son toplantıya Dortmund'tan Hösch çelik işçileri ile son günlerde Alman kamuoyunda adı sıkça duyulan Philips Holzman işçileri katıldı. Kendi deneyimlerini ve sermayenin saldırılarını anlattılar. Son toplantılarda ayrıca Dayanışma Platformu oluşturuldu. Birkaç kurum ve kişi ile BİR-KAR olarak bizimde içinde yer aldığımız platform anlamlı bir adım oldu.

BİR-KAR olarak ikinci bir bildiri çıkararak sürece müdahalemizi ve desteğimizi sürdürüyoruz. Ayrıca, bir toplu ziyaret örgütledik. Ziyaretimizde bir arkadaşımız mesajımızı okudu ve bunu direniş panosuna astık. Ayrıca çıkardığımız bildirileri yaygın dağıttık. Sınıf dayanışmasını örnek ve ENKA direnişini yaymak için üzerimize düşeni yapacağız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arxiv.org>

Heisen/Almanya

Cezaevleri Kurultayı İHD merkezinin marifetiyle adeta geçirildi

Hayati bir güncel sorunda yasak savma tutumunun gerisinde ne var?

'86'lı yıllarda tutuklu ailelerin girişimi sonucu kurulan ve sonraki dönemlerde ailelerin çabalarıyla ayakta kalabilen İnsan Hakları Derneği, kurulduğundan bu yana kendi bünyesindeki üyeleri de dahil olmak üzere birçok kişi için tartışma konusu olabildi. Geçmiş dönemde tüketilen ve İHD'nin mücadele hattını belirleyecek olan asıl tartışma ise; dernek "tüm insanların" haklarını mı savunmalı, yoksa sınıfsal çıkarları mı gözetmeli, tartışmasıydı. Sonraki yıllarda devrimcilerin bu mevzilerden geri çekilmesi, uzlaşmacı zihniyete sahip olanların yönetimi ele geçirmesi, İHD'yi bugünlere getirdi.

İHD'nin bugünkü kimliği, sistemle çatışmaya yol açmayacak sınırlarda bir muhalefette ifadesini bulmaktadır. Öyle ki, Kürt hareketinin devrimci kimliğini koruduğu dönemde, "genel insan hakları" sorunu çerçevesinde, yalnızca yargısız infaz, katliam ve kaybetmelere karşı çıkılırken, bugün Kürt hareketinin teslimiyetçi platformunun savunusu yapılmaktadır. Barış, af ve idam sorunu "demokratik cumhuriyet" ile çözüleceği için, devlet destekli bu kampanyaya İHD de ortak olmaktadır. İHD eski Genel Başkanı Akın Birdal, Ulucanlar katliamından bir gün önce alelacele tahliye edildiğinde, içeride devrimci tutsaklar koğuşturmuşken, görüşleri yasaklanmışken ve onlara yönelik saldırı hazırlığı yapıyorken, bunların hiçbirine değinmeyip, Kürt sorununun barışçıl çözümünün şart olduğunu dile getirmiştir.

Kuşkusuz İHD yalnızca Kürt sorunu ile ilgilenmemekte, düşünce özgürlüğü, TMY, hak ihlalleri, gözaltı, kaçırma, kaybetme, marjinal kesimlerin sorunları, deprem vb. ile ilgilenmektedir. Ama tümünün ortak keseni, sorunların dile getirilmesi, teşhir edilmesi, fakat buna karşı bir mücadele hattı sergilenmemesi ve sistemle karşı karşıya gelmekten çekinilmesidir.

Uzun bir süreden beri İHD bünyesinde cezaevlerine yönelik çalışmalar, yönetime tabi olmak şartıyla, cezaevi komisyonları ve masalarınca yürütülmektedir. Hücre tipi saldırısına karşı bugüne kadar yürütülen çalışmalar saldırıyı püskürtme perspektifinden uzak kalmıştır. Bunun nedeni şubelerdeki komisyonlarda değil, bizzat yönetimde aranmalıdır.

İHD yönetimi, ülkenin yakıcı sorunlarına müdahale etmek amacıyla gündemine iki etkinlik almıştır. Birincisi Barış Konferansı; ikincisi ise Cezaevleri Kurultayı. Her ikisine verilen önem birbirinden çok farklıdır. Birincisi için İstanbul'un lüks otellerinde yer ayarlanırken, ikincisinin tüm çalışması için 270 milyon zorlukla ayrılabilmiştir. Çünkü birincisinde burjuvazinin talepleriyle İHD'nin taleplerinin çakışması söz konusudur. İkincisi ise, sermaye devleti ile karşı karşıya gelmeyi gerektirmektedir.

Cezaevi Kurultayı çalışmaları yaklaşık iki ay önce başladı. Genel Merkez'in bu kampanyayı Ankara Şubesi'ndeki sınırlı sayıdaki genç arkadaşla vermesi demek, kurultay organizasyonunun Ankara Şubesi'nin ve Genel Merkez'in denetimine geçmesi anlamına geliyordu. Başından itibaren cezaevlerine

yönelik bir mücadele perspektifi sunulmaması, bir eylem programı ortaya konulmaması ve saldırıyı püskürtme kararlılığından yoksun olunması nedeniyle, hazırlıklar da sınırlı ve dar kaldı. Bildiriler bir hafta önce çıkarıldı, yaygın bir afişleme yapılmadı.

Kurultaya bir hafta kala yeni bir düzenleme yapılarak, iki gün olarak planlanan kurultay tek güne indirildi. İlk gün çeşitli ana başlıklar altında masabaşı toplantıları yapılması kararı alındı. Devlet uzun bir süreden beri, özellikle Ulucanlar katliamı sonrasında, medya aracılığıyla hücre tipine yönelik etkin bir kampanya yürütüyor ve bir dizi aldatıcı argüman kullanıyor. Masabaşı toplantıları, sorunların tespit edilmesi ve devletin iddialarının bir bir mahkum edilmesi açısından çok önemliydi. Ancak bu çalışmanın ön süreçte yapılması ve kurultayın tek güne sıkıştırılmaması gerekiyordu. Tüm program tek güne sıkıştırıldığında, istenen verimin sağlanamayacağı açıktı.

Kurultay günü yaşananlardan ise daha fazla sonuç çıkarmak gerekiyor. Birincisi, kurultaya katılım, İHD tarafından kamuoyuna yönelik etkin bir çalışma yapılmadığını gösteriyor. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı kurultayın %90'ını aileler, geri kalanını destek için gelen gençler ve kurum temsilcileri oluşturuyordu. İkincisi; öncelikle kurultayın hangi amaca hizmet ettiği saptanmalı, bu çerçevede sorunun muhatapları tespit edilmeli, kurultay sorunun sahipleri tarafından gerçekleştirilmeydi. Oysa tam tersi bir tabloyla karşılaştık. Günler öncesinden, tutsakların tebliğlerinin okunup-okunmaması, siyasi temsilcilerinin tanınıp tanınmaması tartışılmıştı. Öte yandan, diğer illerden gelen ailelerin komisyonlarının hazırladığı listeler Ankara tarafından biçilmiş, böylece hem ailelerin hem de illerdeki cezaevi komisyonu bileşenlerinin inisiyatifi çiğnenmiştir. Ön sürecin kurultaya yansımaları ise, tutsakların tebliğleri ve ailelerin konuşmalarının son bir saate sıkıştırılması olmuştur. Saldırıya uğrayanlar, katledilenler, yerlerde sürüklenenler onlar olmasına rağmen, seslerini duyurmaları, taleplerini haykırmaları mümkün olamamıştır. Dolayısıyla kurultaydan ne bir eylem takvimi, ne de bir mücadele programı çıkmıştır. İHD'nin istediği tarzda, yasak savma mantığıyla, kurultay adeta oldu bittiye getirilmiştir.

Kurultaya en fazla ilgiyi gösterenler kuşkusuz aileler oldular. Bu hem kurultaya katılımlarından, hem de toplantı süresince eksilmeyen ilgi ve coşkularından belli oluyordu. Aileler 4-5 ilden otobüsler tutarak Ankara'ya gelmişlerdi ve düşünce ve taleplerini haykırmak istiyorlardı. Devrimci tutsakların ve devrimcilerin, özellikle Ulucanlar katliamı sonrasında ailelere yönelik sürecin yakıcılığını anlatmaları sonucu, ailelerde saldırının kapsamı, boyutu ve hücrelerin yaratabileceği tahribatlar konusunda hiçbir tereddüt kalmamıştır. Katılımlarından, attıkları sloganlardan ve alkışlarından sürece hazırlıklı oldukları, bedel ödeme ve ödetme noktasındaki kararlılıkları ortaya çıkmıştır. Tek ve en önemli ihtiyaçları önderdiktir. Ve

bu konuda, bugüne kadar İHD'ye belli bakımlardan bel bağladıkları açıktır. Ancak bu kurultayla birlikte bu güven önemli oranda sarsılmış bulunuyor. Ailelerin mücadele isteğine, kararlılığına ancak devrimci önderlik yanıt verebilir ve onun çizdiği mücadele hattı ve eylem programı ile süreçlerden kazanımla çıkılabilir.

Kurultay'ın ortaya çıkardığı bir diğer gerçek de, demokratik kitle örgütleri ve sendikaların durumudur. Halihazırda işçi sınıfının ve emekçilerin en ileri kesimini örgütlü olanlar tutuyor. Ancak bu kesimler hala hücre tipinin ne anlam taşıdığının farkında değiller. Saldırı şu an devrimci tutsaklara yönelik olsa da, asıl hedefin yaşamın hücreleştirilmesi ve bundan dolayı kendileri olduklarını yeterince bilince çıkarabilmiş değiller. Büyük oranda bildikleri ise devletin propagandasından ibaret. "Devlet cezaevine hakim değil, içeriye giremiyor", ya da en ilerisinden "tecriti yani hücreyi kabul etmemek gerekiyor, ancak karşısına önerilebilecek yapının da koğuşturucu olmaması gerekiyor" denilebiliyor. Kurultay günü yaşanan durum bu tablonun ufak bir parçası. Çalışma yapıp yapılmamasından bağımsız olarak, kitle örgütlerinin bu konuya ilgisizliği katılımın darlığından da anlaşılıyor. Konuşma yapacak kurum temsilcileri dışında o kurumun herhangi bir üyesi gözükmezken, diğer kitle örgütlerinin katılımı da temsili düzeydeydi. Bundan sonra, başta aileler olmak üzere tüm devrimcilerin yüzü sınıfa ve emekçi katmanlara dönmelidir. Her türlü araç, yol ve yöntem kullanılarak (panel, toplantı, bildiri, afiş vs.), süreç anlatılarak, ortak eylem takvimleri çıkartılmalıdır.

Kurultay üzerine yapılan onca eleştiriye rağmen, devrimci tutsaklara sahip çıkmak amacıyla farklı illerden gelen yüzlerce kişinin hep bir ağızdan "Hücrelere izin vermeyeceğiz, direneceğiz" sloganını haykırması ve bu eksende birleşebilmesi son derece önemlidir. Halihazırda geri ve uzlaşmacı bir yönetime sahip olmasına rağmen, İHD'nin çalışmaları içinde yer almak ve yön vermek gerekiyor. Yanısıra, kurultaya sunulan tebliğler doğrultusunda hazırlanacak sonuç bildirgesi ve kararların takipçisi olmak zorundayız. Bundan sonraki süreçte de Cezaevi Komisyonları içinde yer alarak, öncelikle hücre sistemine karşı eylem programları önermeli, uygulamalı ve uygulatmalıyız.

Kurultay'da vurgulanan önemli gündem maddelerinden biri Ulucanlar Davası idi. Bu davaya katılımı sağlamak amacıyla Ankara dışındaki illerde İHD'nin çağrı yapmasını ve kampanya yürütmesini sağlamalıyız.

Kurultayda çıkartılan sonuçlardan biri, ailelerin sürece hazırlığıdır. Bu doğrultuda ailelerin kendi öz örgütlülüklerinin güçlenmesini sağlamak, diğer aileleri, işçi sınıfı ve emekçileri bilgilendirmeye ve sürecin bir parçası olmaları doğrultusunda örgütlenmeye yöneltmek, mücadele hattı çizilebilmek gerekiyor.

Tüm bunların hepsinin başarılması devrimci bir önderliğe ve onun misyonunu layıkıyla yerine getirmesine bağlıdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Raporları
Uluslararası Durum Üzerine
Değerlendirmeler

hazırlanıyor

EKSEN YAYINCILIK

İHD Cezaevleri Kurultayı'nda yapılan konuşmalardan...

“İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”

Yeşim İşlegen (TTB Üyesi): Artık bu toplantı salonlarından sokakları doldurmaya ve hepimizi sokaklarda olmaya davet ediyorum.

Bugün Adalet Bakanlığı ve diğer devlet yöneticileri bizleri sivil toplum aldatmacasının içine çekerek, bizlerden alternatif projeler isteyerek, bunları demokratik bir şekilde kabul edeceklermiş gibi bir izlenim yaratarak, bizimle oyun oynuyorlar. Burada uluslararası gözlemcilerin bazıları da bunun bir oyun olduğunun maalesef farkında değiller. Son yapılan Adalet Bakanlığı Sempozyumu da evet, biz tartıştık, sivil toplumun düşüncelerini de aldık ve bu insanları öğütmeye karar verdiğimizizin resmi ilanındır.

Cezaevlerindeki sağlık koşullarını biliyoruz. Ancak son bir örnek vereceğim: Enver Yanık. Ulucanlar katliamından sonra Amasya Cezaevi'ne sevk edildi. Dizinde platin çivi vardı ve bir aydan beri çivi çıkmış bulunmaktadır. Buna rağmen Ankara Numune Hastanesi'ne sevki yapılmamaktadır.

Hepimizin bildiği gibi, cezaevleri zaten kapitalizmin yalnızlaştırma politikasının bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Türkiye'ye özgü değildir. Bugün F tipi cezaevi yapmak demek komünal koşullar içerisinde varlıklarını korumaya çalışan tutukluların politik varlıklarını, insani varlıklarını yok etmek, ıslah ederek sosyal, politik olarak, algısal ve duysal tepkilerini körelterek insanlıktan çıkarmak demektir.

Ulucanlar, Buca, Metris'te olduğu gibi tutuklular bir arada güvenliklerini sağlayamazken, tek başına bırakıldıklarında yok etmek, öldürmek, işkence yapmak daha kolay değil midir?

Onun için bugün cezaevleri ile ilgili hiçbir reform tartışmasına katılmamak gerekiyor. Cezaevlerinde başlatılacak bir reform, oradaki mahkumların bizzat kendilerinin belirlediği hakları yasal olarak teminat altına alınmadığı için, bizler orayı denetleyemediğimiz sürece, reform tartışması hücre ile eşanlamlı olacaktır.

Hücreler dünyada yeni değil. 1800'lü yıllardan beri kullanılmıştır. 12 Eylül'de Mors alfabesini kullanmayı öğrenmiş olanlar, Yunanistan'da cezaevlerinden sapasağlam çıkmasını bilmişlerdir. İnsanlık onuru öyle bir yücedir ki, işkencenin devam edildiği bu izolasyon koşullarında ayakta kalabilir. İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir.

Ümit Erkol (TİHV): Ulucanlar katliamından sonra cezaevine ilk girenler arasındaydım. Ulucanlar'da açıktan bir katliam yaşandı, işkence izlerinin olduğu parlamenteler tarafından kabul edilmiştir. Ulucanlar'da yaşananlar onur sorunu. Teslim alınmaya karşı onurumuzu ve sesimizi teslim etmeyeceğiz. İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

Tutsak babası: Bizde önce nutuk atanlar konuşur. Ondan sonra asıl olayların öznesi, sahip olanlara sıra geldi mi vakit azalır. Bu nutuk atanlar Mayıs ve Haziran'da bizim yanımızda olacaklar mı peki? (...)

Biz o çocukları sokaklarda bulmadık. Banka soyarak büyütmedik, vurgun vurarak büyütmedik. Tarlalarda, temizcilik, odacılık yaparak, hizmetçilik yaparak büyüttük. Onları size yem etmeyiz. Analar, size sesleniyorum. Mayıs'a, Haziran'a hazırlanın.

Mayıs, Haziran çok kötü aylar. Çocuklarımızı hücrelere sokturmamak için direneceğiz, ya da kefenlerini hazırlayacağız. Buna hazır olun. Burada nutuk atanlara da sesleniyorum. Mayıs'ta, Haziran'da sokakta yanımızda olmalısınız. Yoksa cezaevleri bizim çocuklarımızın ölüm evleri olacak. Ankara sokakları bize ölüm sokakları olacak. Herkes hesabını ona göre yapsın. Biz o çocukları kimseye yem etmeyeceğiz, bu böyle biline. Önce panzerlerinle bizim üzerimizden geçeceksiniz, sonra çocuklarımızı hücrelere sokacaksınız.

Ulucanlar'da katledilen Önder Gençaslan'ın babası Ali Gençaslan: Devlet bu katliamı neden yaptı? Çocuklarımız beyinleri, yürekleri, inançlarıyla teslim alınmak için katledildiler. Katil devlet tarihinin kanlı sayfalarına bir sayfa daha eklemiştir. Katliamda çeşitli silahlarla, gaz bombalarıyla çocuklarımız hareketsiz hale geldikten sonra en acımasız işkencelerden geçirilmiştir. Adli tıpta çocuğumun yanında diğer cesetleri de gördüm ve insan olduğumdan utandım.

Az evvel konuşanları, biz cezaevinin önündeyken, basın açıklamaları yaparken, hiçbirini görmedik. Katliamlar yaşandıktan sonra böyle toplantıların yararı olacağına inanmıyorum. Ben bir yaralı babayım. Çocuklarım bu kanla, gözyaşıyla beslenen sisteme teslim olmadıkları için katledildiler.

Yine teslim olmayacağız. Daha nice Önder Gençaslanlar var. Ben de bir Önder Gençaslan'ım.

'96 ÖO direnişçisi Çiğdem Kazan: Biz '96 ÖO, SAG'da bedenden bir barikat örmedik. İdeolojimizden aldığımız güçle iradedden bir barikat ördük. Ve biz kazandık. Hücreler tekrar açılmaya başlıyor. Kendinizi sokaklarda gösterin, salonlarda değil. Yaşamımız hücreleştirilmeye çalışılıyor, tutsaklardan sonra sıra sizde.

Bayrampaşa Cezaevi'nden yeni tahliye olan Mehmet Akif Han: 8 yıl Bayrampaşa Cezaevi'nde yattıktan sonra bir ay önce tahliye oldum. (...) İçerdekilerin mesajları var; “Ölürüz, ama asla teslim olmayız!”, “Öleceğiz, ama asla hücrelere girmeyeceğiz!” Katliamı engellemek bizim elimizde. MGK kararlılığını ifade etti. Ulucanlar'da bir kararlılık ifadesiydi. Biz de kararlıyız. Bizleri çığnemedi içerdekileri katledemeyecekler. Az zamanda çok iş yapmalıyız. Bu kurultay bir mücadele çağrısı ve kampanya kararıyla sonlanmalıdır. Devlet medya yoluyla kamuoyunu ikna etmeye çalışıyor. Bunu tersine çevirmeliyiz. Şehitlerimiz ve ailelerimiz dimdik ayakta dırlar, bu mücadeleden zaferle çıkacağız.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Örgütlenme Girişimi'nin kurultaya sunduğu tebliğden: (...)

12 Eylül'ün ardından tüm topluma yönelik hayata geçirilmeye çalışılan devlet terörü, katliam ve işkencelerin öncelikle cezaevlerinde hayat bulmasının ardından aileler de çocuklarına sahip çıktılar. Yıllar boyunca görememelerine, onlardan en ufak bir haber alamamalarına rağmen cezaevi kapılarını terk

etmediler. Tutsakların şanlı direnişlerinde onların dışındaki sesi oldular. '84 direnişlerinde, '91'de Eskişehir tabutluğunun kapatılması sırasında, SAG ve ÖO direnişlerinde, Ulucanlar'da görüş yasağının olduğu dönemde hep en ön safta yer aldılar. Şu an da kendi örgütlülüklerini yaratarak mücadele alanlarında yerlerini almış bulunuyorlar.

(...)

Şu an devrimci tutsaklara yönelik tarihin en şiddetli saldırılarıyla yüz yüzeyiz. “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!” diyen devrimci tutsakların yanında biz de tutsak yakınları olarak “hücrelere sokmayacağız, direneceğiz!” şiarını yükselterek, saldırıyı püskürtülebilmek için üzerimize düşen sorumlulukları yerine getireceğiz.

Biz tutsak yakınlarının İHD'ye Kurultay sonrasında karar olarak çıkmasını düşündüğümüz birtakım önerilerimiz olacak:

- İHD, Kurultay sonrası, hücre tipine geçiş planlarının nedenlerini, tutsaklarda yaratılacak tahribatları ve niçin hücrelere karşı olduklarını açıklayan deklarasyon yayımlamalı.

- Hükümet ve Adalet Bakanlığı tarafından Mayıs ayından itibaren hayata geçirilmesi planlanan hücre sistemi ve bunun ayaklarını oluşturan ve şu andan hayata geçirilen protokol ve genelgelere karşı bir kampanya gündeme alınmalıdır. Bu kampanya çerçevesince;

a) İHD, hücre tipi politikasını anlatan, teşhir eden, afiş, özel sayı, broşür çıkarmalı, brifing, konferans ve paneller düzenlemeli

b) Saldırının dışarıdan püskürtülebilmesi için İHD'nin çağrısıyla başta biz tutsak yakınları olmak üzere Barolar Birliği, TTB, ÇHD, SES, sendikalar v.b kitle örgütlerinin içinde yer aldığı Cezaevleri İzleme Komitesi kurulmalı.

c) Kurultay'ın ardından yerel ve merkezi miting v.b eylemler gerçekleştirilmeli.

d) Ulucanlar katliamının ardından açılmış tek dava, kendi arkadaşlarını öldürmekle suçlanan yaralı tutsaklara açılmış davadır. 22 Şubat'tan itibaren görülmeye başlanacak bu davanın sahiplenilmesi, her duruşmasına katılınması ve asıl katillerin yargılanması için yurt içi ve yurt dışında kamuoyu oluşturulmalı.

e) Buca, Ümraniye ve Diyarbakır cezaevleri katliamlarının suçluları yargılanmamıştır ve bizler biliyoruz ki en son gerçekleşen Ulucanlar katliamıyla birlikte hepsinin failleri ortaktır. Bundan sonra tüm katliamların faillerinin yargılanması için ortak davanın açılması

f) İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların gerçekleştirilmesi karşısında son günlerde emek örgütlerinin eylem takvimleri ve toplantıları gerçekleşmektedir. Saldırıyı gerçekleştirenlerin bir olmasından ve püskürtülmesinin de birlikte olacağı gerçeğinden yola çıkarak tüm eylem, toplantı vb.'lerine katılınmalı.

Tüm bunların başarılabilmesi için kurultayın iyi bir başlangıç olduğunu düşünerek, burada olan herkesi cezaevindeki katliamlara ve insanlık dışı uygulamalara karşı burada çıkacak kararların bire bir takipçisi olarak insanca yaşam için tek yumruk olmaya çağırıyoruz.

Avrupa'da devrimci tutsaklarla dayanışma kampanyası başlatıldı

F tipi saldırısına geçit vermeyelim, yeni katliamları engelleyelim!

Sermayenin faşist devleti tam 20 yıldır zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırıyor. Bu saldırının her zaman için temel amacı devrimci tutsakların onurlarını kırmak, inançlarından vazgeçirmek ve teslim almak olmuştur. Devlet bu amacına ulaşmak için katliamlara başvurmak dahil her yolu denemiştir. Devrimci tutsaklar ise her defasında onurlarını, inançlarını ve siyasi kimliklerini canları pahasına korumasını bilmişler, son Ulucanlar örneğinde olduğu gibi, destansı direnişlerle bu saldırıları püskürtmüşlerdir. Zindanlardaki devrimci direniş faşist rejim için son 20 yıldır başa çıkılamayan bir “çıban başı” olma konumunu sürdürmektedir.

İktidar başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi güçleri sindirmek, toplumsal muhalefeti tümünden teslim almak istemektedir. Bunu başarabilmek için de, öncelikle dışarıda olduğu kadar zindanlardaki kararlı öncü devrimci güçleri ezmek ve teslim almak zorunda olduğunu bilmektedir. Egemenler zindanlardaki “çıban başı”nı ezerlerse, buradaki direnci kırmayı başarırlarsa, ülkeyi “dikensiz bir gül bahçesi” haline getirmeyi başarmada önemli bir mesafe alacaklarını çok iyi bilmektedirler. Onların son bir kaç yıldır 12 Eylül döneminde bile cesaret edilemeyen uygulamalara başvurmaları bu amaçlarına ulaşmak içindir.

Devrimci tutsaklara dönük saldırıların bugün aldığı biçim, “hücre tipi cezaevleri” saldırısıdır. Gündemdeki hücre tipi cezaevi saldırısını “ne pahasına olursa olsun” sonuca ulaştırma niyeti, hesabı ve planı vardır. Ulucanlar'daki hunharca katliamla da, esasında bu sonuca ulaşma kararlılığı sergilenmek istenmiştir.

Faşist sermaye devleti, MGK'dan hükümete, parlamentosundan kirli ve aşağılık medyasına kadar tüm birimleriyle sistematik, yoğun, bilinçli, örgütlü ve koordineli bir saldırının hazırlığı içindedir. Merkezi bir plan çerçevesinde hazırlanmakta olan bu saldırı önümüzdeki Mayıs ayında hayata geçirilmek istenmektedir. Buna geçit vermemek ve saldırıyı püskürtmek üzere şimdiden harekete geçmek, bilinçli, planlı ve hedefli bir politik faaliyet örgütlemek son derece önemlidir. Yurtdışı da böylesi bir faaliyetin önemli bir cephesidir.

TKİP Yurtdışı Örgütü olarak, bu bakış açısından hareketle bir siyasal kampanya başlatmış bulunuyoruz. “Hücre sistemine geçit vermeyelim!”, “Yeni katliamları

engelleyelim!” şiarlarıyla yürüteceğimiz kampanya uzun vadeli olacaktır.

Ulucanlar davasının 22 Şubat'ta başlayacağını biliyoruz. Ulucanlar davasının bir katliam davası olmasından öte, içinde bulunduğumuz dönem itibarıyla özel bir anlamı vardır. Ulucanlar davasına sahip çıkmak demek hak gasplarına, hücre tipi saldırıya ve yeni katliamlara karşı çıkmak demektir. Önümüzdeki süreçte zindanlara yönelik olarak hazırlanmakta olan şiddetli saldırıyı püskürtebilmek için gerekli birliktelik ve direnişin yaratılabilmesi, her şeyden önce bu davaya tam sahip çıkmaya bağlıdır. Bu nedenle faaliyetimizi bu aşamada Ulucanlar davası üzerinde yoğunlaştıracağız. Bu çerçevede Türkiyeli ve Avrupa'nın çeşitli uluslarından işçi ve emekçilerin, ilerici kamuoyunun dikkatini bu davaya çekecek, Ulucanlar davasını desteklemelerini talep edeceğiz. Bugünden başlanarak 22 Şubat'a dek sürdürülecek etkin, yaygın ve yoğunlaştırılmış başarılı bir politik faaliyet, hücre tipi saldırıya karşı yürüteceğimiz siyasi kampanya için elverişli zemini de döşeyecektir.

Ulucanlar davasına ilk duruşmasından sonuna dek kitlesel katılım gerçekleştirmek son derece önemlidir. Bunun, davanın seyri üzerinde etkili olacağı bilinmelidir. Bu ise, bu yönde ortaya konacak politik ve pratik çabaların yanısıra, her defasında kitlesel katılımları olanaklı hale getirecek olan maddi sorunların çözülmesine bağlıdır. Bu düşünce ile kampanya çerçevesinde bir de “Ulucanlar davasına maddi destek fonu” oluşturacağız.

Yurtdışının koşullarını ve imkanlarını en iyi biçimde değerlendirerek çok yönlü ve giderek zenginleştirilen bir kampanya tasarlıyoruz. Bu çerçevede:

-Sistemli bir biçimde Türkiye'li ve çeşitli uluslardan yerli işçi ve emekçileri siyasal tutsaklara dönük saldırılar konusunda bilgilendiren ve faşist sermaye rejimini teşhir eden bildiriler çıkartacağız. Yoğun ve yaygın bir biçimde afiş ve pul çalışması yapacağız.

-Önemli hemen her kentte, özellikle merkezi alanlarda, katliamları belgeleyen materyallerin sergilendiği standlar açacağız.

-İmza kampanyaları yürüteceğiz, devlet ve hükümet yetkililerine protesto faksları göndereceğiz.

-Amaca hizmet eden, katılım oranı yüksek toplantı ve paneller örgütleyeceğiz.

-Hem saldırıları teşhir ve hem de Ulucanlar davasına maddi katkı sağlamak amacıyla belli başlı kentlerde geceler düzenleyeceğiz.

-Başta Ulucanlar davasını yerinde izlemek olmak üzere, faşist sermaye devletinin devrimci tutsaklara dönük sistematik saldırılarını yerinde görmeleri ve elde ettikleri bilgi ve belgeleri, tanık oldukları olayları uluslararası kamuoyuna aktarmaları için Türkiye'ye heyetler göndermeye çalışacağız.

-Faşist sermaye rejiminin işkence ve katliamlarını içeren “suç dosyaları” hazırlayacağız. Bu dosyaları başta Uluslararası Af Örgütü ve Uluslararası İşkenceleri İzleme Komitesi olmak üzere, çeşitli kurum ve kuruluşlara ileteceğiz. Siyasal tutsaklara dönük saldırı ve katliamları durdurması ve tutsakların taleplerini kabul etmesi için faşist sermaye rejimi nezdinde girişimlerde bulunmalarını talep edeceğiz.

-Ciddi bir çalışma yürüterek, kitlesel katılımın ifadesi yürüyüş ve gösteriler düzenleyeceğiz.

Gerçekleştirmek istediğimiz işleri alt alta sıralamak şüphesiz ki bir şey ifade etmez. Mutlaka somut bir çalışma planına sahip olmalıyız. Bunu bilerek her faaliyetimizi gün gün, hafta hafta planlayacak ve denetleyeceğiz. Kampanyanın başarısı diğer şeylerin yanı sıra bu tarz planlı bir çalışmaya bağlıdır.

Öte yandan yapılması gereken başka işlerimizin olduğunu biliyoruz. Bunları karşı karşıya koymayacağız. Politik faaliyet bir bütündür ve önceliklerimizi doğru saptamak kaydıyla, birden fazla faaliyeti pekala birlikte yürütebiliriz.

Sıradan işçi ve emekçiye güvenmeli, kampanyayı Türkiyeli ve çeşitli uluslardan en geniş işçi ve emekçi kitleler içinde yürütmeliyiz. Gerçekten etkin ve amaca hizmet eden bir kampanya ancak bu bakış açısı ve bunun ifadesi bir çalışma tarzıyla mümkündür. En geniş kitlelerin desteğini ancak bu tarz bir çalışma ile sağlayabiliriz.

Kendi bağımsız politik faaliyetimizi esas alacağız ve sözkonusu kampanyanın başarısı için tüm gücümüzü ve olanaklarımızı seferber edeceğiz. Ancak saldırı geneldir ve devrimci-demokratik güçlerle en geniş ve sıkı işbirliğini gerektirmektedir. Ancak böylesi bir birliktelik ve kenetlenmenin kitlelere güven vereceği ve karşılık bulacağı bilinmelidir.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Hücre sistemine geçit vermeyelim, yeni katliamları durduralım!

BİR-KAR'ın Avrupa'da başlattığı siyasal tutsaklarla dayanışma kampanyası çerçevesinde dağıttığı bildirinin son bölümünü okurlarımıza sunuyoruz...

İşçiler, emekçiler, gençler!

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar işçi ve emekçilere yönelik saldırıların bir parçasıdır. İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların engelsizce uygulanabilmesi için önce direniş odaklarının dağıtılması ve öncülerin etkisizleştirilmesi gerekiyor. Devrimci tutsakların kanlı saldırıların boy hedefi haline getirilmesi bunun içindir.

Devrimci tutsakların bu saldırılara boyun eğmeyeceği, hücrelere girmeyi reddedecekleri kesindir. Onlar saldırılara hazırdırlar, teslim olmayacak ve bedel ödemede tereddüt etmeyeceklerdir. Bu ise yeni katliamlar ve yeni ölümler demektir.

Yeni katliamları ve ölümleri engellemek şimdiden ülkede ve uluslararası planda, kararlı ve birleşik bir mücadele örgütlemekten geçmektedir. Bu görev ve sorumluluk bizimdir. Yarın geç olabilir. Mayıs ayını beklemeyelim, derhal harekete geçelim. Yeni katliamlara, ölümlere izin vermeyelim. Faşist sermaye rejimini kanlı saldırı planlarından vazgeçirmek için her türlü etkin çabayı ortaya koyalım.

Hücre tipi saldırısını püskürtelim!

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı örgütleyelim!

Direnişçi ENKA İşçileri:

Hücre tipine hayır!

Türkiye Cezaevlerinde yaşanan insanlık dışı uygulamaları ve Hücre tipi denilen tabutlukların açılarak siyasi tutukluların buralara konulmasını protesto ediyoruz.

Devlet yıllardan beri siyasi tutukluları teslim almak ve inançlarından koparmak istiyor. Son olarak Ulucanlar katliamı da bu amaçla yapıldı. Siyasi tutuklulara yönelik bu saldırı, aslında toplumun tüm duyarlı ve diri kesimlerine yöneltilmiş bir saldırıdır. İşçi sınıfına ve emekçi halka yönelik genel saldırının bir parçasıdır.

Türk hükümetinin 6 Ocak genelgesi ile Mayıs ayında F Tipi cezaevlerinin devreye konulacağı açıklandı. Bu karar, yeni katliamların habercisidir. Bu kararı şiddetle protesto ediyoruz. Tecrit ve teslim alma politikasını boşa çıkarmak için bütün duyarlı kesimleri ve ben insanım diyen herkesi harekete geçmeye çağırıyoruz.

<https://rantey.org>

Direnişçi ENKA İşçileri/Frankfurt

F tipi hücreler emekçilere saldırının bir parçasıdır!

Otomobil İşçileri Dayanışma Konferansı Platformu 24-25 Haziran 2000 tarihinde Bochum'da (Almanya) uluslararası katılımı toplanacak. Aşağıda dayanışma metni bu platformun 29 Ocak'ta 2000 tarihinde Kassel'de yapılan hazırlık toplantısında okunmuş ve onaylanmıştır.

Türkiye'de kitle muhalefeti şiddet ve terörle bastırmaya yönelik faşist bir rejim hüküm sürmektedir. Bu terör kitle muhalefeti bir direniş mevzisi olan cezaevlerinde katliam boyutlarına varmaktadır.

Türkiye'de cezaevleri özellikle '80'li yıllardan sonra hep saldırıların odağı olmuştur. Bu saldırılar devrimci tutsaklar tarafından ölümüne direnişlerle karşılanmış ve geri püskürtülmüştür. Diyarbakır,

Ümraniye, Buca ve en son 26 Eylül 1999 Ankara Ulucanlar direnişi...

Faşist sermaye devleti önümüzdeki aylarda cezaevlerine yönelik yeni bir saldırı hazırlığı içerisinde. Bu saldırılar devletin kontra merkezlerinde kararlaştırılmakta ve planlanmaktadır. Binlerce emekçi çadırlarda yaşarken, 20 trilyon liranın hücre tipi cezaevleri için harcanması boşuna değildir. Devrimcileri hücrelere atarak devrimci iradeyi teslim alma hesapları yapmaktadırlar.

Cumhuriyet Başsavcısı 26 Eylül '99'da Ulucanlar Cezaevinde katliamı gerçekleştirenler hakkında değil, tutsaklar aleyhine dava açarak cinayet şebekesinin başı olduğunu ispatlamıştır. 22 Şubat'ta görülecek davada suçlular değil saldırıya uğrayanlar yargılanacaktır. Buna müsaade etmeyeceğiz.

F tipi hücreler emekçilere yönelik saldırının bir

parçasıdır. Devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı püskürtmek için, canları pahasına devrimin bayrağını elinde tutan tutsaklarla dayanışma içinde olmayı bir zorunluluk olarak görüyoruz, saldırıları nefretle kınıyoruz.

Biz aşağıda imzası bulunan 60 sendika ve işçi temsilcisi olarak, cezaevlerine yönelik saldırının bir biçimi olan F tipi hücre saldırılarına karşı tüm gücümüzle karşı koyacağımızı bildiriyor ve dayanışmalarımızı iletiyoruz.

Sermayenin uluslararası saldırılarına karşı enternasyonal mücadeleyi geliştirmek ve dayanışma içinde olmak bir zorunluluktur.

- Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!
- Yaşasın enternasyonal dayanışma!
- F ve hücre tipi saldırılara son verilsin!

Ulucanlar'da genelgeye dayandırılarak meşrulaştırılmaya çalışılan baskılar...

Faşist genelgeye geçit vermeyeceğiz!

Katliamdan bugüne yoğunlaşmış bulunan baskılar, 12 Ocak genelgesi ile birlikte sistemli hale getirilmiş bulunuyor. Faşist cezaevi idaresi ve jandarma her saldırı adımını, bu genelgeye dayanarak meşrulaştırmaya çalışıyor.

Kapıaltı, ayakkabı vb. ayrıntılı üst arama saldırısı tekrar gündemleştirildi. İki arkadaşımız 31 Ocak'ta mahkeme dönüşü yine kapıaltında saldırıya uğradılar. Sözde duyarlı cihazdan geçerken cihazın ötmesi üzerine ayakkabının çıkarılması istendi. Bugüne kadar hiçbir konuda izin vermediğimiz bu onur kırıcı uygulamaya bundan böyle de geçit vermek niyetinde değiliz. Genelgeye dayanarak; müdürleri, personeli, avukatları ve diğer tutukluları örnek göstererek bize kabul ettirmeye çalıştıkları bu uygulamaya karşı tutumumuz net olarak konuldu. Bunun üzerine saldırarak ayakkabıları çıkardılar. Bizler de bunun karşısında slogan attık.

Akşam saldırıyı protesto etmek için sayım vermeme eylemi yaptık. Müdürler, saldırı ekibini toplayarak (30-40 faşist gardiyan) küçük havalandırmayı doldurdular. Sözde ikna çabalarına karşı, net olarak kapı altında yapılan işkenceleri protesto etmek için sayım vermeme eylemi yaptığımızı söyledik. Müdürler biraz tartıştıktan sonra saldırganlarıyla birlikte tehditler savurarak geri

gitmek zorunda kaldılar.

Müdür bize disiplin cezası verecekti. Cevabımız ise "10 insanımızın tereddütsüzce ölümü kucakladığı bir yerde disiplin cezalarıyla mı bizi yıldıracağınızı sanıyorsunuz!" oldu. Ayrıca tedavilerimiz de askerin muayene odasından çıkmaması nedeniyle yapılamıyor. Bir gün sonra hastane sevki çıkan (nasıl olduysa!) bir arkadaşımız kapı altından askerin peşin tavrı nedeniyle muayene olmadan geri döndü. Sorumlu asker; eğer sorun çıkaracaksa hiç gidilmemeliymiş, asker muayene odasından çıkmamış, genelge varmış, vb şeklinde konuşmuş. Biz bu uygulamayı bugüne kadar kabul etmemiştik, faşist genelgeler üzerinden ise hiçbir biçimde geri adım atmaya niyetimiz yok. Bunu açıkça da ifade ettik.

Artık bugün saldırılar ve keyfi uygulamalar genelgeye dayandırılarak meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Bizler de faşist genelgeleri devrimci irademizin gücüyle parçalayacağız ve kazanan biz olacağız!

Keyfi uygulamalar, baskılar bizleri yıldırılmaz!

Genelgelere geçit vermeyeceğiz!

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

TKİP'li tutsaklar/Ulucanlar

Bir kez daha direnenler kazandı!

Alman devletinin hukuksuz bir biçimde yargılanıp ömür boyu ceza verdiği İlhan Yelkuvan, tutuklandığından beri hücrede tecrit koşullarında kalıyordu.

Düşüncelerinden soyundurulmak istenen İlhan Yelkuvan bu hukuksuzluğa ve zulme boyun eğmedi. Tecrit koşullarının kaldırılması için 30 Kasım 1999'da süresiz açlık grevine başladı. Eylemin 13 Ocak 2000'de ölüm orucuna dönüştüren İlhan Yelkuvan, Ölüm Orucu eyleminin 63. gününde, tecrit koşullarının kaldırılması sonucunda eylemine son verdi.

Haksızlığın ve zulmün olduğu her yerde direnmek meşrudur. İlhan Yelkuvan da o çok güçlü görünen Alman emperyalizminin saldırılarına karşı direnme hakkını kullandı. Direndi ve kazandı.

Haklıyız kazanacağız!

**2 Şubat 2000
ÖZGÜR TAYAD'lı Aileler**

Bergama Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların Ambar işçilerine mesajını bazı kısaltmalarla veriyoruz...

“Bu saldırıyı da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle beraber püskürteceğiz!”

Sizlerin yaklaşık bir aydır sürdürdüğünüz direnişinizi, devrimci tutsaklar olarak selamlıyoruz. Emperyalizm ve uşakları, dünya ölçeğinde işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, son yıllarda ekonomik, siyasi, kültürel, askeri alanlarda saldırılara hız verdiler. Esnek üretimlerle, IMF endeksli sefalet bütçeleriyle, mezarda emeklilik yasalarıyla, uluslararası tahkimlerle, özelleştirme, taşeronlaştırma, işsizlik ve sendikasılaştırma dayatmalarıyla, sınıfın yüzyıllara varan kollektif kazanımlarına saldırıyorlar.

Sizlerin de şu an karşı karşıya kaldığınız saldırıyla, kollektif örgütlülüğü dağıtmak, 1995'lerde direne direne kazandığınız hakları budamak istiyor patronlar. Örgütlü olunan sitelerden işyerlerini apar topar çıkararak, başka yerlere taşıyarak amaçlarına ulaşacaklarını zannediyorlar. Bizzat işkolunuzda

direne direne kazanma bilincinin de yüksek olması, bu saldırıyı püskürtmek zorunluluğunu tüm emekçiler adına siz dostların omuzlarına yüklüyor. Ve bu bilinçle yine kazanacağınıza inanıyoruz.

(...) Biz devrimci tutsakları teslim almak, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin mücadelesini savunmamızı geliştirmemizi kesintiye uğratmak, işbirlikçi ajanları haline getirmek için, yıllardır başaramadıklarını, 12 Eylül cuntasının dahi en karanlık dönemlerde başaramadığı hücre tipi tabutluk cezaevleri inşaatlarına hız vererek teslim almaya yöneliyorlar.

Ölüm oruçları ve açlık grevleriyle, Ümraniye, Buca, Diyarbakır ve en son Ulucanlar katliamlarına rağmen direnişimizi şehitlerimizle güçlendirerek nasıl boyun eğmemişsek, bundan sonra da

kazandığımız mevzilerden değil geri adım atmak, yeni mevziler kazanarak bu saldırıyı da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle beraber geri püskürteceğiz. İçerideki direnişçi geleneklerin dışarıdaki dayanışma, hesap sorma geleneğiyle birleşmesini hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Bizler de bu bilinçle, devrim ve sosyalizm mücadelesinde, “Direne, direne kazanacağız” diyen işçi ve emekçilerle aynı mevzilerde savaşacak ve kazanacağız. Boyun eğmenin sınıfa ve emekçilere ihanet olduğunun bilincindeyiz. **Biz kazanacağız!**

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

MLKP, TKİP, TKP/ML, TİKB, TKP(ML), DHKP-C, TDP Dava Tutsakları/Bergama

Sınıf mücadelemizin önemli köşe taşlarından biri

Kavel Direnişi

(28 Ocak-4 Mart 1963)

Koç hanedanına ait Kavel Kablo Fabrikası'nda, fazla mesai ve ikramiyelerin tam ödenmemesi, sendikasıztıırma ve işten çıkarmalara karşı 170 işçinin başlattığı direniş, sınıf mücadelemizin önemli köşe taşlarından birini oluşturdu.

TİSK'i, valisi, polisi, savcısı, çalışma bakanı (B. Ecevit) vb. ile sermaye sınıfı, tüm güçleriyle yüklenmesine rağmen 170 işçinin direnişini bastırmaları mümkün olmadı.

Ne polis terörü kâr etti, ne yargı terörü. Tutuklamalar direnişi zayıflatamadığı gibi, damgasını direnişin ardından çıkarılan Grev ve Lokavt yasasına da vurdu.

Yasada, "Kavel maddesi" olarak anılan, "Yasanın çıkışından önce grev nedeniyle haklarında takibat yapılan işçilerin davalarının düşmesi..." maddesi yer aldı.

Bu şanlı direniş sınıf dayanışmasını güçlendirdiği gibi;

✓ *Grev hakkının yasalaşmasını hızlandırdı (24 temmuz 1963)*

✓ *Sınıf uzlaşmacılığının teşhir ve mahkum edilmesiyle sınıf sendikacılığına giden yolun açılmasını sağladı.*

✓ *Grevdeki pasif tutumu nedeniyle Türk-İş'ten ayrılan 23 sendikanın, Güney Bölgesi İşçi Sendikaları Konseyi adıyla ayrı bir örgütlenmeye gitmesiyle, DİSK'e giden yolun ilk taşları döşendi.*

Kavel işçisi direndi ve kazandı!

İşçi sınıfı savaşıacak,

sosyalizm kazanacak!